ஸ்ரீ

கோயின்மாலை

என்னும்

திருவரங்கத்துமாலை.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியில் 'ஸ்ரீ' என்பது போல, தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் ஞானநூல்கள் மந்திரங்கள் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய பலபொருள்கட்கு விசேஷணபதமாகி, மகிமைப்பொருளைக்காட்டி, அவற்றிற்குமுன்னே நிற்கும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைரவிணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திருவரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இது, இங்கு அரங்கத்திற்கு அடைமொழி; மாலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

திருவரங்கம் என்பது - திருமாலின் திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நாற்பதில் முக்கியமானதும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று பிரதானமாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்று தலங்களுள் முதலதும், 'கோயில்' என்றும் 'பெரியகோயில்' என்றும் மறுபெயருடையதும், 'பூலோகவைகுண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், 'போகமண்டபம்' எனப்படுவதுமாகிய தலம்.

பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசயனத்திற் பள்ளிகொண்டருளுந் திருமால், ஆதியிற் சத்தியலோகத்திற் பிரமனது திருவாராதனத்திருவுருவமாயிருந்தான்; பின்பு, சூரியகுலத்து மநுகுமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்து அத்தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனஞ்செய்துவந்தனன்; அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான்வரையி லுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்குங் குலதெய்வமாகி விளங்கினன்; இங்ஙனம், மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமாளாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்டமைபற்றி, அரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம்: இராமபிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்துக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணாதிராக்ஷஸசங்காரஞ்செய்து திருவயோத்திக்கு மீண்டு பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டபின்பு, சுக்கிரீவன் முதலியஅனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரை ஊர்க்கு அனுப்பும்பொழுது, தனது திருவாராதனமூர்த்தியும் குலதனமுமான திருவரங்கநாத

னைத் தனக்குமிகவும்அந்தரங்கனான விபீஷணாழ்வானிடங் கொடுத்து ஆரா தித்துவரும்படி நியமித்து அனுப்பினன்; * அங்ஙனமே அவ்வரக்கர்பெரு மான் அவ்வமரர்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு இலங்கைநோக்கிச் செல்லும்பொழுது, இடைவழியில் உபய காவேரியின் மத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராது விமானத்துடனே நிலை நின்றருளினன்: அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்க மெனப்படுவது.

(ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனிய தென்று திருமால்) திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிட மானதுபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக் கத்தை] அடைகின்றன னென்க. ரங்கம் என்னும் வடமொழி, அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப்பெற்று ' அரங்கம்' என நின்றது. இங்கு 'அரங் கம்' என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக்குஆனதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]. இனி, திருமகளார் திருநிருத்தஞ்செய்யுமிடமாயிருத் தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க்கூத்துப்பயி விடமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியினிடையேயுயர்ந்த திடர்] யாதலாலும், திருவரங்க மென்னும் பெயர் வந்த தெனினுமாம்.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திரு வரங்கம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனும்உடன்தொக்க தொகையுமாம். அரங்கத்துமாலை யென்ற தொடர் - அரங்கத்தினது சம் பந்தமான மாலை யென்று விரித்து அரங்கத்தின் விஷயமான பிரபந்த மென்று பொருள்கொண்டு ஆறும்வேற்றுமைத்தொகையாகவும், அரங்கத் தைப்பற்றிய மாலை யென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம்வேற் றுமையுருபும்பொருளுந்தொக்கதொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது; அரங் கத்தின்மேற் சாத்திய மாலை யென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழனுரு பும்பயனுந்தொக்கதொகை யென்பாரும் உளர். திருவரங்கம் என்ற தொட ரில், வகரவொற்று - உடம்படுமெய்; [நன் - உயிரீற்றுப்புணரியல் - கஉ.] அரங்கத்துமாலை யென்ற தொடரில், அத்துச்சாரியையின் முதல்அகரம், மவ்வீறுஒற்றழிந்துநின்ற அகரத்தின்முன் கெட்டது. மாலா என்னும் வட மொழி, மாலை யென விகாரப்பட்டது;"ஆவீறு ஐயும்" என்றார் நன்னூலார். மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலை யாகிய பிரபந்த மென்க; எனவே, மாலை யென் பது - இங்கு உவமையாகுபெயராம்.

---

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தைமுடித்துக்கொண்டு தன்னடிச்சோதி க்குஎழுந்தருளும்போது, வந்து தன்னை வணங்கித் தனது பிரிவை யாற்ற மாட்டாதுநின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுகுலதெய்வமும் தனதுதிருவா ராதனமூர்த்தியு மான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளின னென வரலாறு கூறுதலு முண்டு.

மாலை யென்பது - பலவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது. திருவரங்கம் பெரியகோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருவடிகளிலே சூட்டுந் திருமாலை போலுதலால், திருவரங்கத்துமாலை யெனப்பட்டது; "அடிசூட்டலாகு மந்தாமம்," "செய்ய, சுடராழியா னடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை," "கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீ, ழுற்ற திருமாலை பாடுஞ்சீர்" என்றார் பெரியாரும். "முதனூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே" என்று கூறப்படுகின்ற நூற்பெயர்வகைகளுள் நுதலிய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்நூலென அறிக; (நுதலியபொருள்-நூலிற் கூறப்பட்ட விஷயம். தன்மை - நூலின் இயல்பு.) இங்கு 'அரங்கம்' என்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக் குறித்தது; இலக்கணை. இனி, "திருவாளன் திருப்பதிமேல், திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தன" என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிற் கூறியபடி திருவரங்கத்தின் விஷயமான தமிழ்த்தொடையாதல்பற்றி 'திருவரங்கத்துமாலை' எனவும் தகும்; (மேற்காட்டிய அருளிச்செயலின் வியாக்கியானத்தில் 'தேஶ்யரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜநகோடியிலேயாய், அத்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம்' என்றது காண்க.) எனவே, திருவரங்கத்தைப்பற்றிப் பாடியதொரு பிரபந்த மென்பது பொருளும், திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானைக்குறித்துப் பாடியதொரு நூலென்பது கருத்து மாகலாம். 'கோயின்மாலை' என்பதற்கும் இங்ஙனமே கொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" என்பதனால், 'விருந்துதானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இம்மாலை, அங்ஙனங்கூறிய விருந்தாமென்று உணர்க. அச்சூத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங்காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது.

நூலின் புறமாக முதலிற்கூறிய காப்புச்செய்யு ளொன்றும், நூலின் இறுதியிற்கூறும் "மணிதக்கவிமொழியா மங்கைவாழ்மணவாளவள்ளல், புனிதக்கவிகொண்டுமாலைசெய்தான் புயல்போன்முழங்குந், தொனிதக்கசங்கந் திருச்சக்கரஞ் சுடர்வாண் முசலங், குனிதக்கசார்ங்கந் தரித்தா ரரங்கர் பொற்கோயிலுக்கே" என்னுந் தற்சிறப்புப்பாயிரச்செய்யு ளொன்றும் நீங்கலாக நூற்றுப்பதினொரு செய்யு ளுடையது, இந்நூல். கட்டளைக்கலித்துறையினால் அமைந்தது.

திருவரங்கத்துமாலை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மறைப்பொருளோ வச்சிரப்பொருளோ மனுவேமுதலா
முறைப்பொருளோ விதிகாசபுராணமுதுப்பொருளோ
விறைப்பொருளா நம்பெருமாளுடைத்திருவெட்டெழுத்துள்
ளுறைப்பொருளோ மணவாளர்தமாலையினுட்பொருளே.

(இதன்பொருள்.) மணவாளர்தம்-அழகியமணவாளதாசருடைய, மாலையின் - திருவரங்கத்துமாலையினது, உள் - உள்ளே யமைந்திருக்கின்ற, பொருள் - பொருளானது,—மறை பொருளோ - வேதங்களின் பொருளேயோ? அசிரம் பொருளோ - அவ்வேதமுடிவுகளின் பொருளேயோ? மனுவே முதல் ஆம் - மநுஸ்மிருதி முதலான, முறை - தருமசாஸ்திரங்களின், பொருளோ - பொருளேயோ? இதிகாச புராணம் முது பொருளோ - இதிகாசங்கள் புராணங்கள் என்னு மிவற்றினது தேர்ந்தபொருளேயோ? இறை பொருள் ஆம்-பரதத்துவமாகிய, நம்பெருமாளுடை - நம்பெருமாளுடைய, திரு எட்டு எழுத்து - ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தினது, உள் உறை - உட்கருத்தாகிய, பொருளோ - பொருளேயோ?(என்றவாறு.)—ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இங்ஙனம் ஐயந்தோன்றப் பலவாறு விகற்பித்துக்கூறினு ராயினும், வேதம் வேதாந்தம் தருமசாஸ்திரம் இதிகாசம் புராணம் அஷ்டாக்ஷரம் என்னும் இவையெல்லாவற்றினது பொருளும் இத்திருவரங்கத்துமாலையில் அடங்கியிருக்கின்றன வென்பது கருத்தாம். எனவே, இவ்வாறு பலவகையாகஐயப்பட்டது, இன்னதென்று ஒன்றன்மையாலே வரையறுத்துச்சொல்லத் தெரிந்திலே னென்ற தல்லது, தேர்ந்துதெளியாமையாற் சொன்ன தன் றென்று அறிக. "புகழுநல்லொருவனென்கோ பொருவில்சீர்ப்பூமியென்கோ, திகழுந்தண்பரவையென்கோ தீயென்கோ வாயுவென்கோ, நிகழுமாகாசமென்கோ நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ, இகழ்விலிவ்வனைத்துமென்கோ கண்ணனைக்கூவுமாறே" என்றாற்போல, மிக்கஈடுபாட்டினால் இப்படி வியந்துகூறின ரென்க. இதனால், இந்நூலின் சிறப்பையும், இந்நூலாசிரியரது வேத சாஸ்திர பாண்டித்திய விசேஷத்தையும் விளக்கியவாறும். மறைப்பொருள் முதலிய யாவும் இந்நூலில்இருத்தலை வெளிப்படையாகக் காணலாம்; குறிப்பால் நுண்ணிதின் உய்த்துஉணரத்தக்க இடங்களும் உண்டு.

(ஓதலாகாதென்று சிலர்க்கு) மறைக்கப்படுதல்பற்றி, மறை யென்று பெயர்; மறு - பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. இனி, இச்சொல்லுக்கு - (எளிதிலுணரலாகாதபடி) மறைந்துள்ளபொருள்களையுடைய தென்று காரணப்பொருள் கூறவுமாம். அவ்வேதந்தான், ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்

வணம் என நான்கு வகையது. பொருள்-அர்த்தம். வேதத்தின்பிரிவு இரண்டனுள், யாகாதிகிரியைகளைக்கூறுவதும் கர்மகாண்டமெனப்படுவதுமான பூர்வபாகத்தின் பொருளை 'மறைப்பொருள்' என்றும், பகவானைக்குறித்ததும் உபநிஷத்தென்றும் வேதாந்தமென்றும் பிரமகாண்டமென்றுங் கூறப்படுவதும் வேதத்தின்தேர்ந்தகருத்துமான உத்தரபாகத்தின் பொருளை 'அச்சிரப்பொருள்' என்றுங் கூறினர். அச்சிரம் - வேதசிரம் என்றபடி. செய்யாமொழியாதலாற் சிறந்தபிரமாணமாகிற வேதத்தின் பொருளை ஐயந்திரிபற நிச்சயிப்பதற்கு உரிய ஸாதநங்கள், ஸ்மிருதிகளும் இதிகாசபுராணங்களுமாம். ஆதலால், அவை வேதத்திற்கு உபப்ரும்ஹணங்களெனப்படும்; அவற்றுள், பெரும்பாலும் வேதத்தினது பூர்வபாகத்தின் அர்த்தம் ஸ்மிருதிகளாலும், உத்தரபாகத்தின் அர்த்தம் இதிகாசபுராணங்களாலும் நிச்சயிக்கத்தக்கது; இதிகாசபுராணங்களுட் புராணங்களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாணமாம்என்பது உணர்க. இதுவே, மறைப்பொருள் முதலியவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்திய முறைமைக்குக்.காரணம். ("வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது, ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே; ஸ்ம்ருதியாலே, பூர்வபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும், உத்தரபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்; அத்தாலே, அது முற்பட்டது" என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண வாக்கியங்களும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.) வேதத்தின்பொருளை நினைத்துச் செய்யப்பட்டனவாதலால் ஸ்ம்ருதிகளென்று பெயர்பெற்றனவும்,ஆப்தர்களான மநு அத்ரி விஷ்ணு ஹாரீதர் யாஜ்ஞுவல்க்யர் பராசரர் முதலானவர்களாற் சொல்லப்பட்டனவுமான தருமசாஸ்திரங்கள், 'மனுவே முதலாம் முறை' எனப்பட்டன; அவை, பதினெட்டு. அவையெல்லாவற்றினுள்ளும் மநுஸ்ம்ருதியே மிகச்சிறத்தலால், 'மனுவே முதலாம்' என்று அதனையே தலைமையாக எடுத்துக்கூறினர்; ('எல்லாருஷிகளும் ஒருதட்டும், மநு ஒருதட்டுமாம்'என்றும்,'மநுஸ்ம்ருதிக்கு மாறாக மற்றைப்பதினேழுஸ்ம்ருதிகளும் ஒரேவாக்காய்ச்சொல்லியிருந்தாலும் அது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று' என்றும், 'மநுஸ்ம்ருதிக்கு விரோதமான ஸ்ம்ருதி புகழையடையாது' என்றும் பலஇடங்களில் அந்நூலின்சிறப்புக் கொண்டாடப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.) இதிஹாஸங்களாவன - பூர்வசரித்திரத்தைக் கூறுவனவான ஸ்ரீராமாயணம், மகாபாரதம் முதலியன. புராணங்களாவன-ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம் முதலிய ஐந்துலக்ஷணங்களுடன் கூடியவையான பிராம்மம் பாத்மம் வைஷ்ணவம் முதலிய பதினெட்டாம். ('புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் - பரிக்ரஹாதிசயம், மத்யஸ்தனை, கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிற இவற்றாலே' என்பர் ஆன்றோர்; இதன் விவரத்தை, தத்வநிர்ணயம், ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம், ஸ்ரீவசநபூஷணவியாக்கியானம் முதலியவற்றிற் கண்டும், கற்றுங் கேட்டுமுணர்ந்த ஆன்றோர்பக்கல் கேட்டும் உணர்க; இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.)

இறைப் பொருள் - தலைமையாகிய பொருள். "முதலாவார் மூவரேயம்மூவருள்ளும்,முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்" என்றபடி எம்பெருமான்

தேவாதிதேவனும் ஸர்வேச்வரனு மாதலால், 'இறைப்பொருளாம் நம்பெருமாள்' என்றார். 'இறைப்பொருளாம்' என்றதைத் திருவெட்டெழுத்திற்கு அடைமொழியாகவுங் கொள்ளலாம். எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருப்பதும் நாராயணநாமத்தையுட்கொண்டதுமான பெரியதிருமந்திரம் ஸகலவேதாந்ததாத்பர்யமாய் எல்லாமந்திரங்களினும் பிரதான மாதலால், 'இறைப்பொருளாம் திருவெட்டெழுத்து' எனத்தகும். "ஸகலதைவங்களிலும் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரதாநனாகிறாப்போலே, ஸகலமந்த்ரங்களிலும் இம்மந்த்ர விசேஷம் ப்ரதாநமாயிருப்ப தொன்று" என்று ஆன்றோர் அருளிச்செய்திருப்பதை நோக்குமிடத்து 'இறைப்பொருளாம்' என்றதை நம்பெருமாள், திருவெட்டெழுத்து என்ற இரண்டனோடுஞ் சேர்த்தல் இனிதாம். நம்பெருமாள்-ஸ்ரீரங்கநாதன். இத்திருநாமம், உயர்ச்சியைவிளக்கும்; "நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, யென்ப ரவரவர்த மேற்றத்தால்,அன்புடையோர் சாற்று திருநாமங்கள்" என்ற உபதேசரத்தினமாலையைக் காண்க. பதரிகாச்சிரமத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நாராயணனது திருவெட்டெழுத்தை'நம்பெருமாளுடைத்திருவெட்டெழுத்து'என்றது,திவ்வியதேசத்துஎம்பெருமான்களில் நம்பெருமாளுக்கு உள்ள தலைமைபற்றியென்க. ஸ்ரீரங்கதிவ்வியதேசத்து மூலமூர்த்தியைப் பெரியபெருமாளென்றும், உத்ஸவமூர்த்தியை நம்பெருமாளென்றும் வழங்குவது, ஸம்பிரதாயம்; இருவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதலும், 'எம்பெருமான்' என்றாற்போல நமதுகடவுளென்றபொருளில் திருமாலை 'நம்பெருமாள்' என்றலும் உண்டு. "ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வரகைங்கர்யத்தையும் இழந்து இழந்தோமென்கிற இழவு மின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன்க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்" ஆதலால், 'நம்பெருமாளுடைத் திருவெட்டெழுத்து' எனப்பட்டது. இங்கு, ஆறும்வேற்றுமையுருபு-செய்யுட்கிழமைப்பொருளின்பாற்படும். ஆதியில் பதரிகாச்சிரமத்திலே நாராயணனால் நரனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட திருமந்திர மென்க. இனி, விஷயமாகவுடைமையை ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்த மெனக்கொண்டு,நம்பெருமாள்விஷயமான அதாவது ஸ்ரீமந்நாராயணனையுணர்த்துகின்ற திருமந்திர மென்றலு மாம். திருவெட்டெழுத்துள்ளுறைப்பொருள் - பரமாத்மஸ்வரூபம், ஜீவாத்மஸ்வரூபம்,இவ்விருவர்க்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தின் ஸ்வரூபம் முதலியன.('இத்தால், ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப்பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கு மென்கிறது. ஆக, திருமந்த்ரத்தால், எம்பெருமானுக்கேயுரியேனான நான் எனக்குஉரியனன்றிக்கே யொழியவேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளுஞ்செய்யப்பெறுவேனாகவேணு மென்றதாய்த்து' என்ற முமுக்ஷுப்படியைக் காண்க.)

ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. ஶிரஸ், மநு, இதிஹாஸ புராணம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. இங்கு 'மனு' என்றது - சுவாயம்புவமநுவினாற் செய்யப்பட்ட நூலைக் குறித்தது; கருத்தாவாகுபெயர்: 'திருவள்ளுவர்' என்றாற் போல. ஏகாரம் - உயர்வுசிறப்பு; அசையுமாம். முறை

யை [ஒழுக்கத்தை] புணர்த்தும் நூலை 'முறை'என்றது,காரியவாகுபெயரின் பாற்படும். முறையென்ற சொல்லுக்கு நூலென்ற பொருளும் உண்டு. இதிகாசபுராணங்களைச் சேர்த்துக்கூறியதன் காரணம், இரண்டும் வேதாந்தப்பொருளைத் தெளிவிப்பனவாதல். 'இதிஹாஸபுராணம்' என்னும் உம்மைத்தொகை, வடநூல்முடிபு. 'குறைந்தஉயிரெழுத்துக்களையுடைய சொல்லாவது சிறப்புடையசொல்லாவது உம்மைத்தொகையில் முந்திநிற்பதாதல் வேண்டும்' என்ற வடமொழி வியாகரணநூலார்கொள்கையில் முதல்வகையின்படி 'புராணேதிஹாஸம்'என்னவேண்டியிருக்க அங்ஙனங்கூறாது'இதிஹாஸபுராணம்' என அதிகஉயிரெழுத்துக்களையுடைய இதிஹாஸபதத்தை முன்நிறுத்தியது, அதன் சிறப்பினாலென்க. 'இதிகாச புராண முழுப்பொருளோ,' என்ற பாடத்திற்கு - இதிகாசபுராணங்களின் பூர்ணமான அர்த்தமோவென்பது பொருள்.

மூன்றாமடியின் முதலில் 'இறைப்பொருளோ' என்று பாடமாயின், இவையெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்ததொரு பொருளோவென்று உரைக்க. நம்பெருமாள் - நமது தலைவர். இங்கு 'நம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. பெருமாள்=பெருமான்: பெருமையையுடையவன். இதில்,பெருமை யென்ற பண்புப்பகுதி ஈற்றுஐகாரம்மாத்திரங்கெட்டு 'பெரும்' என நின்றது; ஆன் என்ற ஆண்பால்விகுதி, 'ஆள்' என ஈறுதிரிந்தது: ஆள் என்ற பெண்பால்விகுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்ததென்றலும் ஒன்று. அன்றி, பெருமையை ஆள்பவனெனக் கொண்டால், ஆள் என்ற வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள்விகுதிபுணர்ந்துகெட்டதெனவேண்டும்.(பெருமாள் என்பதன் பெண்பால், பெருமாட்டி.) 'உடைய' என்னும் ஆறாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு ஈறுதொக்கு 'உடை' என நின்றது. எட்டெழுத்து-பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்தஅன்மொழித்தொகையாய்,அத்தனையெழுத்துக்களையுடைய மந்திரத்தைக் குறித்தது. உள் உறைப்பொருள் - உள்ளே உறுவதாகிய பொருள். உறை—உறு - பகுதி, ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. உள்ளுறையெனினும், உட்கிடையெனினும் ஒக்கும். முதுப்பொருள், இறைப்பொருள், உள்ளுறைப்பொருள் - பண்புத்தொகைகள். இனி, உள்ளே உறைதலையுடைய பொருளென்றுங் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், உறை-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுந்தொக்கதொகை. ஒரு பெயரின் ஒருபகுப்பைக்கொண்டு அப்பெயர்முழுவதையுங் குறிப்பதொரு மரபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளர்' என்றார்;(இதனை,வடநூலார், 'நாமைகதேசே நாமக்ரஹணம்' என்பர்.) தம்-அசை. 'மணவாளர்தம்மாலை' என்றவிடத்துத் தொக்குநின்ற ஆறாம்வேற்றுமையுருபு - செய்யுட்கிழமைப்பொருளது ; கூர்மபுராணம், கபிலரகவல், கம்பராமாயணம், "பற்றற்றான்பற்று" என்றவற்றிற் போல : அழகியமணவாளதாசரால் இயற்றப்பட்ட மாலை யென்க. இனி, விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல், சீவகசிந்தாமணி என்றாற்போல, 'மணவாளர்தம் மாலை'என்றதை அழகியமணவாளனென்றுதிருநாமமுடையஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமான மாலை யென்றுங் கொள்ளலாம்; திருவரங்கத்துமாலை யென்ற நூற்பெயரின் பரியாயநாமமாம். "கோயிலில் வந்த வந்த, மணவாளர்

பொற்றிருப்பாதாம்புயங்கட்கு மாலையென, மணவாளர் சூடும்" மாலை யாத லால், இருவகையும் ஏற்கும். 'மணவாளர்' என்ற பன்மை, உயர்வுபற்றியது. 'மாலையினுள்' என்றவிடத்து, உள் - ஏழனுருபுமாம்.

இச்செய்யுளில் 'மணவாளர்' என ஆக்கியோன்பெயரும், 'மணவாளர் தம் மாலை' என நூற்பெயரும், நுதலியபொருளும், 'மறைப்பொருளோ' என்பது முதலாக விகற்பித்துக்கூறியவாற்றால் நுதலியபொருளும், இவ் வொருநூலுணர்ந்தவர் அப்பலநூற்பொருள்களையும் ஒருங்கேயுணர்வரென நூற்பயனும், அம்மறைமுதலியவற்றின் வழிநூலிது வென நூல்வந்தவழியும், பரந்து கிடந்த அந்நூற்பொருள்கள் பலவற்றைத் தொகுத்துக்கூறிய நூ லிதுவெனத் தொகுத்தலாகிய நூல்யாப்பும், அம்மறைப்பொருள் முதலிய வற்றையுணரும்விருப்பமுடையார்பலரும் இந்நூல்கேட்டற்குரிய அதிகாரிக ளெனக் கேட்போரும், அப்பொருள்கள்பலவற்றையும் சில்வாழ்நாட்பல் பிணிச்சிற்றறிவினராகிய மனிதர்கள் எளிதில்உணர்ந்துஉய்யும்படி ஒருங்கே சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைத்தல் வேண்டுமென்று ஆசிரியர் கொண்ட அருளே இந்நூல்செய்ததற்கு ஏது வெனக் காரணமும் பெறப்பட்டன. "ஆக்கியோன்பெயரே வழியேஎல்லை, நூற்பெயர்யாப்பே நுதலியபொருளே, கேட்போர் பயனோடு ஆயெண்பொருளும், வாய்ப்பக்காட்டல் பாயிரத்தி யல்பே," "காலங் களனே காரண மென்றிம், மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே" என்ற சிறப்புப்பாயிரத்திலக்கணத்தில் மற்றவை குறிக்கப்படுவன உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இக்கவி, அபியுக்தரி லொருவர் செய்தது. இது, வைஷ்ணவசம்பிர தாயத்தில் 'தனியன்' எனப்படும்; (நூலினுட்சேராது) தனியே பாயிரமாக நிற்றல்பற்றியது, அப்பெயர். உயர்திணையாண்பால்விகுதி சிறுபான்மை அஃறிணைக்கும்வருதலை, கடுவன், கோட்டான், தோளுக்கினியான் என்றவிடங் களிற் காண்க; நாலடியார், சிவஞானசித்தியார் என்றஇடங்களில் 'ஆர்' விகுதிபோல இங்கு 'அன்' விகுதி உயர்வுகுறிப்ப தென்றலுமாம்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறு களை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றவல்ல தலைமைப்பொருளின் விஷயமாக உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படி செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து.

[திருவரங்கநாதனது திருமேனியவயவங்களும்,
திவ்வியபஞ்சாயுதங்களும்.]

நாளும் பெரியபெருமாளரங்கர் நகைமுகமுந்
தோளுந் தொடர்ந்தென்னையாளும்விழியுந் துழாய்மணக்குந்
தாளுங் கரமுங் கரத்திற் சங்காழியுந் தண்டும் வில்லும்
வாளுந் துணைவருமே தமியேனை வளைந்துகொண்டே.

(இ - ள்.) பெரியபெருமான் அரங்கர் - பெரியபெருமாளென்று ஒரு திருநாமமுடையவரான ஸ்ரீரங்கநாதருடைய, நகை முகமும் - மலர்ச்சியை யுடைய திருமுகமும், தோளும் - திருத்தோள்களும், என்னை தொடர்ந்து ஆளும் விழியும் - என்னை விடாதுதொடர்ந்து அடிமைகொள்ளக்கடாக்ஷிக் கின்ற திருக்கண்களும், துழாய் மணக்கும் தாளும் - திருத்துழாய்மணம் வீசுகின்ற திருவடிகளும், கரமும் - திருக்கைகளும், கரத்தில்-அக்கைகளில் ஏந்துகின்ற, சங்கு ஆழியும்-சங்கசக்கரங்களும், தண்டும்-கதையும்,வில்லும்-தனுசும், வாளும்—,தமியேனை வளைந்துகொண்டு - வேறு துணையுங் கதியு மில்லாத என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு, நாளும் - தினந்தோறும் [எந்நாளும்], துணை வரும் - துணையாக வரும்; (எ - று.)—வருமே என்பதில், ஏகாரம் - தேற்றம். ஈற்றுஏகாரம் - அசை.

இங்ஙனம், தமது வழிபடுகடவுளும், எடுத்துக்கொண்ட இப்பிரபந்தத் திற்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருவரங்கநாதனது திருவவயவங்களையும் ஐம்படையையும் தமக்கு நீங்காததுணையாகக் கொண்டமை கூறியதனால், எடுத்துக்கொண்ட இந்நூல் இடையூறின்றி இனிதுமுடியுமென்பது கருத்து.

திருவரங்கத்திற்குப் பெரியகோயிலென்றும், அங்குஎழுந்தருளியிருக் கின்ற எம்பெருமானுக்குப் பெரியபெருமாளென்றும் திருநாமங்கள் வழங் கும். பெருமாள் - இராமபிரான்;(இளையபெருமாள் - லக்ஷ்மணன்:) இராம பிரானால் முன்பு திருவாராதநஞ் செய்யப்பெற்றமைபற்றி, ஸ்ரீரங்கநாத னுக்கு 'பெரியபெருமாள்' என்று திருநாமம். அரங்கர் - ரங்கமென்னும் விமானத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர். நகை முகம் - புன்சிரிப்பையுடைய முக மென்றும், ஒளியையுடைய முக மென்றுங் கொள்ளலாம். தொடர்தல்-தேடிப்பின்தொடர்தலுமாம். துழாய்மணக்குந்தாள் - அடியார்கள் அருச்சித்த திருத்துழாயின் வாசனை வீசப்பெற்ற திருவடி; இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில், இடத்தின்மேற் சார்த்தப்பட்டது. அன்றி, துழாயினால் மணக் குந் தாளென்றும், துழாயோடு இயற்கைநறுமணம்வீசுந் தாளென்றுங் கூற லாம். இனி, திருத்துழாய் வாசனை வீசுதற்குக் காரணமான திருவடியென் றல் சிறக்கும். இப்பொருளில், பெயரெச்சம் - காரியப்பொருளது: "நோய் தீரும் மருந்து" என்றாற் போல. 'ஸர்வகந்தன்' என்று பெயர்பெறும்படி இயற்கைத்திவ்வியபரிமளமுடைய கடவுளாதலால், இங்ஙனங்கூறுதல் ஏற் கும். திருத்துழாய் அங்குரித்ததுமுதல் என்றும்மாறாத நறுமணமுடைய தாதலால், என்றும் மாறாத இயற்கை நறுமணமுடைய திருமாலுக்கு உரிய தாய்ச் சிறக்கும்.

திருமாலின் சங்கம் - பாஞ்சஜந்ய மென்றும், சக்கரம் - சுதர்சந மென் றும், கதை - கௌமோதகீ யென்றும், வில் - சார்ங்க மென்றும், வாள் - நந்தக மென்றும் பெயர்பெறும். இவை துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்யுங் கருவியா ய்ச்சிறத்தலால், இவற்றைத் தமதுஇடையூறுதவிர்க்குங் காப்பாகக் கொண் டார்; அன்றியும், இவை, எம்பெருமானுக்குக் குற்றேவல்செய்யும் பரிஜனங் களாய் எப்பொழுதும் அவனருகில்விடாதுநின்று அவனதுதிருவுள்ளக்கருத் தின்படிதொழில்செய்யும்: திருவரங்கத்தந்தாதிக்காப்பில் "அரங்கர், காராழி

வண்ணப்பெருமா ளார்தாஙிக்குக் காப்புரைக்கில்,............கூராழி சங்கர் திருக்கதை நாந்தகங் கோதண்டமே" என்றதுங் காண்க. நகைமுகம் முதலியவற்றைக் காப்பாகக்கொண்டது, அவை சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தற்கு உறுப்பாதலால். ஒரு திருக்கை திருச்சங்கையும், அதற்கேற்ற மற்றொரு திருக்கை திருவாழியையுந் தரித்தல் இயல்பாதலால், அவற்றை 'சங்காழி' எனச் சேர்த்துக்கூறினர்.

'நாளும்' என்ற உம்மை, தொறுப்பொருளது. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. அரங்கர் - உயர்வுப்பன்மை. முகம், கரம் - வடசொற்கள். சங்கு,தண்டு - ஶங்கம்,தண்டம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். நகை - நகுத லென 'ஐ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயராகவேனும், நகைத்தலென் முதனிலைத்தொழிற்பெயராகவேனுங் கொள்ளத்தக்கது. துழாய் - துளஸீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. சங்காழி - பன்மைவிகுதி பெறாத அஃறிணையும்மைத்தொகை. ஆழி - வட்டவடிவமாக வுள்ளது; (அசுரர் முதலிய கொடியவர்களை) அழிப்ப தென்று இதற்குக் காரணப்பொருள் கூறவுமாம். வரும் - செய்யுமென்முற்று; இது நிகழ்காலமுணர்த்துதலை "பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை தன்மை, அவ்வயின் மூன்று நிகழுங் காலத்துச், செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் நோக்கி யுணர்க. அரங்கரது நகைமுகம் முதலியன தமக்குத்துணையாய்வருதல் முக்காலத்தினும் உளதாதலால், நிகழ்காலத்தாற் கூறப்பட்டது. "முந்நிலைக் காலமுந் தோன்று மியற்கை, எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில் 'நிகழுங்காலத்து மெய்ந்நிலைப்பொதுச்சொல்' என்றதற்கு 'நிகழ்காலத்திற்கு உரித்தாய்நின்றும் ஏனைக்காலங்களையும் உள்ளடக்கிநிற்கும் பொருள்நிலைமையினையுடைய செய்யுமென்னுஞ் சொல்' என்று பொருள்கூறி, 'மலைநிற்கும், தீச்சுடும், ஞாயிறுஇயங்கும், திங்களியங்கும்' என்றவற்றை உதாரணங் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர்; சேனாவரையர்கருத்தும் இதுவே. தமியேன் - தனித்துள்ள யான்; இது, தனிமைப்பொருள் குறித்த தமியென்னும்வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்து பணிவையுணர்த்துந் தன்மையொருமைப் பெயர். 'விளைந்துகொண்டு' என்பது,ஒருசொல்நீர்மைத்து; "என்றுகொண்டினையகூறி" என்றவிடத்துப் போல ; "கிளந்தவல்ல வேறுபிற தோன்றினுங், கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர்கொளலே" என்னுந் தொல்காப்பியத்து இடைச்சொல்லியற் புறனடைச்சூத்திரத்தால் 'கொண்டு' என்னும் அசை கொள்ளலும் அமையும்.

நூல்.

க. திருவாழி சங்குதிருவாழிவாழி சிறந்தகொண்ட
லுருவாழி யோகத்திருத்துயில்வாழி யுலகளந்த
மருவார்மதுமலர்த்தாள்வாழி வாழிவணங்குமன்பர்
பெருவாழ்வனையபெருமாளரங்கப்பெருஞ்செல்வமே.

(இ - ள்.) திரு - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி, வாழி - வாழக்கடவள்; சங்கு திரு ஆழி - ஸ்ரீசங்கசக்கரங்கள், வாழி - வாழக்கடவன; சிறந்த கொண்டல் உரு - சிறந்த காளமேகம்போன்ற (திருமாலின்) திருமேனி, வாழி - வாழக்கடவது; திரு யோகம் துயில் - (அப்பெருமானது) சிறந்த யோகநித்திரை, வாழி - வாழக்கடவது; உலகு அளந்த - உலகங்களை (இரண்டடியாக) அளவிட்ட, மரு ஆர் மது மலர் தாள் - வாசனைநிறைந்த தேனையுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள், வாழி - வாழக்கடவன; வணங்கும் அன்பர் பெரு வாழ்வு அனைய - நமஸ்கரிக்கின்ற மெய்யடியார்கட்குப் பெரியவாழ்க்கை போன்ற, பெருமாள் - பெரியபெருமாளுடைய, அரங்கம் பெருஞ் செல்வம் - ஸ்ரீரங்கத்துப் பெரிய ஐசுவரியம், வாழி - வாழக்கடவது; (எ - று.)

எம்பெருமானது தரிசனத்தைப் பெற்றபோது, அந்தத்தேவாதிதேவனுடைய முற்றுணர்வு, வரம்பிலாற்றல், யாவரையும்பாதுகாக்குந்திறம், அழியாவியல்பு முதலிய திவ்வியகுணங்களைக் கருதுதற்குமுன்னே அப்பெருமானது திவ்வியசௌந்தரியத்திற் கண்செலுத்தி அதனையே சேவித்து அதில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பக்திபரவசராகி, அதனால் தம்நிலையையும் எம்பெருமான் நிலையையும் மறந்து, 'காலாதீதமான வைகுண்டத்திலே யிருக்கின்ற இந்த அரும்பொருள் காலம்நடையாடப்பெற்ற இவ்வுலகத்திலே கண்ணுக்கு இலக்காகுதலால், திருஷ்டிதோஷங்காரணமாக இதற்கு என்னதீங்கு வருமோ! என்று தமக்குஉள்ள ஆதராதிசயத்தால் அநாவசியமாக அதிக பயசங்கை கொண்டு 'இத்திருமேனிக்கு எவ்வாற்றாலும் ஒருகுறையும் வராதிருக்க வேணும்'என்று வாழ்த்துபவராய் 'திருப்பல்லாண்டு' என்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடி, இங்ஙனம் பொங்கும்பரிவுடையரானதனாற் பெரியாழ்வாரென்று பெயர்பெற்ற விஷ்ணுசித்தர் போலவே, இந்தஅழகியமணவாளதாசரும் திருவரங்கநாதனைச்சேவித்தவுடனே முதலில் வாழ்த்துக்கூறலானார். இதனால், இவரது அன்பின்மிகுதி விளங்கும். எம்பெருமானைக் கண்டவளவிலே அடிமைத்தொழில்கள்செய்து தமக்குவேண்டுவனவற்றை வேண்டிப் பெற நினையாமல் அவனதுவாழ்வையே தமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாக நினைத்தலின் அருமைபெருமைகளை உணர்க.

பெரியபெருமாளைக் கண்ணெதிரிலேகாணும்போது, அப்பெருமானைச் சார்ந்துள்ள செம்பொன்னிறத்தவளான பெரியபிராட்டியினது திருமேனியொளி காளமேகத்திற்கொடிமின்னல்போலக் கண்களைக்கவரும்படி மிக விளங்குதலால், 'பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வமங்களங்களையுஞ்செய்பவளானஇத்திருமகளது சேர்க்கை நித்யமாயிருக்கவேணும்' என்று

மங்களாசாஸநஞ்செய்பவராய், முதலில் 'திருவாழி' என்றார். பொய்கையாழ்வார் சூரியதீபத்தையேற்றியும் பூதத்தாழ்வார் ஞானதீபத்தையேற்றியுங் காட்ட எம்பெருமானைக் காண்கின்ற பேயாழ்வார் முதலில் "திருக்கண்டேன்" என்றமை காணத்தக்கது. ஒருவன் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கப்புக்கால் அப்பொழுது அவன்குற்றம்பாராமல் அவனைத் தன்நிழலிலேவைத்துச் சமயமறிந்து எம்பெருமான்திருமுன்பே கொண்டுவிட்டு இவன்குற்றத்தைப்பொறுப்பிப்பதற்குப் பிராட்டியின்புருஷகாரம் இன்றியமையாததாதலால் "அந்தமில்சீர்ப்,பொற்பாவைதன்னருளாற் பொன்னரங்கர்தாள்பணிந்து, நற்பாலடைந்துய்ந்தேன்நான்" என்றபடி பிராட்டிமுன்னாகப் பெருமானையடையவேண்டியதாதல்பற்றியும் அவளைமுதலில்வாழ்த்துதல் ஏற்கும். அநந்தரம் சற்றுஉற்றுநோக்குமிடத்து, சந்திரசூரியமண்டலங்கள்போல விளங்குகின்றனவாய் முறையே அவனது இடத்திருக்கையிலும் வலத்திருக்கையிலுமுள்ள சங்கசக்கரங்களின் சோதி காணப்படுதலால், 'எம்பெருமானது திருமேனிக்குக் காவலாய்த் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனத்துக்கு உறுப்பாகவுள்ள இத்திவ்வியாயுதங்கள் என்றும் அழிவின்றி வாழவேண்டும்' என்று ஆசாஸிப்பவராய் 'சங்கு திருவாழி வாழி' என்றனர். மற்றும்ஊன்றிப் பார்க்கையில், அப்பரமனது முடிவில்லதோரெழில்நீலமேனியும் அத்திருமேனிபள்ளிகொண்டிருக்கிற கிடையும் கட்புலனாதலால், அவற்றை வாழ்த்தலாயிற்று. எம்பெருமான்திருமேனி நீர்கொண்ட மேகம்போலக் காண்பவர்கண்களைக்குளிரச்செய்து அவர்கள்தாபந்தவிர்த்து அவர்களை உய்விப்பதாதலால் அதற்கும், அந்த அமலனது யோகநித்திரை எல்லாவுயிர்களும் உய்யும்வகையைச் சிந்திப்பதாதலால் அதற்கும் வாழ்த்துக்கூறல் வேண்டிற்று. திருமேனியைக் கண்ணுற்றபின்னர் அந்தஆதிமூர்த்தியைத் திருப்பாணாழ்வார்போலத் திருவடிமுதல் திருமுடியீறாகச் சேவித்து அநுபவித்து ஆனந்தமடையத் தொடங்குகின்றாராதலால், 'தாள்வாழி' என்றார். இவ்வளவுஅநுபவத்திற்குங் காரணம் கோயில்வாசமென்பதுகொண்டு, ஈற்றில் 'அரங்கப்பெருஞ்செல்வம்' வாழ்த்தப்பட்டது.

'சங்குதிருவாழி' என்று சேர்த்துக்கூறியதன் காரணம், காப்புச்செய்யுளுரையிற் கூறப்பட்டது. யோகநித்திரை - எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொண்டே லோகரக்ஷணசிந்தையுடனே தூங்குகின்றதுபோலப் பிறர்க்குத் தோன்றவைக்கும் நிலை; இது - அறிதுயில், விழிதுயில், துயிலாத்துயில், பொய்த்துயில், மாயத்துயில் எனவும்படும். 'மருவார்' என்றது - மலர்க்கும் தாளுக்கும், 'வணங்குமன்பர்பெருவாழ்வனைய' என்றது - பெருமாளுக்கும் அ[illegible] [illegible]ற்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது.

[illegible] வாழி சங்குதிருவாழி வாழி—"வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற ம[illegible]யும் பல்லாண்டு,வடிவார்சோதிவலத்துறையுஞ்சுடராழியும் பல்லாண்டு, ப[illegible]போர்புக்குமுழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே" என்றார் திருப்பல்லாண்டில். தாள்வாழி—"உன்செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு" என்றது திருப்பல்லாண்டு. வாழி பெருமாளரங்கப்பெருஞ்செல்வம்—"ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீய்ச வர்த்ததாம்" என்ற வடமொழிமேற்கோளைக் காண்க.

திரு - பெரியபிராட்டியார். வாழிய என்னும் வியங்கோள்வினை முற்று, ஈற்று யகரவுயிர்மெய் கெட்டு 'வாழி' என நின்றது. அதன்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாம்: வியங்கோள் ஐம்பால்மூவிடங்கட்கும் பொதுவாத லுணர்க. 'சங்கு திருவாழி' என்ற தொடரின் இடையி லுள்ள 'திரு' என்ற அடைமொழியை, மத்திமதீபமாக, முன்நின்ற 'சங்கு' என்றதனோடுங் கூட்டுக; இவை ஆயுதகோடியில்மாத்திரமன்றி ஆபரண கோடியிலுஞ் சேர்தலால், அழகிய சங்கசக்கரங்களெனவுந் தகும். 'சிறந்த' என்ற விசேஷணம், உபமானமாகிய கொண்டலோடும், உபமேயமாகிய உருவோடும் இயையும். கொண்டலுக்குச் சிறப்பு - உலகமும் அதற்குஉறுதி யாகிய அறம்பொருளின்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாதலும், குளிர்ந்தவடி வுடைமைபற்றிக் கண்டோரால் விரும்பப்படுதலும். உருவிற்குச் சிறப்பு - "அண்டர்கோ னணியரங்க னென்னமுதினைக், கண்ட கண்கள் மற்றொன் றினைக்காணாவே" என்றபடி கண்டவர்கண்களைக்கவர்தலும், அவரதுபிறவிப் பெருங்கடலைப் போக்குதலும். உரு - வடிவும், நிறமுமாம். ஆர்மலர்-வினைத் தொகை: மரு வார் என்று எடுத்து, வாசனைநீண்ட என்றலு மொன்று; நெடுந் தூரமளவும் வாசனைவீசுகின்ற என்று கருத்து. தாளுக்கு, மது - இனிமை மிகுதி. ("அம்ருதஸ்யந்திநிபாதபங்கஜே" என்பது காண்க.) அடைமொழி கொடாமல் 'மலர்' என்றால், அது, எல்லாமலர்களினுஞ் சிறந்ததாகிய தாம ரைமலரைக் குறிக்கும். அது - திருவடிகட்கு, செம்மை மென்மை அழகுக ளில் உவமம். அன்பர் - அன்பையுடையவர்; பக்தர். அவர்கட்கு எல்லாநன் மைகளும் திருவரங்கநாதனாலும் ஸ்ரீரங்கமகிமையாலும் உண்டாதல்பற்றி, 'அன்பர் பெருவாழ்வனைய பெருமாளரங்கப்பெருஞ்செல்வம்'எனப்பட்டது. கொண்டல் - நீர்கொண்ட மேகத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர்; கொள்-பகுதி, தல் - விகுதி, ளகரதகரங்கள் ணகரடகரங்களானது - சந்தி. உரு - ரூப மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. யோகம், மது - வடசொற்கள். 'பெரு மாள்' என்பதை, திரு, சங்கு திருவாழி, உரு, துயில், தாள் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. 'பெருமாள் அரங்கப்பெருஞ்செல்வம்' என்பதற்கு - பெரியபெரு மாளாகிய ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பெருஞ்செல்வ மென்றலும் அமையும்; "உங்கள் பூர்வர்கள் தேடிவைத்த மஹாநிதி இதுகாணும்" என்றுசொல்லி ஆளவந்தார்க்கு மணக்கால்நம்பி பெரியபெருமாளைச் சுட்டிக்காட்டிய வர லாற்றை யுணர்க; "ஸ்ரீரங்கமங்களநிதி." 'பெருவாழ்வு' என்றது, அழி யாத முத்தியுலகத்துப் பேரின்பவாழ்வுமாம்.

இச்செய்யுள் - தண்டியாசிரியர்கொள்கைப்படி 'வாழ்த்து' என்னும் அலங்காரமாம்; "இன்னார்க் கின்ன தியைக வென்று தாம்,முன்னியது முனைத்தல் வாழ்த்தென மொழிப" என அதனிலக்கண முணர்க. முதலிடை கடைகளில் மங்கலவாழ்த்தையுடைய காப்பியம் அழிவின்றி நின்று சிறப்புறு மென்பது ஆன்றோர்கொள்கை யாதலால், முதலில் வாழ்த்துக்கூறினர்; "ஆதியு மந்தமு நடுவு மங்கலம், ஓதிய முறைமையி னுரைப்ப ராயிடின், ஏதமி லிருநிலக் கிழத்தி யின்புற, நீதியம் பனுவல்கள் நிலவு மென்பவே" என்பது காண்க.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக்கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'திரு' என்று தொடங்கினர்; "வழிபடு தெய்வவணக்கஞ் செய்து, மங்கலமொழி முதல்வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்க ணின்றி யினிது முடியும்," "சீர் மணி பரிதி யானை திரு விலம் உலகு திங்கள், கார் மலை சொல் எழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், எருறு மிவை மூவாறும் இதன் பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச் சொல் செய்யு ளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்" என்பன நோக்குக. (க)

உ. படுப்பவரைப்பணிமெல்லணையாகப் பருவரையாற்
றடுப்பவரைப்பண்டுமண்டுகன்மாரி தரணியிடந்
தெடுப்பவரைத் தம்மடியாரிடும்பச்சிலைக்குமுத்தி [னே.
கொடுப்பவரைச் செம்பொற்கோயிலுள்ளேகண்டுகொண்டன

(இ - ள்.) பணி - திருவனந்தாழ்வான் [ஆதிசேஷன்], மெல் அணை ஆக - மெத்தென்ற படுக்கை யாக, படுப்பவரை - (அதன்மேற்) பள்ளிகொண்டருள்பவரும்,—பண்டு - முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மண்டு கல் மாரி - (இந்திரன்பெய்வித்த) மிகுதியான கல்மழையை, பரு வரையால் - பருத்த (கோவர்த்தனமென்னும்) மலையைக்கொண்டு, தடுப்பவரை - தடுத்தருளியவரும்,— தரணி - (ஹிரண்யாக்ஷனாற் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்ட) பூமியை, இடந்து எடுப்பவரை - (வராகாவதாரமாகிக்) கோட்டினாற்குத்தியெடுத்தருளியவரும்,— தம் அடியார் இடும் பசு இலைக்கு - தமது திருவடிகளைச்சரணமடைந்த மெய்யடியார்கள் (அத்திருவடிகளில்) அருச்சிக்கின்ற பசுமையான திருத்துழாய்த்தளத்திற்காக, முத்தி கொடுப்பவரை - (அவ்வடியார்கட்குத் தமது) பெருவீட்டைக் கொடுத்தருள்பவருமான பெரியபெருமானை,—செம் பொன் கோயிலுள்ளே-சிவந்தபொன்மயமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலினுள்ளே, கண்டுகொண்டனன்-தரிசிக்கப்பெற்றேன்; (எ-று.)

எம்பெருமானுக்குச் சகலவிதகைங்கரியங்களையுஞ் செய்கின்றவனும் நித்தியர்களிலொருவனும் சர்ப்பராஜனுமான ஆதிசேஷன், "புல்குமணையாந் திருமாற்கு அரவு" என்றபடி, அப்பெருமான் சயனிக்கத்திருவுளங்கொண்டபோது அவனதுமென்மைக்குஏற்ற புஷ்பசயனம்போன்ற திருப்பள்ளிமெத்தையாக, அதில் அப்பரமன் பள்ளிகொண்டருளுதலால், 'பணிமெல்லணையாகப் படுப்பவரை' என்றார். "இருளிரியச்சுடர்மணிகளிமைக்கு நெற்றியினத்துத்தியணிபணமாயிரங்களார்ந்த, அரவரசப்பெருஞ்சோதியனந்தனென்னுமணிவிளங்குமுயர்வெள்ளையணையைமேவித், திருவரங்கப்பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளுங், கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண் டென்கண்ணிணைக ளென்றுகொலோ களிக்கு நாளே" என்று பெரியார் பலகாலுங் காணவிரும்பிய திருமூர்த்தி யாதலால், அந்தத்திவ்வியமங்களவிக்கிரகத்தைத் தாம் காணப்பெற்ற பேற்றை 'பணிமெல்லணையாகப்படுப்பவரை......செம்பொற்கோயிலுள்ளே கண்டுகொண்டனன்' என்று வெளியிட்டார். தமக்குக்கட்புலனானவடிவமாதலால் 'படுப்பவரைப் பணிமெல்லணையாக' என்று அர்ச்சாவதார

த்தை முதலிலும், விபவாவதாரங்களுள் வராகாவதாரம் கிருஷ்ணாவதார த்[illegible]முந்தியதாயினும் தமக்கு ஸந்நிஹிதமானதுபற்றிக் கிருஷ்ணாவதார த்தை முதலிலும், அதற்குமுற்பட்ட வராகாவதாரத்தை அதன்பின்னும், அடியவர்க்கெளியனாகின்ற ஸௌலப்யமாகிற பொதுநிலையை அதன்பின்னு ம[illegible]றினரென்க. 'பருவரையாற் பண்டு மண்டு கன்மாரி தடுப்பவர்', 'பணியிடந்தேடுப்பவர்' என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும், துஷ்டநிக்கி ரக சிஷ்டபரிபாலன சீலரென்பதை விளக்கின. 'வாதாசநம்' என்று ஒரு பெயர் பெறும்படி காற்றைஉணவாகக்கொள்வதான பாம்பு அக்காற்றை உச்சுவாசநிச்சுவாசங்களினால் உட்கொள்ளும்போதும் வெளிவிடும்போதும் உடற்பூரிப்பையும் உடல்தளர்ச்சியையுங் கொள்வதாய்க் காற்றடைத்தமெத் தைபோன்று இனிதுபள்ளிகொள்ளுதற்குப் பாங்காதல் தோன்ற, 'பணி மெல்லணையாக' எனப்பட்டது; "அடலாயிரவாய்ப்பொருந்து வந்தார் பணிப் பாயார்" என்பர் அழகரந்தாதியிலும்.

("மகரத்திற்சூரியன்வந்துதித்தகாலில் வந்திக்க விந்திரனைநோக்கிப் பொங்கல், மிகவிட்டுக்கயிலைமலைபோலேவைக்க விளையாட்டா யத்தனையு நீயேயுண்ணக், ககனத்திலிந்திரனும் வந்துபார்த்துக் கன்மழையை நிரை மீதில் விடுத்தமட்டில், இகபரத்திற்கிறையவனே நிரைக்காக் குன்றையெடு த்துமழைதடுத்தனையே யெம்பிரானே" என்பது காண்க.) திரிலோகாதிபதி யென்று பேர்படைத்தவனான தேவேந்திரன் தானே அவ்வுலகத்தில் ஒரு சார் நிரபராதியாயுள்ள சிலஉயிர்கட்கு நலிவுசெய்யப்புக்கவிடத்து எம்பெரு மான் தான் அருள்கொண்டு பாதுகாத்தனனென்பதை விளக்கும், இவ் வரலாறு; 'நாம் கோவர்த்தனமலையை ஆராதித்தோம்: அதனால்நேர்ந்ததீங் கைப் போக்கிக் கண்ணன் காத்தருளினான்' என்று இடையர்கள் நினைக்க வொண்ணாதெனக் கருதி, அவர்கள்ஆராதித்த மலையைக்கொண்டே காத்த ருளினனென்க. இந்திரன் கல்மழைபொழிந்திட்டதனால், அதனைக் கற் கொண்டுதடுத்தான்; அன்றி நீர்மழையையேபொழிந்திருப்பானாயின்அதனை நீரைக்கொண்டே தடுக்கவல்ல ஸர்வசக்தனென்பது தோன்ற, 'வரையாற் கல்மாரிதடுப்பவர்' என்றார். "கன்மாரியாகையாலே, கல்லையெடுத்து ரக்ஷி த்தான்; நீர்மாரியாகில், கடலையெடுத்து ரக்ஷிக்குங்காணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்; இத்தால், இன்னதைக்கொண்டு இன்னகார்யஞ் செய்யக் கடவோமென்னும்நியதியில்லை: ஸர்வசக்தனென்கை' என்ற வியாக்கியான வாக்கியம், இங்கு அறியத்தக்கது.

("புண்ணியந்தெய்வதமுஞ் சேர்பூலோகத்தைப் புற்பாய்போற்சுருட்டி க்கொண்டே பாதாளம், நண்ணிரணியாட்சனைப் பின் தொடர்ந்தே யேகி நலமுடனே யாதிவராகத்தேவாகி, மண்ணுலகமனைத்துமிடந்தெடுத் தோர் கோட்டில்வைத்துவர வவன்மறிக்க வதைத்துத் தேவ, ரெண்ணவுலகீ ரேழும்படியப்பண்ணு யிறைவாநாராயணனே யெம்பிரானே" என்பர் பின் னோரும்.) இப்பொழுதுநடக்கிற சுவேதவராக கல்பத்துக்கு முந்திய பாத்ம கல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவ மான பிரளயஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து

ஸ்ரீவராகாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை யெடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு.

இயல்பிலே தமக்கு அடிமையான எல்லாவுயிர்களிடத்துங் காரண மின்றியெழுங் கருணையையுடையவனான கடவுள் அவர்கட்குத் தனது பேரின்பப்பெருவீட்டையளித்தருளுதற்கு ஒருவியாஜமாக அவர்களிடமிருந்தொரு துளஸீதளத்தையெதிர்நோக்குகின்றனனென்பது விளங்க,'தம்அடியாரிடம் பச்சிலைக்கு முத்திகொடுப்பவர்' என்றார். பயனாகிய அந்தப் பரமபதத்தின் பெருமைக்கு இவர்களிடம் பச்சிலை ஏற்றஸாதநமன்றாதலை நோக்குமிடத்து, அவனது திருவருள் காரணமின்றியெழுந்ததாத லுணர்க. "பத்திரத்தையும் புஷ்பத்தையும் பழத்தையும் ஜலத்தையும் எவன் எனக்குப் பக்தியுடன் கொடுக்கின்றானோ, சுத்தமானமனத்தையுடையவனான அவனது பக்தியினாற் கொடுக்கப்பட்டதாகிய அதனை நான் அங்கீகரிக்கின்றேன்"என்று ஸ்ரீகீதையிற் கண்ணபிரான் தானே அருளிச்செய்திருத்தல் இங்கு உணரத்தக்கது ; "அச்சுத நின்மெய்யடியாருகந்தேயிட்டதணுவெனினுமகமேருவாகக்கொள்வாய், நிச்சயமாயுனைநம்பியெண்ணூமுடர்நினைத்திடிலோ நூற்றையொன்றாவுங்கொள்ளாயால்" எனப் பின்னோர் கூறியதுங் காண்க. 'தம்மடியாரிடம் பச்சிலைக்கு முத்திகொடுப்பவர்' என்ற தொடரில், சிறியதைப் பெற்றுக் கொண்டுபெரியதைக் கொடுத்தலாகிய பரிவர்த்தநாலங்காரந் தோன்றுதல் காண்க ; அதனிலக்கணத்தை, தண்டியலங்காரத்தில் " பொருள்பரிமாறுதல் பரிவருத்தனையே " எனக் காணலாம்; இது, மாற்றலணி என்றுஞ் சொல்லப்படும். 'இலைக்கும்' எனப் பிரித்து இழிவுசிறப்பும்மையாகக்கொள்ளுதலு மொன்று. அடியார்கள் எம்பெருமானை வசப்படுத்தும் பச்சிலை யாகின்றது திருத்துழா யென்பதும் இங்குத் தோன்றும்; ஆகவே, அதனால் அவர்கள்வசப்பட்டு அவர்கட்குப் பெருவீடுதந்திடுகின்றன னென்க.

படுப்பவர் கொடுப்பவர் என்றவற்றில்,பகரவொற்றிடைநிலை - எதிர்கால முணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திற்று ; படுக்குமியல்பினர் கொடுக்குமியல்பினர் என்று பொருள். 'பண்டு தடுப்பவர்' என்றது, இயல்பினால் இறந்த காலம் எதிர்காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி ; ' யாம் பண்டு விளையாடுவது இச்சோலை ' என்றாற் போல. ' பண்டு ' என்பதை, ' எடுப்பவர் ' என்பதனோடுங் கூட்டுக ; அதுவும் அவ்வகைக் காலவழுவமைதியே. படுப்பவரை, தடுப்பவரை, எடுப்பவரை, கொடுப்பவரை என்றவை - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள் ; இவை, ' கண்டுகொண்டனன் ' என்னும் ஒருவினையைக் கொண்டன. விசேஷணச்சொற்கள், விசேஷ்யச் சொல் இவையனைத்திலும் வேற்றுமையுருபு விரியவைப்பது, வடமொழி நடை. இங்கே ' படுப்பவரை ' என்றதை விசேஷ்யமாகவும், மற்றைமூன்றையும் விசேஷணமாகவுங் கொள்ளுதல் சாலும். பணம் - படம் : அதனையுடையது பணீ யென வடமொழிக்காரணக்குறி;அது ஈறுகுறுகிற்று. மெல்லணை - பண்புத்தொகை. 'வரையால்' என்பதில், ' ஆல் ' உருபு - கருவிப் பொருளது. கல்மாரி - சிலாவர்ஷம் ; ஆலாங்கட்டிமழை. தாணி - வடசொல் ; (பொருள்களைத்) தரிப்ப தென்று காரணப்பொருள்படும். இடந்து,

இட - பகுதி. அடியார் - அடிமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். பசுமை + இலை = பச்சிலை : பண்புப்பெயர், ஈறுபோய்த் தன்ஒற்றுஇரட்டிற்று. முக்தி என்ற வடசொல்லுக்கு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையுமிட மென்பது உறுப்புப்பொருள் ; வீடு என்ற தமிழ்ப்பெயரும் இப்பொருள் கொண்டதே. செம்பொன்-மாற்றுயர்ந்த பொன். கோயில் = கோவில்:இலக்கணப்போலி ; கோ இல் - இறைவனது இடம், தலைமையான இடம்;இது தேவாலயங்கட்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயினும், நூற்றெட்டுத்திருமால் திருப்பதிகளுள் திருவரங்கம் தலைமைபெற்றதாதலால், அதனை 'கோயில்' எனச் சிறப்பாகவழங்குவது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயம்; இது, காரணவிடுகுறியின்பாற்படும்.' கண்டுகொண்டனன்—'அன்' விகுதி, தன்மையொருமைக்கு வந்தது. (உ)

ஙு. ஆளானவர்கண்களிகூரரங்கத்தரவணைமேற்
காளாசலமெனக்கண்டுகொண்டேன் மறைகாணவொண்ணுத்
தாளாயிரஞ் செம்பொன்மாமுடியாயிரந் தாமநெடுந்
தோளாயிரந் திருக்கண்ணுயிரங் கொண்ட சோதியையே.

(இ - ள்.) மறை காண ஒண்ணு - வேதங்களாலும் அறியமுடியாத,— தாள் ஆயிரம் - ஆயிரம் திருவடிகளையும், செம் பொன் மா முடி ஆயிரம் - சிவந்த பொன்மயமான அழகிய கிரீடத்தைத் தரித்த ஆயிரம்திருமுடிகளையும், தாமம் நெடுந் தோள் ஆயிரம் - மாலையைத்தரித்த பெரிய ஆயிரம் திருத்தோள்களையும், திரு கண் ஆயிரம் - ஆயிரம் திருக்கண்களையும், கொண்ட - தன்னிடத்திற் கொண்ட, சோதியை - ஒளிவடிவமான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியை,—ஆள் ஆனவர் கண் களி கூர் அரங்கத்து-அடியார்கள் (கண்டு) கண்களிப்புமிகுதற்குக்காரணமான திருவரங்கம்பெரியகோயிலில், அரவு அணைமேல் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தின்மேல், காள அசலம் என கண்டு கொண்டேன் - கருநிறமுள்ளதொரு மலை (கிடந்தாற்) போல(ச் சயனத் திருக்கோலமாயிருக்க)க் காணப்பெற்றேன் ; (எ - று.)

எல்லாப்பொருள்களையும் உள்ளபடி உணர்ந்து உரைக்கின்ற வேதங்களாலுங் காணமுடியாத பரஞ்சோதிஸ்வரூபமான பரமாத்மாவை இந்நிலவுலகத்திலே திருவரங்கத்திருப்பதியில் திருவனந்தாழ்வானாகிய திருப்பள்ளிமெத்தையில் "பச்சைமாமலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண், அச்சுதா" என்றபடி ஒருநீலமலைபோலே பள்ளிகொண்டிருக்கக் காணப்பெற்றேன் என்று, பிறர்களுக்குஅரியவித்தகனான எம்பெருமான் பத்துடையடியவர்க்குஎளியனாகின்ற இயல்பையும், தமது பாக்கியவிசேஷத்தையும், கீழ்ச்செய்யுள்போலவே இச்செய்யுளும் கொண்டாடிக்கூறியதாம். 'மறைகாணவொண்ணு' என்றது, சோதியோடு இயையும் ; பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைத் தான் முழுவதுங் காணமாட்டாமையை, வேதம் தானே கூறுகின்றது. தேஜோரூபியாதலால், 'சோதி' என்றார் ; அடுத்தசெய்யுளில் "ஒண்சுடர்" என்பதுங் காண்க.

ஆள் ஆனவர் - அடிமைப்பட்டவர். கண்களிகூர் - கண்களாற்காணுதலால் மனம்களிகூர்தல், அக்கண்களின்மேல் ஏற்றிக்கூறப்பட்டது ; ஒரு

வகைஉபசாரவழக்கு. ஆனானவர்கண்களிகூர் அரங்கம்—'கூர்'என்ற வினைத்தொகை - காரியப்பொருளதாய், காரணப்பெயரைக் கொண்டது. கூர் - மிகுதிகுறிக்கும் உரிச்சொல். அரவணை - ஸர்ப்பசயநம். அர அணை என்றும் பிரிக்கலாம். அரா என்னும் குறியதன்கீழ்ஆகாரம்,குறுகியும்அதனோடுஉகரமேற்றும் நிற்கும். காள + அசலம் = காளாசலம்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; பண்புத்தொகை. காளம் - கருநிறமானது. அசலம் - சலியாதது என மலைக்குக் காரணக்குறி. காளாசலம் - நீலகிரி: காளமேகம்படிந்ததொரு பெருமலையென்றுங் கொள்ளலாம். என-உவமவுருபு. காளாசலம் - நிறத்திற்கும், கம்பீரமாகிய தோற்றத்திற்கும் உவமையாம். ஒண்ணு-ஒன்று என்பதன் மரூஉ; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். 'செம்பொன்மாமுடி' என்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது அடையடுத்தஆகுபெயராகவாவது கொள்ளவே, சிரசை யுணர்த்தும். 'செம்பொன்'என்பதை அதனாலாகிய கிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெய ரெனக் கொண்டு, முடி - சிரசு என்றலுமாம். மா முடி - பெரிய கிரீடமுமாம். தாமம் - வடசொல்; திருத்துழாய்மாலை, மலர்மாலைகள், பொன்மணிகளாலாகியஆரங்கள், வனமாலையென்னுந்திவ்வியமாலை இவைகளையெல்லாங் குறிக்கும். தாமம் எனக்கொண்டு, ஒளியென்னவுமாம். 'திரு'என்ற அடைமொழியை, தாள் முடி தோள் என்றவற்றிற்குங் கூட்டலாம்.

இங்கே 'ஆயிரம்' என்றது, அளவில்லாததென்னும் பொருளது. அங்ஙனங்கொள்ளாவிடின், தாளாயிரம் முடியாயிரம் முதலியன சேராவாம். ஆகவே, அளவற்ற பாதம் முதலிய சகலஅங்கங்களையு முடையவ னென்பதாம். அபரிமிதமாய் அற்புதமாயிருக்கிற மகாஞானமும் மகாசக்தியு முள்ளவன் எம்பெருமான் என்பது, தேர்ந்தபொருள். பெருமான் சகலஇந்திரியங்களாலேயாதல் ஓர்இந்திரியத்தாலேயாதல் திருமேனியாலேயாதல் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தாலேயாதல் எல்லாவற்றையும் எப்போதும் எல்லாவிதத்திலும் அறிகின்றவனும் செய்கின்றவனுமா யிருக்கின்றா னென்பது, முக்கியமான கருத்து. இங்ஙனமேயன்றி,அநேகம் திருமுடிகள் திருக்கண்கள் திருக்கைகள் திருவடிகள் முதலாகிய அவயவங்களாற் செறிந்திருக்கின்றான் பகவா னென்பது கருத்தன்று. அளவில்லாத கண் முதலியவற்றையுடையவன் எப்படி அளவில்லாதகாட்சி முதலானவற்றை யுடையனாயிருப்பனோ அப்படியே பகவானும் என்று எடுத்துக்காட்டினபடியாம். மற்றும், விசுவரூபங்காட்டுகிற சமயங்களில்மாத்திரம் எம்பெருமான் பல அவயவங்களைக்கொள்ளுதலும் உண்டு. இங்கு,சிலர், உலகமெல்லாம் பகவானுடைய சொரூப மாதலால் உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி புயம் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையவையா மெனக் கருத்துக்கூறுவர்; அது பலவிதத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது, திவ்யாத்மஸ்வரூபம் கூறியபடி. (ந)

ச. பூங்காவிரிப்புனற்கோயிலுள்ளேமிக்கபோகமெல்லாம்
யாங்காணயோக்துயில்கொண்டவாறெள்ளுமெண்ணெயும்போ
னீங்காதுலகத்துயிர்க்குயிராகிநியாமகனு
யோங்காரமாயதனுட்பொருளாய்நின்றவொண்சுடரே.

(இ - ள்.) எள்ளும் எண்ணெயும் போல்—, நீங்காது - இடையறாமல், உலகத்து உயிர்க்கு உயிர் ஆகி - உலகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தராத்மாவாகியும், நியாமகன் ஆய்-(அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம்) தலைவனாகியும், ஓங்காரம் ஆய் - பிரணவமந்திரஸ்வரூபியாகியும், அதன் உள் பொருள் ஆய் - அம்மந்திரத்தினது உள்ளேயடங்கிய பொருளாகியும், நின்ற - (எந்நாளும் அழிவின்றி ஒரேதன்மையதாய்) நிலைபெற்ற, ஒள் சுடர்-பிரகாசிக்கின்ற சோதியானது, பூ காவிரி புனல் கோயிலுள்ளே-அழகிய காவேரி நதியின் நீரினாற் சூழப்பெற்ற திருவரங்கம்பெரியகோயிலினகத்தே, மிக்க போகம் எல்லாம் யாம் காண - மிகுதியான போகங்களெல்லாவற்றையும் நாம் காணும்படி, யோகம் துயில் கொண்ட ஆறு - யோகநித்திரையைக் கொண்டிருக்கின்ற விதம், (என்னஆச்சரியம்!) (எ - று.)

உடலினுள்ளே உயிர் அதற்குத் தாரகமாய் நியாமகமாய்ச் சேஷியாய்த் தங்கியிருத்தல்போலப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களினுள்ளே அந்தர்யாமியாய் அவற்றிற்குத் தான் தாரகனாய் நியாமகனாய்ச் சேஷியாய் விடாது வீற்றிருத்தலால், 'நீங்காது உலகத்து உயிர்க்குஉயிராகி நியாமகனாய்' என்றார். 'எள்ளும் எண்ணெயும் போல்'என்றாராயினும்,எள்ளினுள் எண்ணெய்போலென்பது கருத்து; அது பிரிந்து காட்டாமல் எங்கும் பரந்து மறைந்துநிற்றற்கு உவமை. எள் - ஜீவாத்மாவுக்கும், எண்ணெய் - பரமாத்மாவுக்கும் உபமானம். 'எள்ளுமெண்ணெயும்போல்' என்றதனால், எல்லாம் தானாகியும் அல்லதுமாகியும் இறைவன் நிற்கின்ற நிலையைத் தோன்றவைத்தனரென்னலாம். 'உலகம்' என்றது, அசித்துக்களை. 'உயிர்' என்றது, சித்துக்களை. 'உயிர்க்குஉயிர்' என்றது, ஈசுவரனை. 'உலகத்து உயிர்க்கு உயிராகி நியாமகனாய்' என்றதனால், சித்துக்களுக்குப்போலவே அசித்துக்களுக்கும் பரமாத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியு மாதல் தோன்றும். சித் அசித் ஈச்வரன் — தத்துவத்திரயம். இதுவே, விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தம் எனப்படும். "கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும்பரந்துறையும், ஒரு தனிநாயக மென்றா லுன்புகழ்க்கு வரம்பாமோ" என்பர் திருவரங்கக் கலம்பகத்திலும். ("திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைப், படர்பொருள்முழுவதுமா யவையவைதொறும், உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும் பரந்துளன்," "பரந்ததண்பரவையுள்நீர்தொறும்பரந்துளன், பரந்த வண்டமிதென நிலவிசும் பொழிவறக், கரந்தசிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும், கரந்தெங்கும்பரந்துளன்" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.)

'எள்ளு மெண்ணெயும் போல் நீங்கா துலகத்துயிர்க் குயிராகி'— "எண்ணுமெண்ணெயுமியைய மற்றெப்பொருளகத்தும், நண்ணுநாரணன்" என்ற பாகவதத்தையும் காண்க. 'ஓங்காரமா யதனுட்பொருளாய் நின்ற வொண்சுடர்'—"எப்பொழுதும் தியானஞ்செய்துகொண் டிருக்கின்ற யோகிகள், தங்களுடைய பாபபுண்யரூபமான கர்மங்கள் நசித்தவுடனே, எந்தச்சொரூபத்தைப் பிரணவப்பொருளாகக் காண்கின்றார்களோ," "உன்னுடைய ஆராதநரூபமான யாகங்களும், வஷட்காராதிகளும், சகலவேத மூலமான பிரணவமும் நீயே" என்றது விஷ்ணுபுராணம். தாரகன் - தாங்

குபவன், வாழச்செய்பவன். நியாமகன் - நியமிப்பவன், நடத்துபவன். சேஷி - தலைவன், உடையவன்.

சொல்லும் பொருளும் ஆகிய இரண்டுமாய் நிற்பவன் எம்பெருமானே யாதலால், 'ஓங்காரமாய் அதனுட்பொருளாய் நின்ற' என்றார்; "ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:" என்றது காண்க. 'ஓங்காரம்' என்றதில், 'காரம்' என்பது - சாரியை; அகாரம், ஆகாரம் என்றவற்றிற் போல. பிரணவம், அகார உகார மகாரங்க ளாகிய மூன்று ஓரெழுத்தொருமொழிகள் கூடிய தோரெழுத்தாம். அது ஸகலவேதகாரணமும், ஸகலவேதஸங்க்ரஹமும், ஸகலவேதஸாரமு மாதலால், தலைமைபற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டது. அதன் பொருள், ஸர்வரக்ஷகனை திருமாலுக்கே உரியபொருள் ஜீவாத்மா என்பது; இதில், பகவானுக்கே பிராதானியந் தோன்றுதலால், பகவான் பிரணவத் தின்பொருளாவன்: "ப்ரணவோ பகவத்வாசீ ப்ராதாந்யாதர்த்தஸம்பவாத்" என்பது காண்க. ஒண்சுடர்-சூரிய சந்திர அக்கினிகளாகிய முச்சுடர்களின் ஒளியினும் மேம்பட்ட பேரொளி; புறவிருளையேபோக்குகின்ற அவ்வொளி களினுஞ்சிறக்குமாறு அகவிருளையும்அகற்றும் ஞானவொளி; தோற்றக்கேடு களும் மிகுதிகுறைவுகளுமின்றி என்றும்ஒருபடிப்படவிளங்கும்ஒளி. இப்படி சேதநாசேதநங்களுக்கு வியாபகனும் அந்தர்யாமியும் மந்த்ரார்த்தஸ்வரூபியும் தேஜோரூபியுமான பரமாத்மா சில்வாழ்நாட்பல்பிணிச்சிற்றறிவினராகிய நா மெல்லாம் எளிதிற்சேவித் துஈடேறுமாறு இவ்வுலகத்தில்திருவரங்கம்பெரிய கோயிலிலே பள்ளிகொண்டதிருக்கோலமாய்க் காட்சிதந்தருள்கின்ற திரு வருட்பெருமை என்னே! என்று கொண்டாடியவாறும். முடிக்குஞ்சொல், வருவித்துஉரைக்கப்பட்டது. விதத்தையுணர்த்துகின்ற 'ஆறு' என்ற சொல் வருமிடங்களில் முடிக்குஞ்சொல் கூறப்படாது எஞ்சிநிற்பதை இலக்கியங் களிற் பலவிடத்துங் காணலாம்; இது, இசையெச்சம். இப்படி 'ஆறு' என்ற சொல் முடிபின்றி வியப்புவிளக்குதலை, "வெள்ளைவாகனக்குரிசில்வின்மை வல்லப மிருந்தவாறே" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்திலுங் காண்க.

'பூங்காவிரிப்புனல்' என்ற அடைமொழி, "தெளிவிலாக்கலங்கல்நீர் சூழ் திருவரங்கம்" என்றபடி தலத்தின் நீர்வளவாய்ப்பைக் காட்டும். திரு வரங்கம் போகமண்டபமெனப்படுதலின், 'மிக்கபோகமெல்லாம் யாம்காண யோகத்துயில்கொண்ட ஆறு' எனப்பட்டது; முன்னும் "பெருமா ளரங் கப்பெருஞ்செல்வம்" என்றார். போகம் - வைபவம்: செல்வமும், சுகானுபவ மும். அங்கு எம்பெருமானுக்கு எல்லாஐசுவரியங்களும் குறைவறவிருத்த லும், அப்பெருமான் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட இனிது பள்ளிகொள்ளுதலுங் காண்க. இனி, 'மிக்கபோகமெல்லாம் யாம்காண' என்பதற்கு - (எம்பெருமானைச் சேவித்ததன்பயனாக இம்மைமறுமைவீடுக ளில்) மகாபாக்கியங்களையெல்லாம் நாம் அனுபவிக்கும்படி யென்றும் பொ ருள் கொள்ளலாம். மிக்கபோகம் - வரம்பிலின்ப மெனப்படும் நிரதிசயசுகா நுபவ மென்றலுமாம்.

காவிரி - காவேரீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - கவேர னென்ற அரசனது மகள் என்று பொருள்படும். போகம், யோகம், நியா

மகன். ஒங்காரம்-வடசொற்கள். தம்மைப்போன்ற அடியார்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையாக, 'யாம்' என்றார்; கவிகளுக்குஉரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மையுமாம். எண்ணெய் - எள்நெய்: எள்ளின் சாரம். ஒள்-ஒண்மை யென்ற பண்பின் அடி. ஒள் + சுடர்= ஒண்சுடர்: பண்படிகளின் லகார ளகாரங்கள் வலிவர னகார ணகாரங்களாம். (௪)

௫. கறங்காழிநாலெட்டிலக்கமியோசனை கட்செவியின்
பிறங்காகமும்மையிலக்கமியோசனை பேருலகி
லிறங்காழிமேகமெனவேயரங்கத்திலெந்தையதி
லுறங்காகநீளமைந்தைம்பதிஞயிரமோசனையே.

(இ - ள்.) கறங்கு - ஆரவாரிக்கின்ற, ஆழி - திருப்பாற்கடலினது, (நீளம்)—,நால் எட்டு இலக்கம் யோசனை - முப்பத்திரண்டுலக்ஷம் யோஜனையளவாம்; கட்செவியின் - (அதனிடையேயுள்ள) திருவனந்தாழ்வானுடைய, பிறங்கு ஆகம் - விளங்குகின்ற திருவுடம்பினது, (நீளம்)—, மும்மை இலக்கம் யோசனை - மூன்றுலக்ஷம் யோஜனையாம்; பேர் உலகில் இறங்கு ஆழி மேகம் எனவே - பெரிய இந்நிலவுலகத்தி லிறங்கிவந்த சக்கராயுதத்தையுடையதொரு மேகம்போல, அரங்கத்தில் எந்தை அதில் உறங்கு-திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றஎம்பெருமான் அந்தத்திருவனந்தாழ்வான் மேலே (பள்ளிகொண்டு) யோகநித்திரைசெய்தருள்கின்ற, ஆகம் - திருமேனியினது, நீளம் - நீட்சி, ஐந்து ஐம்பதிஞயிரம் ஓசனை - இரண்டரைலக்ஷம் [இரண்டுலக்ஷத்துஐம்பதிஞயிரம்] யோஜனையாகும்; (எ-று.)

எம்பெருமானுக்கு உரிய பரத்வம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்ற ஐவகைநிலைகளுள் வியூகநிலை, இதிற் குறிக்கப்பட்டது. பிரமன்முதலியதேவர்கள் வணங்கி வழிபடுந்தெய்வமாய் எல்லாஅவதாரங்களுக்கும் முதலாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களுக்குக் கர்த்தாவாய்த் திருப்பாற்கடலிலே வாசுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்கு ரூபத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நிலை, வியூக மெனப்படும். அந்த நான்குமூர்த்திகளுட் பிரதானமாகிய வாசுதேவமூர்த்தியின் திருமேனிவளத்தைக் கூறுபவராய், அதற்குஅங்கமாகப் பாற்கடலின்நீளமே தொடங்கிக் கூறலானார். 'ஆழி' என்று பொதுப்படக்கூறினாரேனும், சந்தர்ப்பத்தால், பாற்கடலைக் குறித்தது. நாலெட்டு - பண்புத்தொகை. "ஆசறவயங்குஞ் சாகநற்றீவி னகல நாலெட்டிலக்கத்தி, ஞேசனையனந்தன்மிசையரியுறும்பாலுவரியுமன்னதேயாம்" என்ற மகாபாகவதத்தாலும் பாற்கடற்பரப்பின் எல்லையை உணரலாம். இதனால், 'நாலெட்டு' என்பதற்கு - உம்மைத்தொகையாக, பன்னிரண்டெனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தாமை, வெளிப்படை. யோசனை-நான்குகுரோசங் கொண்டது; அவ்வளவை, "அங்குலமறுநான்கெய்தினதுகரம் கரமோர்நான்கு, தங்குதல் தனுவென்றுரும் தனுவிரண்டது வோர்தண்டம், இங்குறுதண்டமானவிராயிரங்குரோ

சத்தெல்லை, பங்கமில்குரோசநான் கோரியோசனைப்பாலதாமே" என்பத னாற் காண்க. யோசனை, சற்றுஏறக்குறையக் காதவளவாம்.

கறங்காழி - வினைத்தொகை; கறங்குதல் - ஒலித்தல். ஆழ்ந்துள்ளது ஆழி யெனக் காரணக்குறி; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. இலக்கம் - லக்ஷ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். இலக்கம்-நூறாயிரம். யோசனை, ஓசனை - யோஜநா என்ற வடசொல்லின் விகாரங்கள். இலக்கம்+யோசனை = இல க்கமியோசனை: தன்னொழிமெய்ம்முன் யகரம்வர இகரம் தோன்றிற்று; இனி, இலக்கம் இயோசனை என்றுபிரித்து, இகரத்தை "யவ்விற்கு, இய்யும் மொழிமுதலாகி முன்வருமே" என்றபடி யகரத்தைமுதலிலேயுடைய வட மொழியின்முன் வந்ததாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. கட்செவி - கண்செவி: கண்களாகிய காதுகளையுடையது; பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன் மொழித்தொகை: கண்களையே காதுகளாகவு முடைய தென்று கருத்து; பாம்புகட்குக் கண்ணாகிய பொறியொன்றிலேயே காணுதலுங் கேட்டலு மாகிய புலனறிவிரண்டும் அமைந்திருத்தல் காண்க: இதுபற்றி, வடநூலார் பாம்புக்கு 'சக்ஷுஃச்ரவஸ்' என்று ஒருபெயர் கூறுவர்; "கோகனநாகம்"என் றார் வில்லிபுத்தூராரும். "தெரிமாண் தமிழ்மும்மைத் தென்னம்பொருப்ப ன்"என்றவிடத்துப்போல, இங்கு 'மும்மை' என்பது-மூன்றின் தன்மையை யுணர்த்தாமல் மூன்றென்னும் எண்ணையே உணர்த்தியது: " இருமைவகை தெரிந் தீண் டறம் பூண்டார் " என்ற திருக்குறளில் 'இருமை' என்றதும் இத்திறத்ததே: இதில், 'மை' விகுதி - தன்மையை யுணர்த்தாமல் தன்மை யையுடைய பொருளையே உணர்த்தியதனால், பகுதிப்பொருள்விகுதியாம்; இதனை வடநூலார் ஸ்வார்த்தபாவதத்திதப்ரத்யய மென்பர்.

எம்பெருமானது திருமேனிக்கு மேகம் - நிறத்திலும், கண்டவர்கண் குளிரச்செய்யுந்திறத்திலும், அடுத்தவரிளைப்புத்தவிர்த்தலிலும் உவமை.சக்க ராயுதத்தைக் கையிலுடைய திருமாலுக்கு உவமையாதற்பொருட்டு 'ஆழி மேகம்' என்றார்; அது-இல்பொருளுவமை. திருப்பாற்கடல் இந்நிலவுலகத் திலுள்ள தாதலால், மேகத்திற்கு 'பேருலகிலிறங்கு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மேகம் - வடசொல். ஏ - தேற்றம். எந்தை - எமது பரமபிதா: யாம் என்ற பகுதி, 'எம்' என விகாரப்பட்டது; தை - விகுதி. எந்தை = நம்பெருமாள். நீளம் - நெடுமை. ஐந்தைம்பதினாயிரம் - பண்புத் தொகைப் பன்மொழித்தொடர்; இருநூற்றைம்பதினாயிரம். கடலிற் படி ந்து அதன்நீரை யுட்கொண்டு கருவுற்ற நீலமேக மென்ற பொருளில் 'ஆழி மேகம்' என்றாருமாம்.இனி, 'ஆழி மேகம்' என்றதைப் பன்மைவிகுதிபெறாத அஃறிணையும்மைத்தொகை யென்று கொண்டு, கடலும் மேகமும் போல வென்று தனித்தனி உவமையாக உரைப்பர் ஒருசாரார். பேருலகில்ஆழிஇற ங்கு மேகம் என மொழிமாற்றி, பெரியஇவ்வுலகத்திலே அப்பாற்கடலி லிறங்கிப் படிந்ததொரு மேகம்போல வென்று பொருள்கொள்ளுதலும் அமையும். 'நீளம்' என்றதனைப் பிறவற்றிற்குங் கூட்டுக; கடைநிலைத்தீவகம். 'யோசனை' என்றது, பெயர்ப்பயனிலையாய் நின்றது. (கூ)

சு. பாற்கடனூலெட்டிலக்கமியோசனை பாற்கடலுண்
மாற்கவிகோயிலகலமுமீரைந்து வானளவுந்
தீற்கமொரேழு திகழ்பணிமூன்று சிறந்தகல
மேற்கவினொன்றரை யுத்தமர்நீளமிரண்டரையே.

(இ - ள்.) பால் கடல் - திருப்பாற்கடலினது, (நீளம்)—, நால் எட்டு இலக்கம் யோசனை - முப்பத்திரண்டிலக்ஷம் யோஜனையாம்; பால் கடலுள்-அந்தத் திருப்பாற்கடலினிடையே, மால் கவி கோயில் - திருமாலை வளைந்துகொண்டிருக்கின்ற திருக்கோயிலினது, அகலமும்—,ஈர்ஐந்து (இலக்கம் யோசனை) - பத்துலக்ஷம்யோஜனையாம்; வான் அளவும் தீற்கம் - ஆகாயத்தை யளாவுகின்ற (அத்திருக்கோயிலின்) உயரம், ஓர் ஏழு (இலக்கம் யோசனை) - ஏழுலக்ஷம் யோஜனையாம்; திகழ் பணி - விளங்குகின்ற திருவனந்தாழ்வானது, (நீளம்)—,மூன்று (இலக்கம் யோசனை) - மூன்றுலக்ஷம் யோஜனையாம்; சிறந்த அகலம் - மேன்மையுற்ற (அத்திருவனந்தாழ்வானது) அகலம், ஏல் கவின் ஒன்றுஅரை (இலக்கம் யோசனை) - பொருந்திய அழகையுடைய ஒன்றரைலக்ஷம் யோஜனையாம்; உத்தமர் - (அதிற்பள்ளி கொண்டருள்கின்ற) புருஷோத்தமரான எம்பெருமானுடைய, நீளம் - (திருமேனியின்)நீட்சி,இரண்டரை (இலக்கம் யோசனை)-இரண்டரைலக்ஷம் யோஜனையாம்; (எ - று.)

'அகலம்,' 'தீற்கம்' என்ற சொற்க ளில்லாத இடங்கட்கெல்லாம், 'நீளம்' என்பது, தகுதிபற்றி, முந்தினசெய்யுளிற்போல எடுத்துக்கூட்டப் பட்டது. 'தீற்கம்' என்பதை 'பாற்கடல்,' 'பணி' என்றவற்றோடுங் கூட்டி, அதற்கு அவ்விடங்களில் நீளமென்று பொருள் கொள்ளுதலுமாம். 'இலக்கம்,' 'யோசனை' என்ற சொற்கள் எடுத்து எல்லாவாக்கியங்களிலுங் கூட்டப் பட்டன; முதனிலைத்தீவகம். 'பாற்கடல் நாலெட்டிலக்கமியோசனை,' 'திகழ் பணி மூன்று,' 'உத்தமர்நீள மிரண்டரை' என்ற மூன்று விஷயங்கள் கீழ்ச் செய்யுளிற் கூறியனவே யானாலும், 'பாற்கடலுள்மாற்கவிகோயிலகலமு மீரைந்து,' 'வானளவுந்தீற்க மொரேழு', 'சிறந்தகல மேற்கவினொன்றரை' என்ற மூன்றுவிஷயங்கள் புதியன வாதலால், இச்செய்யுள் கூறியதுகூற லென்னுங் குற்றத்தின்பாற்படா தென்க. முன்சொன்ன மூன்று விஷயங்களை இங்கு மீளவுஞ்சொன்னது, அவற்றைச்சார்ந்த விஷயங்களனைத்தையும் ஒருங்கேதொகுத்துணர்த்தவேண்டு மென்னுங் கருத்தினா லென்க; "கூறியது கூறினுங் குற்றமில்லை, வேறொரு பொருளை விளக்கு மாயின்" என்பது காண்க. வெவ்வேறுநூல்களிற்கூறியவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாக இங்ஙனம் தனித்தனி கூறினர்போலும்.

மால் - பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக் காதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றை யுடையவன்; தன்னையடைந்தவர்க்குத் தன்பக்கல் மோகத்தை விளைப்பவ னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மாற் கவி - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலின்,உயர்திணைப்பெயரீறு திரிந்தது; "இயல்பின் விகாரம்", உம்மை-எச்சப்பொருளது. ஈரைந்து - பண்புத்தொ

கை. அளவும் - அளாவும் என்பதன் விகாரம். இனி, 'வான்அளவும்' என்ப தற்கு - ஆகாயம்வரையிலும் என்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. 'தீர்க்கம்' என்ற வடசொல் எதுகைநோக்கி, 'தீற்கம்' என்று விகாரப்பட்டது. சிறந்தகலம் - சிறந்தஅகலம் என்றதன் தொகுத்தல். 'ஏல் கவின்' என்ற வினைத்தொகையில், லகரம் திரிந்தது, எதுகைநயம்நோக்கி யென்க. இனி, ஏல் என்பதை முதனிலைத்தொழிற்பெயரென்று கொண்டு, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும்பயனும் தொக்கதொகை யாக்கி, ஏற்றலையுடைய அழ கென்றலு மொன்று. நீளத்துக்குஏற்ற அகலமாய் அமைந்து அழகுசெய்து சிறப்ப தென்பது தோன்ற, 'சிறந்தகலம்' என்றும், 'ஏற்கவின்' என்றுங் கூறின ரென்க. உத்தமர் - சிறந்தவர்; உத்தமபுருஷர். 'மால் கவி' என்ப தற்கு - மேகங்கள் படிகின்ற வென்று உரைப்பாருமுளர்; பெருமையோடு கவிந்த வென்பர் ஒருசாரார்.

இனி, இச்செய்யுளை ஊன்றி நோக்குமிடத்து, இது இந்நூலாசிரியர் செய்ததன்றி வேறியாரோ செய்து இந்நூலினிடையே சொருகுகவியாகச் சேர்த்ததென்று சொல்லவும் இடமுண்டு; இத்தன்மையதை வடநூலார் 'ப்ர க்ஷிப்தம்'என்பர். இங்ஙனம் ஊகித்தற்குஉரிய காரணங்கள்:—(க)இவ்வகைப் பிரபந்தத்திற் செய்யுள்தோறும் பிரபந்தத்தலைவன்பெயரையேனும் தலப் பெயரையேனுங் கூறும் மரபிற்கு மாறாக'உத்தமர்'என்ற பொதுப்பெயரைக் கூறுதல். (உ) கீழ்ச்செய்யுளோடு இச்செய்யுள் ஒருசார் கூறியதுகூறலாதல். (ங)இப்பிரபந்தச்செய்யுள்களின்தொகை கக0 எனமுழுத்தொகையாகாது, இச்செய்யுளைச்சேர்க்குமிடத்து கக்க - எனச் சொச்சத்தொகை கொள்ளு தல். (ச)'நீளம்' என்ற சொல்லைக் கடைநிலைத்தீபகமாக முன்வாக்கியங்களி லும் 'தீற்கம்' என்பதை இடைநிலைத்தீபகமாக முன்பின்வாக்கியங்களிலுங் கூட்டுதற்கு இடமின்றி 'அகலம்' என்ற சொல் இடையிடையேவந்துநின்று 'பாற்கடல்,' 'பணி' என்றவற்றிற்கு இன்னஅளவென விளங்கவொட்டா மை. (ரு)'மாற்கவி' என்ற சொற்றொடரும் 'தீற்கம்' என்ற சொற்பிரயோக மும் சிறவாமை.(சு)அவற்றோடு,'சிறந்தகலம்,''ஏற்கவின்'என்ற தொடர்கள் சொல்லமைப்பிலும் பொருள்வளத்திலுஞ் சிறப்பின்றித் திவ்வியகவியான ஐயங்காரது செய்யுள்நடையழகிற்கு ஏலாமை. (எ)'வானளவும்' என்றது பயனின்றிநிற்றல். இவை முதலாக 'குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், கூறி யதுகூறல், வழூஉச்சொற்புணர்த்தல், மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத்தொடு த்தல், நின்றுபயனின்மை' என்ற நூற்குற்றங்களும், பிறவும் உய்த்துணர் ந்துகொள்க. ஐயங்காரது செய்யுள்களின் சொற்பொருள்வளங்கள் "தே னையு மமுதையு மனைய தீஞ்சொலோர்ந், தானையின்கன்றென வமைக்கும் பாடலான்,ஏனைய பாட லொன்றேனு மோதிலான், பூனைபோல்வஞ்சனைப் புந்திகொண்டிலான்" என்று கொண்டாடும்படியிருத்தல், பிரசித்தம். (சு)

எ. அடித்தலமந்தவதலம் பொருதிரையாழிவையங்
கடித்தல நேமிக்கிரியுடையாடை கபாலிமுன்னுண்
மிடித்தலமந்ததொழித்தானரங்கன் விழியிருகோண்
முடித்தலமண்டமுக டினியாமென்மொழிவதுவே.

(இ - ள்.) முன்னாள் - முற்காலத்தில், கபாலி - (பிரமனது) தலையோட்டை(க் கையிலே)யுடையவனாகிய சிவன்,மிடித்து-(அப்பிரமதேவனது சாபத்தால்) வறுமையுற்று, அலமந்தது - (கண்ட இடமெங்கும் இரந்து) திரிந்து வருந்தியதை, ஒழித்தான் - போக்கியருளியவனான,அரங்கன் - திருவரங்கநாதனுக்கு,—அடி தலம் - திருவடிகளிருக்குமிடம், அந்த அதலம் - அந்த [கீழுலகமாகிய] அதலலோகமாம்: கடி தலம் - திருவரை யிருக்குமிடம், பொரு திரை ஆழி வையம் - மோதுகின்ற அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூலோகமாம்; உடை ஆடை-(அத்திருவரையில்) உடுக்கப்படுவதாகிய வஸ்திரம், நேமி கிரி - (அப்பூலோகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற) சக்கரவாளபர்வதமாம்; விழி - திருக்கண்கள், இரு கோள்- சூரிய சந்திரர்களாம்; முடி தலம் - திருமுடி யிருக்குமிடம், அண்டம் முகடு - அண்டகோளத்தின் உச்சியாம்; (என்றால்), இனி யாம் மொழிவது என்-(அப்பெருமானது திருவுருவத்தின் பெருமையைக்குறித்து) இனி நாம் சொல்லத்தக்கது யாதுஉளது!

எம்பெருமானது விராட்ஸ்வரூபத்தின் அல்லது விசுவரூபத்தின் மகத்துவத்தைச் சிறிதுஎடுத்துக்காட்டி, அது முழுவதுங்கூறுதற்கரிதென்று அதன் அருமைபெருமைகளை விளக்கியது, இது. சிவபிரான் இரத்தலைத் திருமால் ஒழித்த வரலாற்று முகத்தால், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தை வெளியிட்டவாறு.

அதலம் - கீழேழுலகங்களி லொன்று; இங்கே, கீழுலகமென்றமாத்திரமாய்நின்றது. 'அந்த' என்று சேய்மைச்சுட்டாற் குறித்தனர், அது பலயோசனைதூரங்கட்குஅப்பாலுள்ளதனால்; உலகறிசுட்டுமாம். வையம் - (பொருள்களை) வைக்குமிட மெனக் காரணப்பொருள்படும். நேமிக் கிரி - ஏழுமகாத்வீபங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ஏழு பெருங்கடல்களுக்கும் அப்பாற் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ளதொரு பெருமலை. சக்ராகாரமாக[வட்டமாக]ப்பூமியைச் சூழ்ந்திருத்தல்பற்றி,அதற்குச் சக்ரவாளமென்று பெயர். அதன் பரியாயநாமமாக 'நேமிக்கிரி' என்றார். நேமி - சக்கரம், கிரி - மலை. உடை, உடு - பகுதி: ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. அலமந்தது - இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர்; அலமா - பகுதி; ஈறுகுறுகிற்று.ஒழித்தான்-பெயர்.கோள்-க்ரஹமென்ற வடமொழிப்பெயர்க்கு ஏற்ற தமிழ்ச்சொல். இருசுடரிற் சூரியன் வலக்கண்ணும், சந்திரன் இடக்கண்ணுமாம். தலம், கடி, நேமி, கிரி, கபாலீ, அதலம், அண்டம் - வடசொற்கள். (எ)

அ. திண்சுடராழியரங்கேசர் திக்குத்திருச்செவியின்
மண்கழலிற் சத்யலோகஞ்சிரத்தின் மருத்துயிரிற்
றண்கதிருள்ளத்தில் வானுந்தியிற் செந்தரணிகண்ணி
லொண்கனலிந்திரன்வாழ்முகப்போதிலுதித்தனரே.

(இ - ள்.) திண் சுடர் ஆழி அரங்கேசர் - வலிமையையும் ஒளியையுமுடைய சக்கராயுதத்தை யேந்திய திருவரங்கநாதரது, திரு செவியில் - அழகிய காதிலிருந்து, திக்கு - திக்குக்களும், கழலில் - திருவடிகளிலிருந்து, மண் - பூமியும், சிரத்தில் - திருமுடியிலிருந்து, சத்யலோகம்-சத்தியலோக

மும், உயிரில் - உயிரிலிருந்து, மருத்து - வாயுவும், உள்ளத்தில் - மனத்திலிருந்து, தண் கதிர்-குளிர்ச்சியான கிரணங்களையுடைய சந்திரனும், உந்தியில் - திருநாபியிலிருந்து, வான் - ஆகாயமும், கண்ணில் - திருக்கண்ணிலிருந்து, செம் தரணி - செந்நிறமுள்ள சூரியனும், வாழ் முகம் போதில் - சிறப்புற்ற தாமரைமலர்போன்ற திருமுகத்திலிருந்து, ஒள் கனல் இந்திரன் - ஒளியுள்ள அக்கினியும் இந்திரனும், உதித்தனர் - (ஆதியில்) தோன்றினார்கள் ; (எ - று.)

இது - புருஷஸூக்தத்திற் கூறிய விஷயம்;"மறைப்பொருள்." அங்குக் கூறிய முறை - 'தண்கதிர் உள்ளத்தில்,கண்ணில் தரணி,முகத்தில்இந்திரன் கனல், உயிரில் மருத்து, உந்தியில் வான், சிரத்திற் சத்யலோகம், கழல்களில் மண், திக்குக்கள் திருச்செவியில்' என்றுஉள்ளது. இவ்விஷயம், இதிஹாஸபுராணாதிகளிலும் காணப்படுகின்றது. 'கண்ணிலே சூரியனும், மனத்திலே சந்திரனும், பிராணனிலே வாயுவும், முகத்திலே அக்கினியும், நாபியிலே அந்தரிக்ஷமும், சிரத்திலே மேலுலகமும், கர்ணத்திலே திசையும்,பாதங்களிலே பூமியும் உண்டாயின' என்றது, விஷ்ணுபுராணம். பிறவும் இங்ஙனம் கண்டுகொள்க; விரிப்பிற் பெருகும்.

திக்கு, மண், சத்யலோகம், மருத்து, தண்கதிர், வான், தரணி, கனல், இந்திரன் என அஃறிணையும் உயர்திணையும் கலந்துஎண்ணி, மிகுதியால், 'உதித்தனர்' என உயர்திணைப்பன்மைமுடிபைப் பெற்றன ; "பார்ப்பாரறவோர் பசுப்பத்தினிப்பெண்டிர்,மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரை"என்றவிடத்துப் போல. திக்கு மண் சத்யலோகம் வான் என அஃறிணைப்பொருள் நான்காக, மருத்து தண்கதிர் தரணி கனல் இந்திரன் என உயர்திணைப் பொருள் ஐந்தாதலால்,மிகுதி யெனப்பட்டது; அன்றி, அஃறிணையும் உயர்திணையும் விரவிச் சிறப்புப்பற்றி உயர்திணையால் முடிந்தன வெனினும் அமையும் ; 'பொன்னனும் குதிரையும் வந்தார்கள்' என்றாற் போல : அஃறிணையினும் உயர்திணை சிறந்ததென்பது வெளிப்படை. இத்திணைவழுவமைதியை "திணை பால் பொருள் பல விரவின சிறப்பினும், மிகவினும் இழிபினும் ஒருமுடிபினவே" எனக் கூறினர் நன்னூலார். மருத்து, தண்கதிர், தரணி, கனல் என்ற சொற்கள்-தேவர்களைக் குறித்தலால், உயர்திணையாம்; ஆகவே, 'உதித்தனர்' என்ற பாடம் வழுவென்றுகொண்டு 'உதித்தன' என்று திருத்துதல் குற்றமாதலுணர்க. இனி, ப்ரத்யேகாந்வயமாக, 'உதித்தனர்' என்ற முற்றை அதற்கு ஏற்ப 'உதித்தன,' 'உதித்தது', 'உதித்தனன்' என மாற்றித் தனித்தனிகூட்டிமுடித்தலும் இலக்கணமே.

ரங்கேசர்,திக், ஸத்யலோகம், ஸிரஸ், மருத், தரணி, இந்த்ரன், முகம்- வடசொற்கள். ரங்க + ஈசர் = ரங்கேசர்: வடமொழிப்புணர்ச்சி, குணசந்தி; அ ஆ முன் இ ஈ வரின், அவ்விரண்டுங் கெட ஏ ர்ஏகாரம் தோன்றும். 'செவியில்' முதலியவற்றில், இல் - ஐந்தனுருபு, நீக்கப்பொருளது. திருவை மற்றைத்திருவவயவங்களுக்குங் கூட்டுக. சத்யலோகம் - மேலேழுலகங்களுள் மேலது; அதுவே பிரமலோகம். தண் கதிர் - பண்புத்தொகை யன்மொழி. கனல் இந்திரன்-உம்மைதொக்குப் பன்மைவிகுதிபெறுதுவந்ததனால், உயர்

திணைப் பெயர்ச்செவ்வெண். வாழ்தல் - மேம்படுதல். முகப்போது -முன் பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. 'வாழ்' என்பதைப் போதிற்கு அடைமொழியாக்கி, இங்கே போதிற்கு வாழ்வு - காலபேதத்தால் வாடுதலும் குவிதலும் இன்றி எப்பொழுதும் மலர்ந்தபடியே விளங்குத லென்னலாம். அங்ஙனம் ஒருமல ருண்டானால் அதுவே எம்பெருமானது திருமுகத்திற்கு உவமையாகு மென இல்பொருளுவமை கூறியவாறும். அரங்கரது நகைமுகத்திற்கு உவமையாதற்கு ஏற்ப 'வாழ்போது' என்றன ரென்க. இனி, 'வாழ்' என்ற வினைத்தொகையைக் காரணப்பொருளதாக்கி முகத்தோடு இயைத்து, (அடியவர்) பேரின்பவாழ்வடைதற்குக் காரணமான முக மென்றலுமாம். திண்மை - ஆழிக்கு அடைமொழி. ஆழிக்குத் திண்மை - எவ்வளவுவலிமையையுடைய கொடியவரையும் தவறாது அழித்தல் முதலியன. ஆழிக்குச் சுடர் - ஆயிரங்கோடி திவாகரன்போ லொளிர்தல். இனி, திண் சுடர் - மிக்கவொளி யென்னவுமாம். தரணிக்குச் செம்மை - இனம்விலக்க வந்ததல்லாத இயற்கையடைமொழி. இந்த்ரன் என்பது - பரமைசுவரியமுடையவ னென்று பொருள்படும். செய்யுளோசையின்பொருட்டு,'சத்தியலோகம்' என்னாது ' சத்யலோகம்' என்றார். (அ)

கூ. புரமாயிரந் திருக்கண்மலராயிரம் புண்டரிகக்
கரமாயிரங் கழற்கான்மலராயிரங் கண்ணிமுடிச்
சிரமாயிரந் திருநாமமுமாயிரஞ் செய்யகையி
லரமாயிரங்கொண்டதிண்டிறலாழியரங்கருக்கே.

(இ - ள்.) செய்ய கையில் - சிவந்த (வலத்) திருக்கையிலே, அரம் ஆயிரம் கொண்ட திண் திறல் ஆழி - ஆயிரம்அரங்களைக்கொண்ட மிக்கவலிமையையுடைய சக்கராயுதத்தை யேந்திய, அரங்கருக்கு - திருவரங்கநாதர்க்கு, —புரம் ஆயிரம் - திருமேனி ஆயிரமாம்; திரு கண் மலர் ஆயிரம் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரமாம்; புண்டரிகம் கரம் ஆயிரம் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகள் ஆயிரமாம்; கழல் கால் மலர் ஆயிரம்-வீரக்கழலையணிந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள் ஆயிரமாம்; கண்ணி முடி சிரம் ஆயிரம் - மலர்மாலையையும் கிரீடத்தையுந் தரித்த திருமுடிகள் ஆயிரமாம்; திருநாமமும் ஆயிரம் - திருப்பெயர்களும் ஆயிரமாம்.

* "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய் தமியனேன்பெரியவப்பனே" என்றார் நம்மாழ்வார். "வேதஞ்செப்பும், பேராயிரந் திண்பெரும்புயமாயிரம் பெய்துளவத், தாரார்முடியாயிரம்" என்றார் கம்பரும். இதன் கருத்து, மூன்றாஞ்செய்யுளினுரையிற் கூறப்பட்டது.

புரம், புண்டரீகம், கரம், நாமம், அரம் - வடசொற்கள். கண்மலர், கான்மலர்-முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகைகள். புண்டரீகமென்

* "நமோஸ்த்வநந்தாய ஸஹஸ்ரமூர்த்தயே, ஸஹஸ்ரபாதாக்ஷிசிரோருபாஹவே, ஸஹஸ்ரநாம்நே புருஷாய" என்ற வடநூல்மேற்கோளையுங் காண்க.

பது வெண்டாமரைக்குப் பெயராக நிகண்டுகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்ற இடத்திற் போல, இங்கே, செந்தாமரையைக் குறித்தது; கொடியின் பெயர், இங்கு, மலர்க்கு இலக்கணை. கழல் - வீரர் தமது வீரத்திற்கு அறிகுறியாகக் காலிலணிவது; வள்ளல்கள் தமது கொடைக்கு அறிகுறியாக அணிவது முண்டு. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைத் தான் செய்தருளுதல் விளங்க, எம்பெருமான் திருவடியிற்கழல்கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனனென்க. இனி, கான்மலர் - நறுமணத்தையுடைய மலர் போன்ற, கழல் - திருவடி யென்றலுமாம். கண்ணி - முடியிற்சூடும் மாலை. நாமமுமாயிரம்—இறந்ததுதழுவியஎச்சவும்மை யாதலால், இறுதியில் வைக்கப்பட்டது. அரம் - சக்கரத்தின் ஆர். திண், திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. ஆழிக்குத் திண்டிறலாவது - அசுரர் அரக்கர் முதலிய கொடியவரனைவரையும் கருதியமனத்தினுங் கடுகச்சென்று கருவறுத்து உயிர்கவரும் ஆற்றல். திண் திறல் - வலிய போர்செய்யவல்ல என்றலு மொன்று. கண்ணி - திருத்துழாய்மாலையுமாம். (௯)

௧௦. முன்னாள்விசும்பும்புவியுந்திசையுமுறைவகுத்த
வந்நான்முகன்றனதாவியெல்லா மலராசனையா
மின்னார்மழைமுகினன்னாகமீதில்விழிதுயில்கூ
ரெந்நாதனுக்கொருமூச்சென்று வேதமிசைக்கின்றதே.

(இ - ள்.) முன் நாள் - முற்காலத்தில் [மகாப்பிரளயம்நீங்கியவுடனே தான் எம்பெருமானது திருநாபிக்கமலத்திலிருந்து தோன்றியகாலத்தில்], விசும்பும் - ஆகாயத்தையும், புவியும் - பூமியையும், திசையும் - மற்றை யெட்டுத் திக்குகளையும், முறை வகுத்த - (அந்தஎம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே தான்கண்ட) கிரமத்தின்படி வகைப்படுத்துச் சிருஷ்டித்த, அ நான்முகன் தனது - நான்குமுகங்களையுடையவனான அந்தப்பிரமனது, ஆவி எல்லாம் - உயிர்முழுவதும் [வாழ்நாளெல்லாம்],—மலர் ஆசனை ஆம் - செந்தாமரைமலரை(த் தான்வீற்றிருக்கும்) பீடமாகவுடையவளான திருமகளாகிய, மின் - மின்னல், ஆர் - பொருந்திய, மழை முகில் - கார்காலத்து மேகம் [நீலமேகம்] போன்ற திருமேனியையுடையவனான, நல் நாகம் மீதில் விழி துயில் கூர் எம் நாதனுக்கு - சிறந்த ஆதிசேஷன்மேல் திருக்கண்வளர்ந்தருள்கின்ற நம்பெருமாளுக்கு, ஒரு மூச்சு - ஓர் உயிர்ப்பாம் [ஒரு சுவாசமாம்], என்று—, வேதம் இசைக்கின்றது - வேதம் சொல்லுகின்றது; (எ - று.)

பத்துத்திக்குகளுள் மேலை 'விசும்பு' என்றும், கீழை 'புவி' என்றும், மற்றையெட்டையும் 'திசை' என்றுங் குறித்தார். ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலதாகிய விசும்பையும், ஈற்றதாகிய புவியையுங் கூறவே, மற்றைப்பூதங்களையுங் கூறியவாறாயிற்று. இவற்றைக் கூறியது, மற்றைச் சராசரப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அகரச்சுட்டு, பிரசித்தி பற்றியது. மிகவிளங்குகின்ற மெல்லிய வடிவுபற்றி, திருமகளை மின்னலென்றார். மார்பில் திருமகளையுடையநீலநிறமுள்ளதிருமால், மின்னல்பொருந்திய நீர்கொண்டகாளமேகம் போல்வன். ஆதிசேஷனுக்கு நன்மை - எப்பொழுதும் பலவகைக் கைங்

கரியங்களைச் செய்தலும், அழிவில்லாமையும் முதலியன. இனி, நல்லபாம் பென்னும் வழக்குப்பற்றி, 'நன்னாகம்' என்றுருமாம். ஆவியெல்லாம் ஒருமூச்சு - பிரமனது உயிர்வாழ்க்கைநாளெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு ஒரு மூச்சுவிடுங் கால மென்க. இதனால், மிகநீண்டஆயுளையுடையவனென்று பிரசித்தனான பிரமதேவனது ஆயுளெல்லை காலவரையறைக்குஉட்படாத திருமாலுக்கு ஒருமூச்சுவிடுங்காலவளவே யென்று எம்பெருமானது மேன்மையை விளக்கியதாம். படைப்புக்குள்ளான பிரமன் முதலிய ஜீவகோடிகளெல்லாம் காலவசப்பட்டனவே யென்பதும், காலவசப்படாதவன் எம்பெருமான்ஒருவனேயென்பதும் விளங்க, இதுகூறினர். கற்பங்கழிவதனால்,எம்பெருமானது ஆயுள் கழிவதில்லையென்க. 'ஒருமூச்சு' என்றதும் உபசார வழக்கே. "கருடவாகனனுக் குலப்பிலாப்பிரமர் கழியும்நாள் கணத்துக்கும் பற்ரு,""கமலரெண்ணிலர்க ளமர்ந்திடும் பதத்தைக் கழிந்திடுங்காலத்தைக் கடக்கும், விமலன்" என்ற மகாபாகவதமும், "ஓரிருபரார்த்தங் கழியுமேல் மலர்வீட்டுறைதரு நான்முக னுலக்கும், ஏர்கெழுபரார்த்த மிரண்டு வெண்டரங்கமெடுத்தெறி தடங்கடன்முகட்டிற்,கார்முகில்கமலக்காடுபூத்துறங்கு காட்சிபோற்கண்வளர் துளவத், தாரவன்றனக் கோரிமையென வுரைப்பர் சாற்று மவ்வுரை யுபசாரம்" என்ற ஸ்ரீபாகவதமும், காணத்தக்கன.

புவி, திஸா, நாகம், நாதன், வேதம் - வடசொற்கள். புவியென்பது வடமொழியில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி யாயினும், தமிழிற பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கும். வேதம் என்பது - (அறியவேண்டியவைகளையெல்லாம்) அறிவிப்பது என்று காரணப்பொருள்பெறும். 'எந்நாதன்' என்றது, நம்பெருமாளென்ற திருநாமத்தின் பரியாயநாமமாய் நின்றது; ஆகவே, பிரபந்தவிலக்கணப்படி இச்செய்யுளிற் பிரபந்தத்தலைவனதுபெயர் கூறியதாம். முதலடியிலும் மூன்ருமடியிலும் சிறப்புனகரமாகவும், இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும் பொதுநகரமாகவும் எதுகையமைத்தன ரென்க; இவ்வாறு அமைத்தல், ஒருவகைநயம். இதனைப் பலவிடங்களிற் காணலாம். இனி, 'என்னாதன்' என்ற பாடமும், என் நாதன் என்று பிரிந்து, எனக்குத் தலைவனென அத்திருவரங்கநாதனையே குறிக்கும் ; மந்நாதனென்பது, இதற்கு ஏற்ற வடமொழித்திருநாமமாம். (கO)

கக. எண்ணிற்றிகிரிப்பிறப்பிடமானது மெண்ணுமவர்
நண்ணிச்சிறக்கவிருப்பிடமானது நாசமில்லா
விண்ணிற்பதிக்குக்கடைத்தலையானதும் விண்ணவர்தங்
கண்ணிற்சிறந்தது மாநீரரங்கர்தங்கண்ணிலொன்றே.

(இ - ள்.) எண்ணில் - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து,—திகிரி பிறப்பு இடம் ஆனதும்-சூரியனுக்குப் பிறந்தஇடமாகியதும், எண்ணுமவர் நண்ணி சிறக்க இருப்புஇடம் ஆனதும் - (தன்னைத்)தியானஞ்செய்யும் அடியார்கள் பொருந்தி மேன்மைப்படுதற்குக் காரணமானதும், நாசம் இல்லா விண்ணின் பதிக்கு கடைத்தலை ஆனதும் - (எக்காலத்தும்)அழிதலில்லாத பரமபதத்திற்குச் செல்லும் வழிக்குத் தலைவாயிலாகியதும், விண்ணவர்தம் கண்ணின் சிறந்ததும் - தேவர்களுடைய கண்களைக்காட்டிலும் மேன்மைப்பட்

டதும், மா நீர் அரங்கர்தம் கண்ணில் ஒன்றே-சிறந்த காவேரிதீர்த்தத்தாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கின்றவரான நம்பெருமாளுடைய திருக்கண்களுள் ஒன்றேயாம் [வலக்கண்ணும்]; (எ - று.)

புருஷஸூக்தம் முதலியவற்றிற் கூறியபடி சூரியன் எம்பெருமானது திருக்கண்ணிலிருந்து ஆதியில் உண்டானதனால், 'திகிரிப்பிறப்பிடமானது அரங்கர்தங்கண்ணிலொன்று' என்றார்; மூன்னும் (அ) "செந்தாமரை கண்ணில்" என்றமை காண்க. (எ) "அரங்கன்விழி யிருகோள்," "சந்த்ர ஸூர் யௌச நேத்ரே" என்றபடி எம்பெருமானுக்கு வலக்கண் சூரிய னென்பது பற்றி, மற்றை மூன்று விஷயங்கள் கூறுகின்றார். சூரியனைத்தியானித்தல் முதலியன செய்பவர் இம்மைமறுமைகளிற் பலவகைநன்மைகளையடைந்து மேம்படுதல்பற்றி, 'எண்ணுமவர் நண்ணிச் சிறக்க இருப்பிடமானது' எனப் பட்டது; சூரியபகவானுக்கு அவ்வகைமகிமையிருத்தல், 'ஆதித்யஹ்ருதயம்' முதலியவற்றால் விளங்கும். 'இருப்பிடம்' என்றது, காரண மென்ற பொருளில் வந்தது; இலக்கணைவழக்கு. விருப்பு இடம் என்று எடுத்து, விரும்பப் படுவதாகிய விஷய மென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

"உறுகால்கிளர்பூதமெலா முகினும், மறுகா நெறி" என்றபடி பலவும் அழியுங் கற்பாந்தகாலங்களிலும் பரமபதம் அழியாது நித்தியமாயிருத்தலால், 'நாசமில்லா விண்' என்றார்; "கலங்காப்பெருநகரம்" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். ஜீவாத்மாக்கள் அர்ச்சிராதிகதியாகிற மார்க்கத்தாற் பரமபதத்திற்குச் செல்லும்பொழுது சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன்நடுவினூற் செல்லுதலால், 'நாசமில்லா விண்ணிற்பதிக்குக் கடைத் தலையானது' எனப்பட்டது; ("இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி வைத் தேணிவாங்கி, அருள்கொடுத்திட் டடியவரையாட்கொள்வானமருமூ ரணியரங்கமே," "வெங்கதிர்ப் பரிதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்குவாரே," "காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித், தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டுபுக், காராவமுத மங்கெய்தி யதினின்றும், வாரா தொழிவதொன் றுண்டே," "மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தி னன்னடுவு, ளன்னதோ ரில்லியி னூடுபோய் வீடென்னுந், தொன்னெறிக்கட் சென்றார்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களைக் காண்க.) "அந்தச்சூரியபகவான் தான், இராப்பகல்களின் ஏற்பாட்டிற்குக் காரணமாயும், யோகிகளுக்குச் சகலகிலேசங்களும் விடுபட்டுப்போகுங்காலமாகிய முடிவுகாலத்தில் தேவயாநமார்க்கமாயு மிருக்கின்றான்" என்றது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். தேவயாநமெனினும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமெனினும் ஒக்கும்; அதாவது - முதலில் அக்கினி, பின்பு முறையே பகல், பூர்வபக்ஷம், உத்தராயணம், வருஷம், காற்று, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், பிரமன் என்பவர்களுடைய எல்லைகளாம்: மோக்ஷமடையவர்கள் போகும் வழி இது. இதன் விவரத்தை, ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதி யென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தம் முதலியவற்றிற் பரக்கக்காணலாம். சூரியமண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு ஊடுருவி அப்பாற்செல்லுதல் அண்டகடாகத்தைப்பேதித்துப் புறப்படுவதற்கு முற்பட்ட தாகையால், சூரியனை முக்திமார்க்கத்திற்குத்

தலைவாயி லென்றார். கடைத்தலை = தலைக்கடை: முன்பின்னாகச்சொல்நிலை மாறியது, இலக்கணப்போலி; முதலிலேயுள்ள வாயில் அல்லது முதலாகிய வாயில் என்க. தலை - முதல், கடை - வாயில்.

தேவாதிதேவனாகிய எம்பெருமானுக்கு வலக்கண்ணாகிற சூரியன் அப்பெருமானுக்குஅடிமையாகிற தேவர்களுடைய கண்களினும் மிகப்பலமடங்குசிறத்தலால், 'விண்ணவர்தங் கண்ணிற் சிறந்தது'எனப்பட்டது.மற்றும், "கண்ணாவா னென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே," "சக்ஷுர்மித்ரஸ்ய வருணஸ்யாக்நே:" என்றபடி மண்ணுலகத்தவர்க்கேயன்றி விண்ணுலகத்தவரான சூரியன்முதலிய தேவர்கட்கும் கண்போன்றவனான எம்பெருமானுக்கு "கண்ணிற்சிறந்த வுறுப்பில்லை", "ஸர்வேந்த்ரியாணாம் நயநம் ப்ரதாநம்" என்றபடி சிறந்த கண்ணெனீனும்உறுப்பாகின்ற சூரியனை அவ்விண்ணவர்களுடைய கண்ணினுஞ் சிறந்ததென்று சொல்லுதல் ஏற்கும். அன்றியும், "ஜகச்சக்ஷு:" என்றபடி உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாங் கண்ணாயிருக்குந்தன்மை சூரியனுக்குஉளதேயன்றி மற்றைத்தேவர்களுடைய கண்களுக்கு இல்லை யாகையால், அரங்கர் தங்கண்ணிலொன்றாகிய சூரியன் விண்ணவர்தங்கண்ணிற் சிறந்ததெனத் தகுவன். "பரவியே ழொருகா லுடைய தேரிலே திருச்சக்கரமொத்துக் காலசக்கரச்செங்கோல்நடாவி ஜ்யோதிஸ்சக்ரவொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதேஜோம்ருதத்துக்குஊற்றும் மந்தேஹர்க்குச்செந்தீயும் முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும் கண்ணாவான்கண்ணிற்பிறந்தகண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே" என்ற ஆசார்யஹ்ருதயம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

திகிரி - வட்டம்; வட்டவடிவான சூரியனுக்கு,வடிவுப்பண்பாகுபெயர். நாசம் - வடசொல். 'நாசமில்லா விண்' எனவே, பரமபத மென நன்கு விளங்கிற்று; சுவர்க்கலோகம்முதலியன கற்பந்தோறும்அழியு மென அறிக. 'விண்' என்று தேவலோகமாகிய சுவர்க்கத்திற்கும் பெயருண்டாதலால், அதனை விலக்குதற்கு 'நாசமில்லா'என்ற அடைமொழி கொடுக்கவேண்டியதாயிற் றென்க. விண் - ஆகாயம்: இங்கே, பரமாகாசம்; இன் - சாரியை. பதி - வழி. விண்ணிற்பதி - நான்கனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகை. இனி, 'விண்ணிற்பதி' என்றதை இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையாகக் கொண்டு, பரமபதமாகிய நகர மென்றலுமாம்; பதி - ஊர். இன் அல்லது இல் - ஏழனுருபு எனக் கொண்டு, பரமபதமென்ற திவ்யலோகத்தி லுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநகர மென வகுத்துரைத்தலும் அமையும். விண்ணவர்தம்—தம்-சாரியை. கண்ணின், இன் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது. காவேரிதீர்த்தத்திற்குச் சிறப்பு - தன்னில்நீராடியவர்க்கும் தன்கரைகளில்வாழ்பவர்க்கும் மாத்திரமே யன்றித் தனதுநீர்த்தத்திற் பரிசித்த காற்றுச் செல்லுமிடமவ்வளவும் உள்ளார்க்கும் முத்திதரவல்ல மகிமை. இருப்பிடம் - உறையுமிடம் என்றுகொண்டு, சூரியனைத்தியானித்தவர் அந்தத்தியானத்தின்பயனாகச் சூரியலோகத்தையடைவ ரென்னும் பொருளைக் கூறியதாக்கலு மொன்று. மா நீர் - அரங்கத்திற்கு அடைமொழி. அரங்கர்க்கு அடைமொழியாக்கி, சிறந்த தன்மையையுடைய [திருக்கல்யாணகுணங்களையுடைய] ரங்கநாத ரென்னவுமாம்: இப்பொருளில், நீர் - நீர்மை யென்ற பண்பின் அடி.

கஉ. புறக்குன்றுபுல்லிதழ் முந்நீர்பிரசம் பொருவில்செம்பொன்
னிறக்குன்றுகன்னிகை யெண்கிரிதாது நிலமதனுட்
பிறக்குந்துகண் முதுமாசுணநாளம் பிரமன்வண்டு
சிறக்குந்திகிரியரங்கேசருந்திச்செழுமலர்க்கே.

(இ - ள்.) சிறக்கும் - மேன்மையுற்ற, திகிரி-சக்கராயுதத்தை யேந்திய, அரங்க ஈசர் - திருவரங்கநாதரது, உந்தி - திருநாபியில் தோன்றிய, செழு மலர்க்கு - செழுமையான தாமரைமலர்க்கு,—புறம் குன்று - (பூமியைச்சூழ்ந்த கடலுக்கு) அப்பால் (மதில்போலச்) சூழ்ந்திருக்கின்ற சக்கரவாளபர்வதம், புல் இதழ் - புறவிதழாம்; முந்நீர் - கடல், பிரசம் - தேனும்; பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, செம் பொன் - சிவந்த பொன்மயமான, நிறம் குன்று - ஒளியையுடைய மகாமேருபர்வதம், கன்னிகை-கொட்டையாம்; எண் கிரி - அஷ்ட குலபர்வதங்கள், தாது-அகவிதழ்களாம்; நிலம் - பூமி, அதனுள் பிறக்கும் துகள்-அம்மலரினுள்ளே தோன்றும் மகரந்தப்பொடியாம்; முது மாசுணம் - பழமையான பெரும்பாம்பு [ஆதிசேஷன்], நாளம் - தண்டாம்; பிரமன் - பிரமதேவன், வண்டு - வண்டாவன்; (எ - று.)

இதிற் கூறிய உவமை, தோற்றங் காரணமாகக் கற்பித்தது; மெய்யுவமை. திருமாலின் திருநாபியினின்று பிரமனுடன் தோன்றிய அண்டகோளத்தையே நாபித்தாமரைமலராகக் கொண்டு கற்பனைகூறலாயினர். 'எல்லாத்தீவுகட்கும் நடுவிலுள்ளதான ஜம்பூத்வீபத்திற்கு நடுவில், மேருவென்கிற சுவர்ணபர்வதமானது-எண்பத்துநாலாயிரம்யோஜனை உயரமுள்ளதும், பதினாறாயிரம்யோஜனை பூமிக்குள்ளே உருவியதும், முப்பத்திரண்டாயிரம்யோஜனை தலையில்விரிந்ததும், பதினாறாயிரம்யோஜனை அடியில்விரிந்ததுமாகி, பூமியென்னுந் தாமரைமலர்க்குக் கர்ணிகைபோல விளங்குகின்றது' என்றது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். ("கமலமென்பொகுட்டின், நடுவுறை மேருவெனும்வரை யுடைத்தாய் நாவலந்தீவு வாய்த்திடுமே" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தையும், "பூமியென்னுங் கமலத்தின் பொகுட்டுப் போலும் பொலங்கிரி" என்ற மகாபாகவதத்தையும், "விண்ணுயர் சம்புத்தீவி னடுவுநின்ற மேருவரை செங்கமலப்பொகுட்டுப்போல, நண்ணும்" என்ற கந்தபுராணத்தையும் காண்க.) புல் இதழ்- (மலரின் வெளியே) புல்லுகின்ற [சார்ந்துள்ள] இதழ் என வினைத்தொகை; புல்லுதல் - சார்தல். இனி, (நிறம் மணம் மென்மை அழகு இவற்றில் அகவிதழ்போலச் சிறப்புறாமையாற்) புல்லிதாகிய இதழ் எனப் பண்புத்தொகையுமாம்; புல்லிது-புன்மையுடையது: இப்பொருளில், புல் - புன்மை யென்ற பண்பின் அடி; புன்மை-சிறுமை. அண்டத்திற் பூமி கடல்களுக்குப் புறத்தேயுள்ள குன்றைப் புறவிதழென்றும், அவற்றினகத்திலுள்ள குன்றுகளை அகவிதழென்றுங் கூறினர். கடல், திரவபதார்த்தமாதலால், இங்கே தேனெனப்பட்டது. மகாமேருவைக் கொட்டையென்றது, நிறமும், "பரந்தும்பர்நிமிர்ந்திடு பைம்பொன்வரை" என்றபடி உயர்ந்து தலை விரிந்த வடிவமும்பற்றி. எண்கிரி-மால்யவாந், கந்தமாதநம், நிஷதம், ஹேமகூடம், இமயம், நீலம், சுவேதம், சிருங்கம் என்பன; சிறிது வேறுபடக் கூறுதலு முண்டு. பூமி, துகள்மயமாதலால், இங்கே பூந்துகளெனப்பட்டது. இனி, தாது - கேஸரமென்றும் கிஞ்ஜல்கமென்றுங் கூறப்பட்டு இதழ்க

ளின் உட்புறத்திலே கர்ணிகையைச்சுற்றி மெல்லியகம்பிகள்போலவும் பட்டு நூல்கள்போலவுமுள்ள பூர்தாது என்றும், அத்தாதிற்பிறக்குந்துகள்-புஷ்ப தூளியெனப்படும் மகரந்தப்பொடியென்றும் உரைப்பாரும் உளர். தேன் - மலரினுள்ளே யுள்ளது. மகாமேருவைச் சார்ந்துள்ள மலைகளைக் கேஸர பர்வத மென வழங்குதலுங் காண்க. ஆதிசேஷனை நாளமென்றது, உள் துளையுள்ள நீண்ட வடிவுபற்றி; ("தண்ணந்தாமரைத்தாளெனத் தடக்கை யாற் பிலத்தில், நண்ணுஞ் சேடனையெடுத்து" என்றார் நைடதத்திலும்.) கீழே யிருந்து உலகத்தைத்தாங்குகின்ற ஆதிசேஷன், உலகமாகிய தாமரை மலர்க்குக் காம்பாவன். இத்தாமரைமலர்க்கு மேலிடமெனத்தக்க சத்திய லோகத்தில் வாழ்தலாலும்,எப்பொழுதும் வேதகீதஞ்செய்துகொண்டிருத்த லாலும், பிரமனை வண்டெனலாயிற்று; "வண்டா யய னன்மறை பாட மலர்ந்த தொரு தாமரைப்போது, பண்டாலிலையின்மிசைக்கிடந்து பாரு நீரும்பசித்தான்போ, லுண்டா னுந்திக்கடல் பூத்தது" என்றார் கம்பரும். திருமாலின் திருநாபியை, இவ்வகைப்பெருந்தாமரைமலரைப்பூத்ததொரு பெருநீர்நிலையாகக் கொள்க. வண்டுக்கு ரீங்காரம்போல, பிரமனுக்கு வேதங்களை முகங்களாற் பாடுதல். மலரின்மேலிடத்தில் ஏகதேசத்தில் வண்டு மொய்த்தல்போல, அரங்கேசருந்திச்செழுமலரின்மேலே ஏகதேசத் திற் பிரமன் அடங்கிக்கிடக்கின்றா னென, திருமாலினது திருநாபிக்கமலத் தின் பெருமையைத் தெரிவித்தார்.

மூந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூன்று நீர்மைகளை யுடையது; அல்லது, ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்னும் மூன்றுவகை நீரை யுடையது; பண்புத்தொகை யன்மொழி. கன்னிகை - பொகுட்டு; கர்ணிகா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கிரி. நாளம், ப்ரஹ்மா - வடசொற் கள். ஆதிசேஷன் பிறப்பிறப்பில்லாத நித்யனாதலால், 'முதுமாசுணம்' என் றார்; தொன்றுதொட்டுள்ள மகாநாக மென்க. (கஉ)

கஙு. இருகூலமும்பொருமாநீரரங்கத்திலெந்தை யந்தண்
முருகூர்கமலமுனியாய்வகுக்கு முறைமையினாற்
புருகூதனுக்குத்திருத்தம்பியாகிப்புரக்கு முமை
யொருகூறுகொண்டவரனாயழிக்கு முகாந்தத்திலே.

(இ - ள்.) இரு கூலமும் - இரண்டுபக்கத்துக் கரைகளையும், பொரு - மோதி யுடைக்கின்ற, மா நீர் - மிகுதியான (காவேரி) நீர்ப்பெருக்கினாற் சூழப்பட்ட, அரங்கத்தில் - திருவரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, எந்தை - எம்பெருமான் [நம்பெருமாள்],—அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ச்சி யான, முருகு ஊர் - வாசனைவீசுகின்ற,கமலம்-தாமரைமலரில் தோன்றிய, முனி ஆய் - பிரமனாகி, முறைமையினால் வகுக்கும் - கிரமப்படி (உலகங்களை யும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்களையும்) படைத்தருள்வன்; புருகூதனுக்கு திரு தம்பி ஆகி - தேவேந்திரனுக்குச் சிறந்த தம்பியாய்த் தோன்றி [உபேந்திர மூர்த்தியாகி], புரக்கும் - காத்தருள்வன்; உமை ஒரு கூறு கொண்ட அரன் ஆய் - பார்வதியை ஒருபாகத்திலே [தனது உடம்பின் இடப்பக்கத்திலே] வைத்துக்கொண்ட சிவனாகி, உக அந்தத்தில் - யுகமுடிவுகாலத்தில் [கற்பா ந்தகாலத்தில்], அழிக்கும் - அழித்தருள்வன்; (எ - று.)

"ஆக்குமா றயனு முதலாக்கியவுலகம், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங்கடலாம், வீக்குமா றரனு மவைவீந்தாண் மீளப், பூக்கு மாமுத லெவ னவன் பொன்னடி போற்றி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதம், இங்கு நோக்கத்தக்கது. பிரமனுக்கும்சிவனுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ரீமந் நாராயணன் தானே படைப்புஅழிப்புக்களைச் செய்வ னென்க. இந்த ஒற்றுமைநயம்பற்றியே, ஆழ்வாரும்"சிவனு யயனுனுய்" என்றும், "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றும், "தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும்" என்றும், "அரனயனென வுலகழித்தமைத்துளனே" என்றும் அருளிச்செய்தார். இவர்கள் எம்பெருமானுக்குச் சரீரஸ்தாநமாக, அவன் தான் ஆத்மாவாக நின்று தொழில்செய்யு மென்க. ('இருந்துபடைக்கும்ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா' என்றது, நம்பிள்ளையீடு.) திரிலோகாதிபதியான இந்திரன் ஆதியில் அசுரர்கள்நலிதலால் வருந்தித் தேவர்களுடனே திருமாலைச் சரணமடைந்து 'நீ எப்பொழுதும் என்னுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து என் பகைதவிர்த்து எம்மைப் பாதுகாத்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, அதற்கு இணங்கிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, காசியபமுனிவனது மனைவியாகிய அதிதி தேவியின் வயிற்றில் அவ்விந்திரனுக்குத் தம்பியாய் ஓர் அவதார மெடுத்துத் தோன்றி உபேந்திரனெனப் பெயர்கொண்டு தேவலோகத்தில் அவ்விந்திரனருகிலேநின்று அவனதுதுயரத்தைத் தீர்த்து அனைத்துயிரையும்பாதுகாத்தருளலாயின னென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. "ஆக்குந்தொழிற்கு விரிஞ்சியைவைத் தழிக்குந்தொழிற்குச் சிவனைவைத்துக், காக்குத்தொழில் தான் கைக்கொ ளருட்கடவுள்" என்றபடி தானனநிலையில்நின்று காத்தலையும், பிரமருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று படைத்தல்அழித்தல்களையுஞ் செய்தலால், "உலகம்யாவையுந்தாமுளவாக்கலும், நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா, அலகிலாவிளையாட்டுடையாரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சரணுங்களே" என்னும்படி முத்தொழிலும் எம்பெருமானுக்கு உரியதாம்.

உபேந்திராவதாரத்தைச் சொன்னது, துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநங்களாற் காத்தல்தொழில்நிகழ்த்துதற்பொருட்டு அப்பெருமான்கொண்டருளும் மூர்த்திகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். 'இப்படிபிறந்தபிரமாண்டத்தில், பிரகிருதிஸ்வரூபனும், மக தகங்கார தந்மாத்ரா மகாபூத சரீரகனும், ஜகதீச்வரனுமான விஷ்ணுதேவன் சதுர்முகசொரூபனாய்த் தானே அவதரித்தான்','அந்த அண்டத்தில், விசுவேசுவரனான நாராயணன் பிரமரூபியாகி ராஜோகுணப்ரதாநனாய்த் தேவ அசுர கந்தர்வ மநுஷ்ய பசு பக்ஷி தாவரங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு, அப்ரமேயபராக்ரமனும் ஷட்குணைச்வர்யஸம்பந்நனுமான தானே ஸாத்விககுணப்ரதாநனாய் லீலார்த்தமாக யுகங்கள் தோறும் நாநாவிதமான திவ்யாவதாரங்கள் செய்து கல்பாந்தபர்யந்தமும் ஜகத்தைப் பரிபாலநம்பண்ணிக்கொண்டும், பிரளயகாலத்தில் தாமஸகுணப்ரதாநனான ருத்ரரூபியாகியிருந்து அதிகபயங்கரனாய்ச் சராசரங்களான அகிலபூதங்களையும் விழுங்கி, மூன்றுலோகங்களையும் ஏகார்ணவமாகப் பண்ணி, ஸஹஸ்ரபணாமண்டலமண்டிதனான ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிலே சயனித்துக்கொண்டு, அப்பால் பிரளயாந்தத்தில் திரும்பவும் எழுந்திருந்து பிரமரூபியாய் முன்போலவே பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தருள்வன்

ஷட்குணைச்வர்யஸம்பந்நனான ஜநார்த்தநனொருவனே அந்தந்தச்சொரூபங்களில்நின்று சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைச் செய்வதனால், பிரமா விஷ்ணு ருத்ரன்என்கிற திருநாமங்களையடைகின்றான்', 'சகலபூதங்களுக்கும்ஆத்மாவாய் எல்லாவற்றையும் தனக்குச்சரீரமாக வுடையவனாகையாலே, கை கால் முதலானசரீரத்தின்செய்கை சரீரியான ஆத்மாவுக்கு உபகாரகமாவதுபோல் பிரமாதிகள்செய்யுஞ் சிருஷ்டிமுதலானவையெல்லாம் அவனுக்குஉதவியாகவிருக்கும்,' 'தான்ஸர்வசக்தனாயிருக்கப் பிரமாதிகளை இடையில்வைப்பது ஏனெனின்,—அவர்களுக்கு இப்படி வரங்கொடுத்திருக்கின்ற னாகையால்' என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவாக்கியங்கள், இச்செய்யுட்குமேற்கோளாகலாம்.

கூலம், கமலம், முநி, புருஹூதன், உமா, ஹரன், யுகாந்தம் - வடசொற்கள். கமலம் - இங்கே, திருநாபித்தாமரை. முநி - மநநசீலன்: லோகஸ்ருஷ்டியைக்குறித்து எப்பொழுதும் சிந்தனைகொண்டவன். 'முறைமையினாற் புருகூதனுக்குத் திருத்தம்பியாகி' என்று இயைத்து, தான் தேவாதிதேவனேயாயிருக்கவும் ஓர் அவதாரவிசேஷத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட உறவுமுறைமையினால் இந்திரனுக்குத்தம்பியாகி யென்றுஉரைப்பினும்அமையும். புருஹூத னென்பதற்கு - (யாகங்களில்) மிகுதியாக அழைக்கப்படுதலை யுடையவ னென்பது காரணப்பொருள்; புரு - மிகுதி, ஹூதம்-அழைக்கப்படுதல். 'இருகூலமும்' என்ற உம்மை - இனைத்தென்று அறி பொருளில் வந்த முற்றும்மை. எந்தை வகுக்கும், புரக்கும், அழிக்கும் - செய்யுமென் முற்றுக்கள் ஆண்பாலுக்கு வந்தன. முருகு ஊர்தல் - நறுமணம் மிக்குப் பரவுதல்; தேன் நிறைந்து பெருகுதலுமாம். யுக + அந்தம் = யுகாந்தம் : தீர்க்கசந்தி. இங்கே, யுகமென்றது - இலக்கணையாய், பிரமனது தினமாகிய கற்பத்தையும், அவனது ஆயுளாகிய மகாகற்பத்தையுங் குறிக்கும்: அவ்விரண்டின் இறுதியிலேதான் பிரளயம்உண்டு என்றும், ஒவ்வொரு யுகத்தின்முடிவிலேயாவது ஒவ்வொருசதுர்யுகத்தின்முடிவிலேயாவது பிரளயமில்லையென்றும் உணர்க : ஆகவே, யுகாந்தமென்பதிலுள்ள யுகமென்பது, கல்ப மகாகல்பங்களின் ஈற்றி லுள்ள சதுர்யுகத்திற் கடைசியுகத்தையென்றலுமாம். ஹரன்-(பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும்) அழிப்பவன்; சங்காரக்கடவுள். 'முறைமையினால்' என்றதில், 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு-அடைமொழிப்பொருளது. (கங)

கச. வாரித்தலமுங்குலபூதரங்களும்வானுமுள்ளே
பாரித்துவைத்தவிவ்வண்டங்கள்யாவும் படைக்க முன்னாள்
வேரிப்பசுந்தண்டுழாயரங்கேசர்விபூதியிலே
மூரிப்புனலிற்குமிழிகள்போல முளைத்தனவே.

(இ - ள்.) வாரி தலமும் - கடல்சூழ்ந்த உலகங்களையும், குல பூதரங்களும் - குலபருவதங்களையும், வானும் - ஆகாயத்தையும், உள்ளே பாரித்து வைத்த - (தமது) அகத்திலே பரப்பிவைத்துள்ள, இ அண்டங்கள் யாவும் - இந்த அண்டங்க ளெல்லாம்,—முன் நாள் - ஆதிகாலத்திலே, படைக்க - (எம்பெருமான்) சிருஷ்டிக்கும்போது,—வேரி பசுந் தண் துழாய் அரங்க ஈசர் விபூதியிலே-தேனையுடைய பசுநிறமான குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலை

யைத் தரித்த அத்திருவரங்கநாதரது லீலாவிபூதியில், மூரி புனலில் குமிழி கள் போல முளைத்தன - பெருவெள்ளத்திற் (குமிழ்த்த) நீர்க்குமிழிகள்போலத் தோன்றின; (எ - று.)

'அண்டங்கள்தாம், அநேகங்களாய், பதினாலுலோகங்களோடே கூடி, ஒன்றுக்கொன்று பதிற்றுமடங்கான ஏழாவரணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டு, ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா கந்துக ஸ்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்புதம்போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்' என்றது, தத்வத்ரயம். "நிற்குநெடுநீத்த நீரின்முளைத்தெழுந்த, மொக்குளேபோல முரணிற்றவண்டங்க, ளொக்கவுயர்ந்துனுளேதோன்றி யொளிக்கின்ற, பக்கமறிதற்கெளிதோ பரம்பரனே" என்பது, கம்பராமாயணம். "வான்புனலி, னுருவமுறு குமிழி போற் பிரமாண்டமா யுதிக்கும்" என்றார், கூர்மபுராணத்திலும். 'இப்படி பஞ்சபூதங்களினாலே பிறந்த அண்டம், நீர்க்குமிழிபோலே ஒரு கணப்பொழுதிலே அபிவிருத்தியாயிற்றே யல்லாமல், கிரமக்கிரமமாக அபிவிருத்தியாகவில்லை' என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவசனமுங் காண்க. அண்டங்கள் பல வென்பதும், அவைகளெல்லாம் ஒரேவகையா யிருக்கு மென்பதும், அவையாவும் ஒரேகாலத்தில் முழுமொத்தமாய் உத்பத்தியாயின வென்பதும் இதனால் விளங்கும். விபூதி - செல்வம்: வடசொல். அது - லீலாவிபூதி யெனவும், த்ரிபாத்விபூதி யெனவும் இருவகையதெனப்படும். அவற்றில், லீலாவிபூதி-விளையாட்டுக்கு உரிய செல்வம்; எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாடலெனப்படுகிற படைப்புக் காப்பு அழிப்புக்கு உரிய பொருள்: பிரபஞ்சம். த்ரிபாத்விபூதி - எம்பெருமானது செல்வங்களுள் முக்காற்பங்காகவுள்ளது; முத்தியுலகம். மற்றைக்காற்பங்காகவுள்ளது, லீலாவிபூதி. லீலாவிபூதியினும் மும்மடங்குகொண்டது த்ரிபாத்விபூதி யென்க. இச்செய்யுளிற் குறித்த விபூதி - லீலாவிபூதி யென்னலாம்.

'வாரித்தலம்' என்றது, உவர்நீர் கருப்பஞ்சாறு கள் நெய் தயிர் பால் நன்னீர் என்கின்ற ஏழு சமுத்திரங்களால் முறையே சூழப்பட்டிருக்கின்ற ஜம்பூ பிலக்ஷம் சால்மலம் குசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் புஷ்கரம் என்ற ஏழு தீவுகளையும். குலபூதரங்கள் எட்டு, கஉ - ஆஞ் செய்யுளினுரையிற் கூறப்பட்டன. இங்கே, 'குலம்' என்றது, சிறப்பை யுணர்த்தும். பூதரம் என்ற வடசொல்-பூமியைத் தரிப்பதென்று பொருள்படும்; பூமிக்கு மேலும் கீழும் நின்று அதனை நிலைநிறுத்துதலாலும், நதிகளின் உற்பத்திக்கு இடமாகி நின்று அதுகொண்டு நிலவுலகத்துஉயிர்களைப் பாதுகாத்தலாலும், மலைகள் பூதரமென்று பெயர்பெறும். அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் எம்பெருமான் தானே உண்டாக்குவன்; அண்டத்திற்கு உட்பட்ட பொருள்களைப் பிரமன் முதலியோர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்குவன்: இவற்றில், முந்தியது - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி யெனவும், பிந்தியது - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி யெனவும் படும்; இச்செய்யுளிற் கூறியது, ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி. முந்தினசெய்யுளிற் கூறியது, வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி. ஆகவே, கீழ்ச்செய்யுளில் 'எந்தை யந்தண்முருகூர்கமலமுனியாய்வகுக்கும்' என்றதனோடு, இச்செய்யுளில் 'அண்டங்கள்யாவும் படைக்க முன்னாள்.........முளைத்தன' என்றது மாறுகொளக்கூறலாகாமை உணர்க.

வாரி - நீர்: வடசொல்; கடலுக்கு இலக்கணை. யா - அஃறிணைப்பன்மைவிஞப்பெயர்; இதில் 'வை' விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. இங்கு, வினு - எஞ்சாமைப்பொருளது. உம்மை-முற்று. துழாய் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அதனாலாகிய மாலைக்குக் கருவியாகுபெயர். மூரி - பெருமை. வேரி - வாசனையும், பசுமை - வாடாமையுமாம். குமிழ்ப்பது குமிழி யெனக் காரணப்பெயர்; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இனி, முகுள மென்ற வடசொல் குமிழி யெனச் சிதைந்த தென்னவுமாம்; மொக்கு ளென்பது, அதன் பொருள்: அது, நீர்க்குமிழிக்கும் பெயராம். (கச)

கரு. நெடுங்கடனிற்பது நாயிறுகாய்வது நிற்றலுங் கா
லொடுங்கிநடப்பதுந் தண்கார்பொழிவது மூழிதனிற்
சுடுங்கனல்பற்றிச்சுடாதேயிருப்பதுந் தும்பைபுனைந்
தடுங்கனலாழியரங்கேசர்தந்திருவாணையினே.

(இ - ள்.) நிற்றலும்-நாள்தோறும்,நெடுங் கடல் நிற்பதும்-பெரிய கடல் (மேன்மேற்பொங்கியெழாமல்) ஒருநிலையில்அடங்கிநிற்பதும், நாயிறு காய்வதும்-சூரியன் (தவறாமல்வந்து) வெயில்காய்வதும்,கால் ஒடுங்கி நடப்பதும்-காற்று (உலகம்பொறுக்கும்படி) அடங்கிவீசுவதும், தண் கார் பொழிவதும்-குளிர்ச்சியான மேகங்கள் (காலத்தில் வந்து) மழைபொழிவதும்,ஊழிதனில் சுடும் கனல் பற்றி சுடாதே இருப்பதும்-கற்பாந்தகாலத்தில் (உலகத்தைச்) சுட்டெரிக்கின்ற படபாமுகாக்கினி (அதற்குமுன்பு உலகத்திற்) பற்றிக் கொண்டு (அதனைச்) சுட்டெரித்தழியாமல் கடலினிடையே அடங்கி) இருப்பதும், (ஆகிய இவையெல்லாம்),தும்பை புனைந்து - தும்பைப்பூமாலையைச் சூட்டிக்கொண்டு, அடும் - (அசுரர் முதலிய கொடியவர்களை) அழிக்கின்ற, கனல் ஆழி-அக்கினிபோலச் சுவாலைகளைவீசுகின்ற சக்ராயுதத்தையேந்திய, அரங்கேசர்தம் - திருவரங்கநாதரது, திரு ஆணையினே - சிறந்த கட்டளையினாலேயாம்; (எ - று.)

சமுத்திரராஜன்முதலியோர் தம்தமக்கு எம்பெருமான் கட்டளையிட்ட தொழிலைத் தாம் சரிவரச்செய்யாவிட்டால் அப்பெருமான் சீறித் தம்மைத் தண்டிப்பனே வென்று மிகவும் அஞ்சித் தம்தம்தொழிலில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரா யொழுகுகின்றன ரென்பது, கருத்து. இது, மற்றைத்தேவர்கட்கும் உபலக்ஷணம். ஆதலால், எம்பெருமானது ஸர்வேச்வரத்வம் கூறியவாறும்; ஸர்வநியாமக னிவனென்க. இதனல், எம்பெருமானது வரம்பிலாற்றல் கூறப்பட்டது. "கூரெயிற்றுடலங்கூற்றங்கொல்வதுங், கார்மழைபொழிவதுங் கதிரெறிப்பதும், மாருதமுளர்வதும் வாரிநிற்பதும், ஆரழல்சுடலு மென்னுணை யாகுமால்" என்ற ஸ்ரீபாகவதமும், "சகலதேவதைதமக்கியான்றலைவன் சத்தியமே, நிகரில் சாகரங் கரைகடவாததும் நிவருங், ககனமேகங்கள் சொரிவதுங் கடல்வடவைத்தீ, வெகுவிலாதது மென்னுடைவிஞேதவாக்கினையே" என்ற மகாபாகவதமுங் காண்க. இவ்விஷயம், தைத்திரீயோபநிஷத்திலும் வருகின்றது. 'ஊழிதனிற்சுடுங்கனல்பற்றிச்சுடாதேயிருப்பதும்' என்றதை உபலக்ஷணமாகக் கொண்டு, மற்றையவற்றிற்கும், கற்பாந்தகாலத்தில் தம்தம்ஆற்றலை மிகுதியாகக்காட்டி

அதுகொண்டு உலகத்தையழிக்குந் தன்மையனவான கடலும் ஞாயிறும் காலும் காரும் அதற்குமுன்பு அவ்வாறு அழியாமல் அடங்கிநிற்பது மெனக் கொள்க. இனி, அவை கற்பாந்தகாலத்தில் மிகுதியாகப் பொங்கிப் பரந்தும் அதியுக்கிரமான வெயிலை யெறித்தும் மிகுதியாகவீசியும் மிகுதியான மழையைப் பொழிந்தும் எங்கும்பற்றியும் உலகங்களையழிப்பதும் அவர்கட்டளையினாலேயே யென்பது, அருத்தாபத்தியாற் போதரும். 'தும்பை புனைந்தவெங் கனலாழியரங்கேசர்தந் திருவாணையினே' என்ற சொற்சேர்த்தியால், அவை அங்ஙனம் அஞ்சி அடங்கி நிற்பது அப்பெருமானது திருச்சக்கரத்தையும் ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையும் நோக்கி யென்பதுந் தோன்றும். "அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்பும் நிலனும், இருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்" என்ற திருவிருத்தத்தையும், "செய்யேல் தீவினை யென் றருள்செய்யு மென்கையார் சக்கரக் கண்ணபிரான்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. அண்டத்தின் அகத்திலுள்ள ஏழு கடல்களே யன்றி அண்டத்தின்புறத்திலுள்ள பெரும்புறக்கடலும் அடங்க, 'நெடுங்கடல்' என்றார். நிற்றல் - நித்யம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; உம்மை - தொறுப்பொருளது. இனி, நிற்றல்என்பதை நில்என்றபகுதியின் தொழிற்பெயராகவும் உம்மையை எண்ணுப்பொருளதாகவுங் கொண்டு, சூரியன் காய்வதும் (ஒருபடிப்பட ஆகாயத்தே) நிற்பது மென்று உரைத்தலுமாம்.

தும்பை யென்ற செடியின்பெயர்,அதன் மலர்களினாலாகிய மாலைக்கு இருமடியாகுபெயராம்; இம்மலர்மாலை, போருக்குரிய அடையாளப்பூமாலையாம்; "அதிரப்பொருவது தும்பையாம்" என்றார் பிறரும். இதனைப் போர்செய்யும்வீரர் தாம்தரிப்பதேயன்றித் தமதுஆயுதங்கட்குஞ்சூட்டுவது மரபாதலால், 'தும்பைபுனைந்தவெங் கனலாழி' எனப்பட்டது. ஆணை - ஆஜ்ஞா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இன்-ஐந்தனுருபு, ஏதுப்பொருளது: ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை. நிற்பது, காய்வது, நடப்பது, பொழிவது, இருப்பது என்ற தொழிற்பெயர்களில், இடைநிலை - எதிர்காலமுணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திநின்றது.'ஆகும்'என வினைமுற்று வருவித்துமுடிக்க. 'கனல்ஆழி' என்பதற்கு - கோபாக்கினியையுடைய சக்கர மென்று உரைப்பாரு முளர்.

௧௬. ஓலப்புனற்பொன்னிநன்னீரரங்கருகந்திரியுங்
காலத்தினிற்கொள்ளையண்டமெல்லாமுண்டு காமர்பசுங்
கோலக்குழவியுருவா யகண்டமுங்கோத்தவெள்ளத்
தாலத்திலையின்புடைக்கேதுயில்வ ரகமகிழ்ந்தே.

(இ - ள்.) ஓலம் - ஆரவாரத்தைச் செய்கின்ற, புனல் - நீர்ப்பெருக்கையுடைய, பொன்னி - காவேரியினது, நல் நீர் - திவ்விய தீர்த்தத்தாற் சூழப்பட்ட,அரங்கர்-திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான நம்பெருமாள், உகம் திரியும் காலத்தினில் - கற்பம் மாறுங் காலத்தில், கொள்ளை அண்டம் எல்லாம் உண்டு - மிகுதியான அண்டகோளங்களையெல்லாம் புசித்து [திருவயிற்றில்வைத்து அடக்கியருளி],காமர் கோலம் பசுங்குழவி உரு ஆய்- (கண்டவர்) விரும்பத்தக்க அழகையுடைய இளங்குழந்தைவடிவமாய், அக

ண்டமும் கோத்த வெள்ளத்து-எல்லாவிடங்களிலும் இடைவிடாதுபரவிய அந்தப் பிரளயவெள்ளத்தில், ஆலத்து இலையின் புடைக்கே - ஆலிலையினிடத்திலே, அகம் மகிழ்ந்து - திருவுள்ளமுவந்து, துயில்வர் - யோகநித்திரை செய்தருள்வர்; (எ - று.)

பிரமன்முதலிய சகலதேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற கல்பாந்தகாலத்திலே, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, அண்டங்களையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு, சிறுகுழந்தைவடிவமாய், பிரளயப்பெருங்கடலிலே ஆதிசேஷனது அம்சமானதோ ராலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு அறிதுயில் செய்தருள்கின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. இது - எம்பெருமானது செயற்கரியனசெய்யும் விசித்திரசக்தியையும், பரத்துவத்தையும், பேரருளுடைமையையுங் காட்டும்.

புனல் - நீர்; ஆறு எனக் கொண்டு, பொன்னி புனல் - காவேரிநதியினது, நல் நீர் - நல்ல நீரினாற் சூழப்பட்ட என்றலுமாம். இனி, பொன்னி-காவேரியாற் சூழப்பட்ட, நல் நீர் - சிறந்ததன்மையையுடைய, அரங்கர்-திருவரங்கத்தி லுள்ளவர் என்றலும் அமையும்; அரங்கத்திற்கு நல்ல நீர்மையாவது - ஒருமாத்திரைப்பொழுது தன்னிடத்தில்வசித்தவரையும் பரிசுத்தராக்கி வீடுபேற்றிற்கு உரியராகும்படி செய்யும் மகிமை. உகம்-இங்கே, கற்பம்; (கரு) "உகாந்தம்" என்றதிற் போல. உகம் திரியும் காலத்தினில் - ஒருகல்பம்முடிந்து மற்றொருகல்பம்வரவேண்டிய சமயத்தி லென்க; கல்பாந்தத்தி லென்றதாம். உண்டு=உட்கொண்டு. காமர் - காமமருவு என்பதன் விகாரம். காமர், கோலம் என்பன-ஒருபொருட்பன்மொழி யென்றலு மொன்று. பசுமை-இங்கு இளமைமேலது; நீலநிறத்தைக் குறிப்பதாகவுங் கொள்ளலாம். குழவி - இளமையையுடைய தெனக் காரணப்பொருள்படும்; குழ - இளமை குறிக்கும் உரிச்சொல்: பகுதி; இ-பெயர்விகுதி. அகண்டம் - வடசொல். ஆலத்து, அத்து-சாரியை. புடைக்கே=புடையிலே: உருபுமயக்கம். அகம்-அகத்துறுப்பு, அந்தக்கரணம். அகண்டமுங் கோத்த வெள்ளம் - எல்லாப்பொருள்களையுந் தன்வசத்தில்அடக்கிக்கொண்ட பிரளயநீர்ப்பெருக்கு. தான் என்று மழிவில்லாதநித்தியனென்பது தோன்றப் பள்ளிகொண்டிருப்பனென்பார், 'அகமகிழ்ந்து துயில்வர்' என்றார். (கசு)

கஎ. தாற்றுக்கமுகவனஞ்சூழரங்கர்சயனமுகக்
காற்றுப்புலரும்படிமுதல்வீசுங் கறைக்களத்த
னீற்றுச்சிவந்தெழுங் காராழித்தீச்சுடு நீள்கழலி
னூற்றுப்பெரும்பெருக்கண்டமெல்லாங்கொள்ளுமந்தத்திலே.

(இ - ள்.) அந்தத்திலே - கல்பாந்தகாலத்திலே,—தாறு கமுக வனம் சூழ் அரங்கர் - குலைகளையுடைய பாக்குமரங்களையுடைய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமானுடைய, சயனம் - படுக்கையாகிய ஆதிசேஷனது, முகம் - (ஆயிரம்) முகங்களினின்றும் எழுகின்ற, காற்று - காற்றானது, முதல் - முதலில், புலரும்படி வீசும்-(எல்லாப்பொருள்களும்) உலர்ந்துபோகும்படி கொடிதாய் வீசும்; (பிறகு

அந்த முகக்காற்றிலிருந்து), கறை களத்தன் - நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டத்தையுடையவனான ருத்திரமூர்த்தி, சீற்று சிவந்து எழும்-(எல்லாப்பொருள்களையும்) எரித்துநீறாக்கிக்கொண்டு கோபித்துத் தோன்றுபவன்; கார் ஆழி தீ சுடும் - (திருவரங்கநாதர் பள்ளிகொள்ளுகின்ற) கரிய கடலிலே யுள்ள படபாமுகாக்கினி (உலகத்தை) எரிக்கும்; நீள் கழலின் ஆறு பெரும் பெருக்கு-(அத்திருமாலினது) நீண்ட திருவடி பட்டதனு லாகிய துளைவழியாற் பெருகிய பெரும்புறக்கடல்வெள்ளம், அண்டம் எல்லாம் கொள்ளும் - அண்டகோளம்முழுவதையும் தன்னிடத்தில்அகப்படும்படி கவர்ந்துகொள்ளும்.

கீழேழுலகங்களுள்ளும்கீழதான பாதாளலோகத்தின்கீழே முப்பத்திரண்டாயிரம்யோஜனையுள்ள இடத்தில், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது ஸம்ஹாரத்திருமேனியாய் விளங்குகின்றவரும் அத்திருமாலுக்குப் படுக்கை குடை சிங்காசனம் மரவடி முதலிய பல வடிவமாகிப் பலவகைக்கைங்கரியஞ்செய்கின்றவருமான ஆதிசேஷன் எழுந்தருளியிருந்து உலகங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; பிரளயகாலத்திலே, முதலில், அந்தஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம்முகங்களினின்றும் மிகப்பெரிய மூச்சுக்காற்று எழுந்து நெடுநேரம் நெடுந்தூரம் வீசி, உலகங்களையும் உலகத்துப் பிராணிவர்க்கங்களையும் உலரச்செய்யும்; பின்பு, அந்தச் சுவாசத்திலிருந்து விஷாக்கினிச்சுவாலைகளோடு கூடின அழித்தற்றொழிற்கடவுளான காலாக்கினிருத்திரமூர்த்தி உண்டாகிக் கோபாவேசத்தோடு அதியுக்கிரமாய்க் கீழுலகங்களையெல்லாம் தகித்துக்கொண்டு பூமிக்கும்வந்து அதையும் கொளுத்தி மேலுலகங்களையும் எரித்திடுவர்; மற்றும், கடலிடையேயுள்ளதான படபாமுகாக்கினியும் அச்சமயத்தில் வெளிக்கிளம்பி உலகங்களை ஒருபுறம் எரிக்கும்; பிறகு, அண்டகடாகத்திற்குவெளியேயுள்ளதான பெரும்புறக்கடல்வெள்ளம் பிரவேசித்து உலகங்களையெல்லாம் ஜலமயமாக்கி அழிக்கின்றது என்பது, நூற்கொள்கை. மேல் (அசு - ஆஞ் செய்யுள்) "ஓலாழிசூழ்புவியுச்சியிலேந்து முகக்கடையிற் காலான நற்றுணைமூர்த்தியைக் காலு மக்காலமேல்லாம், மேலாவிளங்தும் புவிமீதிலென்றன் விழுத்துணையாம், மாலா மரங்கமணவாளர் கண்டுயில் மாசுணமே" என்பதுங் காண்க. "சேடனுனத் துக்கிரவுதாசனன்றூன் சினமுறு முருத்திரனுடனே, மூடிமூவுலகுமெரித்திட," "சேடன், சீர்தரு முகத்தின்தீயாற் சேர்பொருள்யாவுந் தீய, ஓர்தருமண்டத்தானு முலந்து நீறுகுமன்றே," "விடந்திகழ்தீயி னண்டம் வேமியல் விளம்பின் வெய்ய, கொடுந்தழல்பட்டு நீறுங் கோமயபிண்டம்போலாம், அடைந்திடும்பருவநாளுங்கதிர்நெடுங்காற்றக்காற்று,லுடைந்துமுன்னீறுகண்டமுற்றிடு மனுக்களாயே" என்றது, பாகவதம். பிறவும் கண்டுகொள்க.

'அரங்கர்' என்பதை, 'சயனம்,' 'ஆழி,' 'கழல்' என்ற மூன்றனோடுங் கூட்டுக. எம்பெருமான் கடல்கள்தோறுங் கண்வளர்ந்தருள்வனென்று ஒரு பிரமாணஸித்தி யுண்டாகையாலே, "உயர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்றபடி 'அரங்கர் காராழி' எனப்பட்டது. "அண்டத்தைக்கவிந்து ஒன்றிலும்ஒன்று பத்துமடங்கு மிகுதியான ஜலம் அக்கினி வாயு ஆகாசம் அகங்காரம் மகத்தத்துவம் பிரகிருதிதத்துவம் ஆகிய ஏழுஆவரணங்களிருக்

கின்றன; தேங்காயானது எப்படி நார்மட்டைகளினாற் கவியப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படி பிரமாண்டம் ஸப்தாவரணங்களினாற் கவியப்பட்டிருக்கின்றது" என்றது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். இப்படி அண்டகடாகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற முதல் ஆவரணமும், அண்டத்தின் அளவினும் பத்துமடங்குமிக்கதுமான ஜலமே பெரும்புறக்கட லெனப்படுவது. மகாபலிசக்கரவர்த்தியின் செருக்கை யடக்குதற்பொருட்டு வாமநாவதாரங்கொண்டு சென்று அம்மாவலிபக்கல் மூவடிவேண்டிய திருமால் திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூமிமுழுவதையும் அளந்து மற்றோரடியால் மேலுலகத்தை யளத்தற்காக அவ்வடியை நீட்டி மேலேசெலுத்த, அத்திருவடி பட்டதனால் அண்டகடாகத்தின் மேலிடம் சிறிதுஉடைபட, அத்தொளை வழியாகப் பெரும்புறக்கடலின்நீர் அண்டகோளத்தினுள்ளே விழுந்திடலாயிற்று என்பதை, மேல் ௩எ - ஆஞ் செய்யுளில் "அரங்கேசர்பொற்றாள்பட்டுடைந்த வண்ட மேலக்கடாகத் தொளைவழியாகவிழும் புனல்" என்பதனாலும் உணர்க. இவ்வாறு திருமாலினது மேலேநீண்ட திருவடி பட்டதனாலாகிய வழியினாற் பெருகும் பெரும்புறக்கடல்வெள்ளத்தை 'நீள்கழலின் ஆற்றுப்பெரும்பெருக்கு' என்றார். இங்கு, 'ஆறு' - வழி; நதியன்று. பிரளயகாலத்திற் பெரும்புறக்கடற்பெருக்கினால் அண்டம் அழிவதை, 'இந்தப்பிரபஞ்சத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கிற அண்டரூபமான பிருதிவியானது, அதைச்சூழ்ந்த அப்பில் லயமாகின்றது' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் பிராகிருதபிரளயங் கூறுமிடத்துக் கூறியதனா லுணர்க. பெரும்புறக்கடலின் நீரை 'நீள்கழலின்ஆற்றுப்பெரும்பெருக்கு' என்று வேறுவகையாற்கூறியது, பிறிதினவிற்சியணி. இனி, திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்துச் சென்ற அப்பிரானது திருவடியை அங்கே யுள்ள பிரமன் தன் கைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க அந்தஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகிய பெருக்கே கங்காநதியாதலும், சகரசக்கரவர்த்தியின் குமாரர்கள் அறுபதினாயிரவரும் பாதாளலோகத்திற்குச் செல்லும்பொருட்டு நகங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் தோண்டிய பெரும்பள்ளமே பிறகு பகீரதன் மிகமுயன்று கொண்டுவந்தகங்காநதியின்தீர்த்தத்தால் நிரம்பிக் கடலாகிச் சாகரமென்று பெயர்பெற்றதும், மகா பிரளயகாலத்திற் கடல் பொங்கியெழுந்து உலகத்தை யழித்தலு மாகிய தன்மைகளைக் கருதி 'நீள்கழலின் ஆற்றுப் பெரும்பெருக்கு அண்டமெல்லாங் கொள்ளும்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்: நீண்ட திருவடியினின்று தோன்றிய கங்காநதியின் பெரிய வெள்ளமென்க; இவ்வுரையில், ஆறு - நதி.

க்ரமுகவநம், ஸ்யாநம், முகம், களம், அண்டம், அந்தம் - வடசொற்கள். வனம் - இங்கு, ஊரைச்சூழ்ந்த சோலை. சயனமானது முகக்காற்றைப் புலரும்படி முதல்வீசும் என்றும் உரைக்கலாம். பாற்கடல்கடைகையில் அதனினின்றுஎழுந்த அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடிய தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில்நிறுத்தியதனால் அக்கழுத்துக் கறுத்தமைபற்றி, சிவபிரானுக்கு விஷ

கண்டனென்றும் நீலகண்டனென்றும் காளகண்டனென்றும் பெயர்களாயின; அக்கருத்தமைய 'கறைக்களத்தன்' என்றார்: கறை - கறுப்பு, விஷம். நீற்றுதல் - எரித்துச் சாம்பலாக்குதல். இங்கு 'நீற்று' என்ற வினைப் பகுதிதானே நீற்றியென வினையெச்சப்பொருள்பட்டது; இதில் விகுதி முதலியன புணர்ந்துகெட்டனவென்க: "வரிப்புனை பந்து" என்றவிடத்து 'வரி'என்றதிற் போல: "வினைபுனைநல்லிலினைகூஉக் கேட்பவும்"என்றவிடத்து 'இனை' என்பதும் அது. செம்மையென்னும் பண்பின் அடி, 'சிவ' என்று விகாரப்படும்; அது உரிச்சொல்லாய்க் கோபத்தையும்உணர்த்துதலை "கறுப்புஞ்சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்ற தொல்காப்பியத்தால்அறிக. இங்கு 'எல்லாம்' என்றது, எஞ்சாமைப்பொருள் குறித்தது. 'நீற்றிச்சிவந்தெழும்' என்று பாடம்ஓதாதது, எதுகைநயம் நோக்கி யென்க. இனி, கார்ஆழி சிவந்துஎழும் தீ கறைக்களத்தன் நீறு சூடும் என்று மொழிமாற்றி, கரியகடலிற் சிவந்தெழுகின்ற வடவைத்தீயானது (எல்லாப்பொருள்களையும்) சிவபிரானணியும்வெண்ணீறுபோலாம்படி யெரிக்குமென்று உரைப்பாருமுளர்.

லோகஸம்ஹாரங்கூறுவார், அத்தொழில் எம்பெருமானுடைய அங்க உபாங்கங்களினு லாகுமென்று அவ்விறைவனது மகிமையை வெளியிட்டார். (கஎ)

கஅ. * சின்னூல்பலபலவாயாலிழைத்துச்சிலம்பிபின்னு
மந்நூலருந்திவிடுவதுபோல வரங்க ரண்டம்
பன்னூறுகோடிபடைத்தவையாவும்பழம்படியே
மன்னூழிதன்னில்விழுங்குவர்போதுமனமகிழ்ந்தே.

(இ - ள்.) சிலம்பி - சிலந்திப்பூச்சியானது, பல பல சில் நூல் - பலபல சிறிய [மெல்லிய] நூல்களை, வாயால் இழைத்து - வாயினால் நூற்று, பின்னும் - பின்பு, அ நூல் அருந்திவிடுவது போல - அந்தநூலை(த் தானே) உட்கொண்டிடுவது போல,—அரங்கர்-திருவரங்கநாதர், பல் நூறு கோடி அண்டம் - பலநூற்றுக்கோடிக்கணக்கான அண்டங்களை, படைத்து - சிருஷ்டித்து, மன் ஊழிதன்னில் - மகாபிரளயகாலத்தில், அவை யாவும் - அந்த அண்டங்களெல்லாவற்றையும், போத மனம் மகிழ்ந்து-மிகவும் திருவுள்ளமுவந்து, பழம் படியே - முன்போலவே [தம்வயிற்றில்தங்கும்படி], விழுங்குவர் - உட்கொண்டருள்வர்; (எ - று.)

ஸ்வரூபவிகாரமில்லாம லிருந்துகொண்டே சிலவற்றையுண்டாக்குதலும் அங்ஙனமுண்டாக்கினவற்றை யுட்கொள்ளுதலும் அல்பசக்தியையுடைய சிலந்திப்பூச்சிக்குஇயல்பாகும்போது,ஸ்வரூபத்திற்குவிகாரமில்லாம லிருந்துகொண்டேஅண்டங்களைப்படைத்தலும் விழுங்குதலுமாகிய இயல்பு ஸர்வசக்திகனான எம்பெருமானுக்குக் கூடுத லரிதோவென்னுங் கருத்து

* "யதோர்ணநாபிஸ் ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச,"
"ஊர்ணநாபிர் யதா ஸ்ருஷ்ட்வா, ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே புந: -
ததா ஸ்ருஷ்ட்வேதமகிலம், ஸ்வயம் தத் க்ரஸதே ஹரி:,"

அமைய இவ்வுவமைகூறினா ரென்னலாம்; "ஒருசிலந்திக்கு உண்டான ஸ்வ பாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே" என்ற தத்வத்ரயத்தையுங் காண்க.

உவமையணி. பரம்பொருளான எம்பெருமானுக்கு அற்பஜந்துவான சிலந்திப்பூச்சியை உவமைகூறியது இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாதோ வெனின், படாது; தன்வாயால்வெளிப்படுத்தியதைத் தானே யுட்கொள்ளு தற்குச் சிலந்தியுவமை சிறத்தலாற் குணம் மிக்கதெனக் கொள்ளப்பட்டது. "மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பால்மாறுபடுதலும் பாதுபா டுடைய" என்ற தண்டியலங்காரசூத்திரத்தினாலும், அதன் உரையினாலும், உயர்ந்தபொருளை இழிந்தபொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர்புணர்க்குங் கால் வெறுக்கப்படுவதோர் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்றோராற் குற்றமெ ன்று தள்ளப்படுதலும், அதுவே நன்புலவர்புணர்க்குங்கால் விரும்பப்படுவ தோர் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்றோராற் குணமென்றுகொள்ளப்படுத லுங் காண்க. இவ்வாறே "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணா தடியேன், நான்பின்னுமுன்சேவடியன்றிநயவேன்," "மெல்லியலாக்கைக்கிருமி குரு வின்மிளிர்தந் தாங்கே, செல்லியசெல்கைத் துலகை யென்காணு மென் றுலுந் தன்னைச், சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன், பல்லியின் சொல்லுஞ் சொல்லாக் கொள்வதோ வுண்டு பண்டுபண்டே," "நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக்கொளல் வேண்டும்," "குடப்பாற் சில்லுறை போலப்,படைக்குநேரெல்லாந் தானாயினனே" என நல்லிசைப் புலவர்செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க. 'மிகுதல் குறைதல் தாழ்தல் உயர்தல் பால்மாறுபடுதல் முதலியன குற்றமேனும் குணம்மிக்குழிக் கொ ள்க' என்பர். இவ்வுவமை,ஸ்ரீபாகவதத்திலும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்கே, சின்மை - சிறுமையின்மேலது; நுண்மையின்மேலதுமாம். அருந்திவிடுவது என்பதில்,விடு என்பது-துணிவுணர்த்தும். அண்டம்-உலக வுருண்டை. கோடி - நூறுலக்ஷம். மிகப்பல வென்றற்கு, 'பன்னூறுகோடி' என்றார். அண்டம் பன்னூறுகோடி—"அம்பெரும்புவிக்குத்தானோராயிர கோடியண்ட, மொப்பிலவென்னவுண்டால்," "அங்கண்மாஞாலத்தண்ட மாயிரகோடிதன்னில்"என்றது கந்தபுராணம். மன்-பெருமை: உரிச்சொல். பழம்படியே போத என இயைத்து, முன்போலவே தம்வயிற்றினுட்படும்படி விழுங்குவ ரென்றலுமாம்; போத-புகுத என்றதன் மரூஉ. வெளியிலிருத்த லோடு திருவயிற்றினுள்ளேயிருத்தலோடு வாசியில்லை யென்னுங் கருத்தால் 'முன்போலவேயிருக்க' என்றுருமாம். பிரளயாபத்து நேர்கிற காலத்தில் எல்லாவற்றையும் தமது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்துக்கொண்டு அவை கெ டாதபடி தாய்போலப் பாதுகாக்கும் எம்பெருமானது இயற்கைப்பேரரு ளும், வரம்பிலாற்றலும் இங்கு வெளியாம். "வெற்றிப்போர்க் கடலரை யன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழி யான்," "பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின்மீதோடிப் பெருகுகா லம், தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத் தன்வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்

டான்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். 'தன்னுள்' என்ற பாடத்திற்கு, மன் ஊழி - பெரிய கற்பாந்தகாலத்தில், தன் உள் போத - தனது வயிற்றினுள்ளே புகும்படி, விழுங்குவ ரென்னலாம்; அப்பொழுது, 'அரங்கர்' என்றதற்கு ஏற்ப 'தம்முள்' என்னாது 'தன்னுள்' என்றது, பன்மையொருமை மயக்கத்தின்பாற்படும்.

சிருஷ்டி சங்காரங்கள், இதனாற் கூறப்பட்டன.

ணகரத்திற்கும், நகரத்திற்கும், வரிவடிவில் வேறுபாடிருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடில்லாமையால், அவை, விரவி, எதுகையில் அமைக்கப்பட்டன. (கரு)

கசு. பந்திக்கமலத்தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்புச்
சிந்தித்திடுவதுமில்லைகண்டீ ரத்திசைமுகனோ
டுந்திக்கமலம்விரிந்தால்விரியு முகக்கடையின்
முந்திக்குவியிலுடனேகுவியு மிம்முதண்டமே.

(இ - ள்.) பந்தி - வரிசையான, கமலம் - தாமரைமலர்களையுடைய, தடம் - தடாகங்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, அரங்கர் - திருவரங்கத்திலெழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமான், படைப்பு அழிப்பு சிந்தித்திடுவதும் இல்லை - சிருஷ்டி சங்காரங்களை நெஞ்சினால்நினைப்பதும் இல்லை; (மற்று என்னெனில்),—அ திசைமுகனோடு - அப்பிரமனுடனே, உந்தி கமலம் விரிந்தால் - (எம்பெருமானது) திருநாபித்தாமரைமலர் (முன்னே) மலர்ந்தால், இ முது அண்டம் - பழமையான இந்த அண்டங்கள், விரியும் - (உடனே) தோன்றும்; உகம் கடையில் - கற்பாந்தகாலத்தில், முந்தி குவியில் - முன்னே (அத்தாமரைமலர் பிரமனுடன்) மூடினால்,உடனே—,குவியும் - (இந்த அண்டங்களும்) ஒடுங்கிவிடும்; (எ - று.)

"இருபதுமந்தரத்தோளு மிலங்கைக்கிறைவன் சென்னி, யொருபதுமந்தரத்தே யறுத்தோ னப்பனுந்தி முன்னாள்,தரு பதுமந்தர வந்தன நான்முகன்றான் முதலா,வருபதுமந்தரமொத்தபல்சீவனும் வையமுமே," "ஒரு நாலுமுகத்தவனோ டுலகீன்று யென்ப ரதன், திருநாபி மலர்ந்ததல்லால் திருவுளத்திலுணராயால்," "வெண்டிரைக்கனைகடல் நெடுவேலிமூதுலக, முண்டுவைத்தலைநாகபோகத்தினிலுறங்குந், தண்டுழாய்முகி லுந்தியந்தடத்தினிற் றுளைத்தாட், புண்டரீகமொன்றலர்ந்தது புவியெலாம்பூப்ப," "நீல மால்வரைநெற்றியிற்பொடித்தசெங்கதிரே, போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்,மேலதாகவந்தெழுந்தது வெயில்விரிபசும்பொற்,கோல மேவியகுலமறைமழலைவாய்க்குழவி"என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன.

'திசைமுகனோடு', 'உந்திக்கமலம்,' 'முந்தி' என்பவற்றை 'விரிந்தால்,' 'குவியில்' என்னும் இரண்டனோடும், 'உடனே,' 'இம்முதண்டம்' என்பவற்றை 'விரியும்', 'குவியும்' என்னும் இரண்டனோடுங் கூட்டுக. திசைமுகனோடு அண்டம் விரியும், திசைமுகனோடு அண்டம் குவியும் என்று கூட்டி யுரைக்கவுமாம். திசைமுகன் - நான்கு திசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களை யுடையவன். 'அத்திசைமுகன்' என்று சுட்டியது, பிர

சித்திபற்றி; உலகறிசுட்டு. உந்தி - கொப்பூழ். கமலம் - தற்சமவடசொல். 'உகக்கடையிற் குவியில்' என்பதற்கு ஏற்ப, கற்பத்தின்தொடக்கத்தில் விரிந்தால் என்க. முதுமை + அண்டம் = மூதண்டம் : பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. கற்பந்தோறும் அண்டம் ஒருதன்மையதாயிருத்தல் தோன்ற, 'மூதண்டம்' எனப்பட்டது. அண்டம் பிரவாகம்போல நித்தியமாயிருத்தல் பற்றியும், 'மூதண்டம்' எனத்தகும். பந்தி - பங்க்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். கமலத்தடம் - திருக்காவேரியின் மடுக்களாகவுமாம். உம்மை - இழிவுசிறப்பு. 'கண்டீர்' என்ற முன்னிலைப்பன்மையிறந்தகாலமுற்று, இயல்புபற்றியகாலவழுவமைதியாய்க் காண்பீரென்றபொருளில் வரும்; தெளிவுபற்றிய காலவழுவமைதியுமாம். இச்சொல் இடைச்சொல்தன்மைப்பட்டு முன்னிலையசையாயும் தேற்றப்பொருள்தருவதாயும் நிற்கும். உலகத்தாரை நோக்கி 'இந்த உண்மையையும் வியப்பையும் எம்பெருமானது மகிமையையும் அறிவீராக' என்றவாறுமாம். (கக)

உ0. அடந்தைநடந்தைவனஞ்சூழரங்கத்தரவணைமேற்
கிடந்தனர் துங்கக்கிரிமிசைநின்றனர் கேழலொன்றா
யிடந்தனர் மீளவிழுங்கினர் கான்றன ரீரடியாற்
கடந்தனர் கைவழிமண்ணான திந்தமண் காரணர்க்கே.

(இ - ள்.) அடந்தை நடந்தை வனம் சூழ்-அடந்தை நடந்தை யென்ற சோலைகள் சூழ்ந்த, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தில், அரவு அணைமேல் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில், கிடந்தனர்-பள்ளிகொண்டருளினர்; துங்கம் கிரிமிசை - உயர்ந்த திருவேங்கடமலையின்மேல், நின்றனர் - நின்றருளினர்; கேழல் ஒன்று ஆய்-ஒப்பற்றதொரு வராகாவதாரமாகி, இடந்தனர்-கோட்டாற் குத்தியெடுத்தருளினர்; மீள - பின்பு, விழுங்கினர் - (கற்பாந்தகாலத்தில்) விழுங்கியருளினர்; கான்றனர் - (கற்பத்தொடக்கத்தில்) உமிழ்ந்து வெளிப்படுத்தியருளினர்; ஈர் அடியால் கடந்தனர் -(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) இரண்டுதிருவடிகளால் நடந்து கடந்தருளினர்; (ஆகவே), காரணர்க்கு-(எல்லாவற்றிற்கும்) காரணராகிய எம்பெருமானுக்கு, இந்த மண் - இந்தப்பூமி, கை வழி மண் ஆனது - (மட்கலம்வனையுங்குயவன்) கைகளால்வழிக்கும் மண்போல ஸ்வாதீனமாயுள்ளது; (எ - று.)

எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்தில் திருவரங்கத்திலே பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாயும், திருமலையில் நின்றதிருக்கோலமாயும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; மற்றும், கேழலாய்ப் பூமியை இடந்தும், இறுதியில் விழுங்கியும், பிறகு உமிழ்ந்தும், ஈரடியாற் கடந்தும் அருளினர்: ஆதலால், ஜகத்காரணரான அப்பெருமானுக்கு, இந்தப்பூமி, குயவன்கைகளால்வழிக்கும்மண்போல, ஸ்வாதீனமாயும், நினைத்தபடியெல்லாம் முடிவதாயும், எளியதாயும் இருக்கின்றதென்பதாம்.

இங்கே, "தொன்னிலக் கிழமை சுட்டின் நன்மதி, வேட்கோச்சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த, பசுமட் குரூஉத்திரள் போல வவன், கொண்ட குடுமித் தித்தண்பணைநாடே" என்ற புறநானூறு, ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

"இடந் திருந்து கின் றளந்து கேழலாய்க் கீழ்புக்கு, இடந்திடும் தன்னுள்கரக்கும் உமிழும், தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்பாரென்னுமடந்தையை, மால்செய்கின்ற மா லார்காண்பாரே" என்ற திருவாய்மொழியையும்; அதன் ஆறாயிரப்படிவியாக்கியானத்தில் 'எம்பெருமான்தனக்குஇந்தஜகத்தான்று இஷ்டஸர்வசேஷ்டாவிஷயமா யிருக்கையாலே அவனுக்கே சேஷ மென்கிறார்' என்றதையும், "கோட்டுமண்கொண்டிடந்துகுடங்கையின்மண்கொண்டளந்து, மீட்டுமதுண் டுமிழ்ந்து விளையாடு விமலன்," "படைத்தபாரிடந்தளந் ததுண் டுமிழ்ந்து", "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்", "இதுநீ, படைத் திடந் துண் டுமிழ்ந்த பார்" முதலிய மற்றையாழ்வாரருளிச்செயல்களையுங் காண்க. எளிமைகுறித்தற்குக் கைகளினின் றுவழித்தெறியும்மண்ணை உவமைகூறும் உலகவழக்கும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதாம்.

அடைமொழிகொடாமற் சொல்லப்படுஞ் சொல் அவ்வகுப்பிற் சிறந்த பொருளின்மேல்நிற்றல் இயல்பாதலால், 'கிரி' என்பதற்கு - சிறந்தமலையாகிய திருவேங்கட மென்று பொருள்கொள்ளப்பட்டது; 'கோயில்' என்றது சிறப்பினால் திருவரங்கத்தைக் குறித்தல் போல, 'திருமலை' என்பது சிறப்பினால் திருவேங்கடத்தைக் குறித்தலை யுணர்க. அன்றியும், 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்ற சேர்க்கைபற்றியும் 'அரவகத்தரவணைமேற் கிடந்தனர்' என்றதை அடுத்துநின்ற 'துங்கக்கிரி' என்பதற்கு - திருவேங்கடமென்று பொருள்கொள்ளத் தகும். இனி, திருவேங்கடம் திருமாலிருஞ்சோலை என்ற இரண்டுமலைகளையுங் கொள்ளலுமாம்; "இடவமலைக்கும் புயங்கமலைக்கும்............இறைவ"என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியில். 'மீள' என்றதை 'கான்றனர்' என்பதனோடு கூட்டலுமாம். ஈரடி - உபயபாதம். கான்றனர், கால் - பகுதி. அடந்தை, நடந்தை என்பன - ஸ்ரீரங்கத்தில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் வைத்து வளர்த்துப் புஷ்பகைங்கரியஞ் செய்துவந்த இடமாகிய பூஞ்சோலைக ளென்பர். (உ0)

[ஹம்ஸாவதார வைபவம்.]

உக. பின்னைக்கினியபெருமாளரங்கர் பெறுதுபெற்ற
முன்னைப்பிரமனைவாழ்விக்கவேண்டி முன்னாள்கவர்ந்த
வன்னத்திருவுருவுள்ளேவளர்ந்ததற்கோரண்டமா
மென்னச்சிறந்தது மூதண்டம் யாமெனியப்புவதே.

(இ - ள்.) பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, இனிய - பிரியமுள்ள கொழுநரான, பெருமாள் அரங்கர் - திருவரங்கநாதராகிய நம்பெரிய பெருமாள், முன்னை - முன்பு [கற்பத்தொடக்கத்தில்], பெறுது பெற்ற - அருமையாகப் பெற்ற மகனான, பிரமனை —, வாழ்விக்க வேண்டி - உய்வித்தற்பொருட்டு, முன் நாள் கவர்ந்த - முன்பு ஒருகாலத்திற் கொண்ட, அன்னம் திரு உரு - சிறந்த அன்னப்பறவைவடிவத்தின், உள்ளே வளர்ந்ததற்கு—, ஓர் அண்டம் ஆம் - ஒரு முட்டையாகும், என்ன - என்று சொல்லும்படி, மூது அண்டம் - பழமையான அண்டகோளம், சிறந்தது - சிறப்படைந்தது;

(என்றால்), யாம் என் இயம்புவது-(அவ்வன்னத்திருவுருவத்தின் பெருமையைக்குறித்து) நாம் யாதுசொல்வது! (எ - று.)

("முன்னுமாநிலனும் மலைகளுங் கடலும் வானமுந் தானவருலகுந், துன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கொளிசுருங்கித் தொல்லைநான்மறைகளும் மறையப், பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங் கெடவொருநாள், அன்னமா யன்றங்கருமறைபயந்தா னரங்கமாநகரமர்ந் தானே," "முன்னுலகங்களேழுமிருள்மண்டியுண்ணமுதலோடுவீடுமறியாது, என்னிதுவந்ததென்ன விமையோர் திசைப்ப வெழில்வேத மின்றி மறையப், பின்னையும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி இருள்தீர்ந்திவ்வைய மகிழ,அன்னமதாயிருந்தங்கறநூலுரைத்த வது நம்மையாளுமரசே," "முன் னிவ்வேழுலகுணர்வின்றியிருள்மிக வும்பர்கள்தொழுதேத்த, அன்னமாகி யன்றருமறைபயந்தவனே" என்றார் திருமங்கையாழ்வார்.)

பாலும்நீரும்கலந்தவிடத்து அவற்றைப்பகுத்து நீரையொழித்துப்பாலை யுட்கொள்ளுந் திறம், வெண்ணிறம், பறவைகளிற்சிறத்தல், அழகியவடிவம், நடையழகு, சேற்றில் வெறுப்பு, தாமரைமலரில்வீற்றிருத்தல் என்னு மிவ ற்றையுடைய அன்னப்பறவை-ஸாராஸாரங்களைப் பகுத்துணர்ந்து அஸார த்தைத்தள்ளி ஸாரத்தைக்கொள்ளுமியல்பு, சுத்தஸத்வகுணபூர்த்தி, மற்றை யோரினும்மேம்பாடு, விலக்ஷணமானதன்மை, நல்நடக்கை, கலக்கத்தில் விருப்பமின்மை, பத்மாஸநத்திலிருப்பு என்னு மிவற்றையுடைய நல்லாசிரி யர்க்கு ஏற்றஉவமையாகச் சிறத்தலால், எம்பெருமான் பிரமனுக்கு வேதங் களை யுபதேசிக்கும் பரமகுருவாவதற்கு அன்னபறவையுருவத்தை ஏற்ற வடிவமாகக் கொண்டன னென்னலாம்.

'அசுரர்களோடேகலந்துஉருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்கு உடலாக,நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின் வடிவைக் கொண்டு' என்றார் பெரியாரும். 'அண்டம்' என்ற வடசொல்லுக்கு-உலகவுருண்டை யென்றும்,முட்டை யென்றும் பொருள்களுண்டு. பறவைகள், முட்டையினி ன்று பிறப்பனவாதலால், அண்டஜமெனப்படும். திருமால்கொண்ட ஹம்ஸ ரூபம் உள்ளே வளர்வதற்கு அண்டகோளம் அண்டமாய் [முட்டையாய்]ச் சிறந்ததென்று, அண்டமென்ற சொல்லின் நயம்பற்றிக் கற்பனைகூறினர். உருண்டைவடிவமான முட்டையில்அன்னப்பறவைவளர்ந்தெழுமாறுபோல, திருமாலின் ஹம்ஸரூபம் அண்டகோளத்தில் வளர்ந்து தோன்றிற்று என ஒப்புமை யமையும்.

'யாம் என் இயம்புவது' என்றது, எம்மாற்சொல்லமுடியாதென்றபடி. 'யாம்' என்றது, கவிகட்குஉரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மை; மற்றை யோரையுங் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையுமாம். முன்னைப் பெற்ற என இயையும். 'முன்னைப் பிரமன்' என்றே எடுத்து, (மற்றைத் தே வர்முதலியோர்க்கு) முதல்வனான பிரம னென்றலுமாம். 'பெறும் பேறு' என்றாற் போல, அருமைவிளங்க 'பெறுதுபெற்ற பிரமன்' என்றார். இந்த அடைமொழி, இயல்பாய் மைந்தனிடத்துத் தந்தைக்குஉள்ள பேரன்பை விளக்கும். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பரமபிதாவான எம்பெருமான்

தனது முதற்படைப்பான பிரமனிடத்துக் கொண்ட வாத்ஸல்யத்தால், அம்மைந்தனை வாழ்விக்க வேண்டி, தன் மேன்மையையும் சிரமத்தையும் பாராமலே,அதற்கேற்றதொரு பக்ஷிரூபத்தைக் கொண்டனனென்க. இனி, திருமால் பிரமனைப்படைக்கவேண்டு மென்னும் பிரயத்தின பூர்வகமான செய்கை சிறிதுமில்லாதிருக்கையிலே அப்பெருமானது திருநாபித்தாமரை மலர்ந்தமாத்திரத்திற் பிரமன் அதிலிருந்து தானே பிறந்தமை தோன்ற, 'பெறாது பெற்ற பிரமன்'என்றுருமாம்; கீழ் கக - ஆஞ் செய்யுளை நோக்குக.

பின்னை - நப்பின்னை ; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மனைவியரில் தலைமையுடையவள் : கும்பனென்னும் இடையர்தலைவனது மகள். இவளை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக,இவள்தந்தை கந்யாசுல்கமாகக்குறித்தபடி யாவர்க்கும்அடங்காத அசுராவேசம்பெற்ற எழுஎருதுகளையும் கண்ணபிரான் எழுதிருவுருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின னென்று நூல்கள் கூறும்; இங்ஙனம் இவள்பக்கல் பெருமான் மிக்ககாதல்கொண் டருளியமைபற்றி, 'பின்னைக்குஇனிய பெருமாள்' என்றார்; ("பின்னைமணாளன்," "அம்பொனுருலகமேழுமறிய ஆய்ப்பாடிதன்னுட், கொம்பினார்பின்னை கோலங் கூடுதற் கேறுகொன்றான்," "பின்னைநெடும்பணைத்தோள்மகிழ்பீடுடை, முன்னையமரர்முழுமுதல்தானே," "பின்னைதன்காதலன்" என்றார் ஆழ்வார்களும். "க்ருஷ்ணாவதாரத்து ப்ரதாநமஹிஷி இவளாகையாலே, நப்பின்னைப்பிராட்டியைமுன்னிடுகிறார்கள்," "இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி இவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரிய:பதியென்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு இவளுக்குவல்லபனென்கிறதும்"என்ற வியாக்கியானவாக்கியங்களும் அறியத்தக்கன.) இவள் கண்ணபிரானிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டிருந்தமையும், 'பின்னைக்கினிய பெருமாள்' என்ற தொடரில் தோன்றும்; "நப்பின்னையாம், விரகதத்தைக்குவிடையேழ்தழுவின வேங்கடவன், குரகதத்தைப் பிளந்தான் தோள்களாகிய குன்றங்களே" என்பர் திருவேங்கடத்தந்தாதியிலும். இவள், திருமாலின் தேவியருள் நீளாதேவியின் அம்சமெனப்படுவள். இனி, திருப்பாற்கடல்கடைந்தபோது அக்கடலினின்று முன்னே மூதேவி தோன்றப் பின்னே இலக்குமி தோன்றினளாதலால், இலக்குமிக்கு 'பின்னை' என்று ஒருபெயர் வழங்கும்; பின்பிறந்தவளென்க : அத்திருமகளுக்குஇனியபெருமா னென்ற பொருளில் 'பின்னைக்கினிய பெருமாள்' என்றன ரென்றலு மொன்று.

ப்ரஹ்மா, ஹம்ஸம், ரூபம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. வேண்டி-விரும்பி யென்க. இனி,அன்னத்திருவுருவத்தினுள்ளே வளர்ந்து அதற்குஓர் அண்டமாம்[அவ்வன்னத்திற்கு ஒருமுட்டையாம்] என்னும்படி சிறந்தது மூதண்ட மென்று உரைப்பாருமுளர். (உக)

[ஸ்ரீமத்ஸ்யாவதார வைபவம்.]

உஉ. சூழிக்களிறுய்யவெவ்வாய்முதலைதுணித்தவுக்ர
பாழித்திகிரிப்படையரங்கேசர் படைப்பவன்ற
னூழிப்பொழுதொருசேலா யொருசெலுவுட்கரந்த
வாழிப்பெரும்புனல்காணுதுதேடுவரங்விடத்தே.

(இ - ள்.) குழி - தடாகத்தில் இறங்கிய, களிறு - யானை [கஜேந்திராழ்வான்], உய்ய - பிழைக்கும்படி, வெவ் வாய் முதலை துணித்த - கொடிய வாயையுடைய முதலையைத் துண்டுபடுத்திய, உக்ரம் - பயங்கரமான, பாழி - வலிமையுள்ள, திகிரி படை - சக்கராயுதத்தை யுடைய, அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர்,—படைப்பவன் தன் ஊழி பொழுது - சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனது தினமான ஒருகற்பத்தின் முடிவில், ஒரு சேல் ஆய் - ஒப்பற்றதொரு மீன்வடிவமாகி,—ஒரு செலு உள் கரந்த ஆழி பெரும் புனல் - (தனது) ஒருபுறமுள்ளினகத்தே யடங்குகின்ற பெரிய கடல்வெள்ளத்தில், காணாது - (வேதங்களையும் அவற்றைக்கவர்ந்துசென்ற சோமுகாசுரனையும்) காணாமல், அ இடத்து தேடுவர் - அந்தஇடத்திலே (அவற்றைத்) தேடுபவராயினர்.

"தேவுடைய மீனமாயாமையாயேனமா யரியாய்க் குறளாய், மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்" என்றபடி முக்கியமான தசாவதாரங்களின் மகிமைகளை இதுமுதற் கூறுகின்றார்.

("நிலையிடமெங்குமின்றிநெடுவெள்ளமும்பர்வளநாடுமூட விமையோர், தலையிடமற்றெமக்கோர்சரணில்லையென்னவரணாவனென்னுமருளா, லலைகடல்நீர்குழம்பவகடாடவோடி யகல்வானுரிஞ்சமுதுகில், மலைகளைமீதுகொண்டுவருமீனைமாலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே," "வானோரளவும்முதுமுந்நீர்வளர்ந்தகாலம் வலியுருவின், மீனாய்வந்துவியந்துய்யக்கொண்டதண்டாமரைக்கண்ணன்" என்பன,பெரியதிருமொழி. 'தேவர்களெல்லையளவுஞ் செல்லக்கடல்வெள்ளம்பரந்தநாள், அத்தையடையத் தன்னுடை ஒருசெலுவிலே அடக்கவல்ல மிடுக்கையுடைய மத்ஸ்யமாய் வந்து' என்ற வியாக்யாநவாக்கியமும் நோக்கத்தக்கது. "அருமறையா ரிருக் கெசுர் சாமத்தினோடு மதர்வணமாகியசதுர்வேதங்கள்தம்மைத், திருடியெடுத்துக்கொண்டேயுததிசேருந்தியனுக்காமச்சாவதாரமாய் நீ, ஒருசெலுவிற் சமுத்திரத்தைச்சுருக்கியேவைத்துக்கிரத்தாற்சோமுகாசுரனைக்கொன்றிட், டிருளறவேவிதிபடைக்கவவ்வேதத்தை யிரங்கியளித்தனை யரியே யெம்பிரானே" என்றார் பின்னோரும்.)

செலு - மீனின் உடற்புறத்தேயுள்ள முள்; செதிள் எனவும்படும்: செலு உள் - அவ்வகைமுட்களின் இடையே குழிந்துள்ள இடம். இனி, செலு - மீன் செட்டை யெனப்படும் மீன்சிறகு என்றுங் கொள்வர். "மானயோசனையளவொழிமெய்யுருவாய்ந்த,மீனமாயினனெடுங்கடற்பரவையின்வீழ்ந்து, கானவெண்டிரைக்கருங்கடலளறெழக்கலக்கிப், "போனவாளெயிற்றசுரனைத்தடவுறும்புகுந்து" (கந்தபுராணம் - உபதேசகாண்டம்), "பரமன், உரைசெயற்கரியபருமனீளத்தோ, டொப்பிலாவகுலியாயடைந்தான்" (மகாபாகவதம்) என்றபடி,எம்பெருமான் எண்ணிடற்கரிய மிகப்பலயோஜனைநீளமும் அதற்கேற்ற பருமனும் வாய்ந்த பெருமீனானபோது அந்தமற்சியத்தின் ஒருசெலுவினகத்தே கடல்வெள்ளம்முழுவதும்ஒடுங்கும்படியிருந்ததென அதன்பெருமையைக் கொண்டாடுவார் 'ஒருசெலுவுட்கரந்த ஆழிப்பெரும்புனல்' என்றும், இங்ஙனம் தான் கொண்ட பெருமீன்வடிவைப்பார்க்கிலும் கடல் மிகச்சிறிதாயிருக்கவும் அதில் வேதங்களையும் அசுரனையுங் காணாதவர்போ

லத் தேடினது பாவனையாற்கொண்ட விளையாட்டே யெனக்கருதி அந்தத் திவ்வியலீலையில் ஈடுபடுவார் 'காணாது தேடுவ ரவ்விடத்தே' என்றுங் கூறினார். 'காணாது தேடுவர்' என்றதற்கு ஏற்ற செயப்படுபொருள் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. இனி, திருமால் ஒருபெருமீன்வடிவானபோது அதனது ஒருசெலுவினகத்தே அவாந்தரப்பிரளயவெள்ளம்முழுவதும் அடங்கினதாக அப்பெரும்புனலைக்காணாது வியந்து ஸப்தரிஷிகள் முதலியோர் அங்குத் தேடுவாராயினரென உரைத்தலு மொன்று; "முடங்குதெண்டிரையபௌவ முற்றுமோர்செலுவுட்சென்று, மடங்கியதுணைகில்லார் மயர்ந்தனர் நேடியன்னே, ரொடுங்கினரேத்திநின்று ருயர்வொப்பிலாதமேலோன், தடங்கொள்சேலுருவின்மாண்பியாவரேசாற்றுநீரார்" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தைக் காண்க: இவ்வுரைக்கு, ஏற்றஎழுவாய்வருவித்தல்வேண்டும். ஆய்=ஆக என எச்சத்திரிபாம். இனி, எழுவாய்செயப்படுபொருள்கள்வருவித்தலின்றி, அரங்கேசர் ஊழிப்பொழுதில் ஒருசேலாகித் தனதுஒருசெலுவினகத்தே கரந்த ஆழிப்பெரும்புனலைக் காணாமல் அவ்விடத்துத்தேடுவாராயினரென உரைத்தலும் அமையும்; (இது, இந்நூலாசிரியரது ஆசார்யரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "பக்ஷிகீர்ணோத்கீர்ண மஹாப்தி ஸ்தல ஜல விஹரண ரத கதி ரசரஃ" என்றதை ஒருசார்உட்கொண்டதாம்.) இனி, ஆழிப்பெரும்புனலை ஒருசெலுவினகத்தே கரந்த [மிகப்பெரிய] ஒருசேலா யென்று அந்வயித்து உரைத்தலுமாம்.

களிறுய்யமுதலைதுணித்த வரலாறு, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு பேதமற அடிமைப்பட்டஉயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது கருணைமிகுதியைக் காட்டும். அங்ஙனம் தனது அடிமையான பிராணியினிடத்து அருளினால் அதற்குத்தன்பஞ்செய்தபிராணியின் விஷயமாகப் பெருமான் தனது குளிர்ந்ததிருவுள்ளத்திலே கொடியகோபத்தைக்கொண்டருளிய மகாகுணத்தில் ஈடுபட்டு இதனை யெடுத்துக்கூறினர். கஜேந்திராழ்வானை முதலைவாயினின்று காத்தருளுதற்பொருட்டு அதுகூப்பிட்டபின்பு மடுவின்கரைதேடிஓடிவந்ததுபோல வரவேண்டாமல் நம்மை ஐம்பொறிவாயினின்று உடனேபாதுகாத்தற்பொருட்டு நாமிருக்கிற இந்த நிலவுலகத்திலே கோயில்கொண்டருளின னென்பது தோன்ற, 'களிறுய்ய வெவ்வாய்முதலைதுணித்த வுக்ரபாழித்திகிரிப்படையரங்கேசர்' என்றார். 'முதலையும் மூர்க்கனுங் கொண்டது விடா' என்றபடி வாயினாற்பிடித்தபிடிவிடாத கொடியஇயல்பினதாதலால், 'வெவ்வாய்முதலை' எனப்பட்டது; யானையின் காலையேயன்றி அதற்குஇறைவனானஎம்பெருமானது மனத்தையும் புண்படுத்திய கொடிய வாயையுடைய தென்றவாறுமாம்: "கொடியவாய்விலங்கு" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இவ்வகையான கொடியபிராணியை எளிதிற்கொல்லுதற்கேற்ற மிகக்கொடிய வலிய படைக்கல மென்பது விளங்க, 'உக்ர பாழித் திகிரிப்படை' எனப்பட்டது. 'உய்ய' என்றது, இம்மையில் உயிர்வாழ்தலையேயன்றி மறுமையில் வீடுபெற்றுவாழ்தலையும் உணர்த்தும்.

சூழி - குளம், நீர்நிலை. 'சூழிக் களிறு' என்பதற்கு - முகபடாத்தை யணிந்த யானை யென்றுஉரைக்கலாகாது, காடுமலைகளில் யதேச்சையாய்த்

திரிந்துகொண்டிருந்த யானை யாதலால். அன்றி, முகபடாத்தையணிதற் கேற்ற யானை யென இயற்கையடைமொழி கொண்டதுமாம். இனி, தன் இனமாகிய பல பெண்யானைகளினூற் சூழப்பட்டிருந்ததான ஆண்யானை யென்றலு மொன்று. 'உக்கிர'எனத் திரியாது 'உக்ர'எனவே கொண்டது, செய்யுளோசைநோக்கி. உக்ரபாழி-நிலைமொழி வடமொழி யாதலின்,அதன் முன் வருமொழிமுதல்வலி இயல்பாயிற்று. படை - படைக்குங்கருவி; படைத்தல் - அழித்தல்; ஐ - கருவிப்பொருள்விகுதி. படைப்பவன் - படைத்தற்றொழிற்கடவுள். படைப்பவன்தன் ஊழிப்பொழுது - பிரமனது பகலெனப்படுகின்ற கல்பத்தின் முடிவில் நேர்கிற அவாந்தரப்பிரளயகாலத்தில்; இதுவே நைமித்திகப்பிரளய மெனப்படுவதும். (உஉ)

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஸ்ரீகூர்மாவதார வைபவம்.]

உ௩. பாட்டுக்குமுத்தமிழ்வில்லிபுத்தூர்வரும்பாவைகுழற்
சூட்டுக்குநல்லவர் தென்னரங்கேசர் தொடுகடல்வாய்
மோட்டுக்கமடத்திருவுருவாகி முதுமுதுகிற்
கோட்டுச்சயிலமுழுவதென்னுத்துயில்கொண்டனரே.

(இ-ள்.) முத் தமிழ்-(இயல்இசை நாடகம்)என மூன்றுவகைப்பட்ட தமிழும் வழங்குகின்ற, வில்லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில், வரும் - (பெரியாழ்வார்திருமகளாராய்) வந்து திருவவதரித்த, பாவை - ஆண்டாளுடைய,பாட்டுக்கும் - பாமாலைக்கும், குழல் சூட்டுக்கும் - (அவள்) தன் திருக்கூந்தலிலே சூடிக் கொடுத்த பூமாலைக்கும், நல்லவர் - திருவுள்ளமுகந்தவராகிய, தென் அரங்க ஈசர்-அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவரான நம்பெருமாள்,—தொடு கடல்வாய் - கடையப்படுகின்ற திருப்பாற்கடலில், மோடு கமடம் திரு உரு ஆகி - உயர்ந்த சிறந்த ஆமைவடிவமாகி,முது முதுகில் கோடு சயிலம் உழுவது என்னு - வலிய (தனது) முதுகிலே சிகரங்களையுடைய மந்தரபர்வதம் தினவுசொறிவ தென்றெண்ணி, துயில்கொண்டனர் - யோகநித்திரை கொண்டருளினர்; (எ - று.)

பாற்கடல்கடைந்தபொழுது, மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள்வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர்ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழ்சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தன னென்பது பிரசித்தம். ("அந்தரத்துறையமரரு மசுரருங் கடையும், மந்தரத்தினை மறுகுமவ்வாரிதி மருவிச், சுந்தரப்பெருங்கமடமாய் முதுகினிற் சுமந்தான், கந்தரத்தினிற்கவுத்துவக்கவினிய கண்ணன்" என்றது, பாகவதம்; " மந்தரமத்தமிழ்ந்தாமற் பாற்கடற்குள் வளர்ந் தாதிகூருமமாய் மலையைத்தாங்கிச், சுந்தரவாசுகியை வடமாகச் சுற்றிச் சுராசுரர் நின் றமிர்தங் கடைந்த வந்நாள்" என்றார் பின்னோரும். அங்ஙனமிருக்கும்போது, விசைபடக்கடைகையில், பெரிய வலிய மந்தரகிரி தன்முதுகின் பரப்பெல்லாங் கொண்டு சுழன்றுவர, அதனைத் தினவுசொறிகின்றவாறுபோலக் கொண்டு, துடைகுத்த

உறங்குவார்போல, ஸ்ரீமகாகூர்மரூபியான பகவான் இனிது துயின்றன னென, அப்பரமனது ஆற்றலையும் இளைப்பின்மையையும் எடுத்துக்காட் டினர். "செருமிகு வாளெயிற்ற வர வொன்று சுற்றித் திசைமண்ணும் விண்ணு முடனே, வெருவரவெள்ளைவெள்ளமுழுதுங்குழம்பவிமையோர்கள் நின்று கடையப், பருவரையொன்றுநின்றுமுதுகிற்பரந்துசுழலக் கிடந்து துயிலும், அருவரையன்னதன்மையடலாமையான திருமால் நமக்கொரர ணே" என்ற பெரியதிருமொழிப்பாசுரத்தின் கருத்தை யுட்கொண்டது, இச்செய்யுள். "அழியும்பணிவெண்டிரைபுரட்டு மாழிவயிறுகிடங்கெழுந்து, கிழிய நெடுமால்வரைதுளங்கிக் கீழ்வீழ்ந்திடலுந் தனிநின்று, சுழலும்பசும் பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவ, முழுகுந்துளவோன்மோட் டாமையுருவமெடுத்துத்தாங்கினனால்" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தையுங் காண்க. "இயல்புடைக்கமடம் வெரினிடைத்தினவங்கொழிந்தில ததனிலை யெளி தோ" என்றது, மகாபாகவதம்.

எப்படிப்பட்ட பெரிய பாரத்தையும் மிகஎளிதிற் பரிக்கவல்லவன் எம்பெருமா னென்பது இதிற் போதரும். உழுதலாவது - பூமியைக் கீறு தல்; இங்கே, இலக்கணையாய், தினவுசொறிதலைக் குறித்தது. கலப்பை கொண்டுஉழுதலாற் பூமி வருந்தாதவாறு போல மலைதிரிதலாற் பெருமான் வருந்தாதிருந்தன னென்பதும், 'உழுவது' என்றசொல்லினது ஆற்றலால் விளங்கும்.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூராண்டாள் தனதுகூந்தலிற்சூடிக்கொடுத்த பூமாலை களையும் பாமாலைகளையும் திருமால் திருவுள்ளமுகந்து ஏற்றுக்கொண்டத னால், 'வில்லிபுத்தூர்வரும் பாவை பாட்டுக்கும் குழற்சூட்டுக்கும் நல்லவர்' என்றார். "அன்னவயற்புதுவையாண்டா ளரங்கற்குப், பன்னு திருப்பா வைப்பல்பதியம் இன்னிசையாற், பாடிக்கொடுத்தாள் நற்பாமாலை பூமாலை, சூடிக்கொடுத்தாளைச் சொல்லு" என்ற பெரியாரருளிச்செயலும், அதன் வியாக்கியானத்தில் 'பெரியபெருமாளுக்கு வாசிக காயிக ரூப மாலாப்ரதை யாய்' என்றதும் காணத்தக்கன.

வில்லிபுத்தூர் - பாண்டியநாட்டுத் திவ்வியதேசங்கள் பதினெட்டில் ஒன்று. மத்திமதீபமாக, 'வில்லிபுத்தூர்வரும்பாவை' என்றதை, முன்நின்ற 'பாட்டுக்கு' என்றதனோடுங் கூட்டுக. இனி, பாட்டுக்கு-(அடியார்கள்பாடும்) பாடல்களுக்கு எனப் பொதுப்படக் கொள்ளுதலுமாம். பாடுவது, பாட்டு. சூடுதற்குரியது, சூட்டு. அகத்தியமுனிவரும் பாண்டியராசர்களும் சங்கப் புலவர்களும் தமிழ்ப்பாஷையைத்தழைத்தோங்கச்செய்ததேசமான பாண்டி வளநாட்டிலுள்ள ஊராதலாலும்,சங்கத்தமிழ்மாலைமுப்பதுந்தப்பாமே சொ ன்ன ஆண்டாளுக்கும் தமிழின்னிசைமாலைகளுரைத்த பெரியாழ்வார்க்கும் திருவவதாரஸ்தல மாதலாலும், 'முத்தமிழ் வில்லிபுத்தூர்' எனப்பட்டது; "செந்தமிழ்த்தென்புதுவை"என்றார் பெரியாழ்வாரும். முத்தமிழ்ப் பாட்டு என்று கூட்டவுமாம். பாவை - சித்திரப்பதுமைபோ லழகியவள்; கண் மணிப்பாவைபோ லருமையானவள்; உவமையாகுபெயர். நல்லவர் - இனி யவர். தொடு கடல் - ஆழ்ந்த கடல் எனினுமாம். 'மோட்டுக் கமடம்' என்

றது, முதுகின் உயர்வுபற்றி. கமடம்-வடசொல். கமடத்திருவுரு=ஸ்ரீகூர்ம ரூபம். சயிலம் - ஶைல மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; கல்மயமான தென்பது காரணப்பொருள். என்று - உடன்பாட்டெச்சம். துயில் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முது முதுகு - முதிர்ந்த முதுகு. 'சயிலம் உழுவது என்று' என்பதற்கு - மலை தன்முதுகின்மேல் ஊர்வ தென்றேனும் எண்ணாமல் என்று உரைத்தலுமாம்; இப்பொருளில், 'என்று' என்பது - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமாம்.

எம்பெருமானது பேரருளுடைமையும், வரம்பிலாற்றலுடைமையும் இதிற் கூறப்பட்டன. (உங)

உச. திரிக்கின்றபொற்குன்றழுந்தாமலாமைத்திருவுருவாய்ப்
பரிக்கின்றதிற்பெரும்பாரமுண்டே பண்டுநான்மறைநூல்
விரிக்கின்றவுந்தியரங்கேசர்தந்திருமேனியின்மேற்
றரிக்கின்றது மகரக்கடலாடைத்தராதலமே.

(இ - ள்.) மகரம் கடல் ஆடை தராதலமே-சுறுமீன்களையுடைய கடலை (உடுக்கும்) ஆடையாகக் கொண்ட [கடலாற் சூழப்பட்டதான] இந்தப் பூலோகம்முழுவதுமே, பண்டு - பழமையாய் [அநாதிகாலமாய்], நால்மறை நூல் விரிக்கின்ற உந்தி அரங்கேசர் - நான்குவகைப்பட்ட வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் விரிவாகப்புகழ்ந்துகூறப்படுகின்ற திருநாபியையுடைய திருவரங்கநாதர், தம் திருமேனியின்மேல் தரிக்கின்றது - (ஆதிகூர்மரூபியான) தமது திருமேனியின்மீது கொண்டு தாங்கப்பெறுகின்றது; (என்றால், இப்பொழுது), திரிக்கின்ற பொன் குன்று அழுந்தாமல் ஆமை திரு உரு ஆய் பரிக்கின்றதில் - கடைந்துசுழற்றப்படுகின்றபொன்மயமான மந்தரமலை (கடலில்) அழுந்திவிடாதபடி ஸ்ரீகூர்மரூபியாய் (அதனை)ச் சுமப்பதில், பெரும் பாரம் உண்டே-அதிகபாரம் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி].

கீழேழுலகங்களுக்கும் கீழே அஷ்டதிக்கஜங்களும் அஷ்டமகாநாகங்களும் நாகராஜனான ஆதிசேஷனும் இருந்து உலகங்களைத் தாங்க, அவ்விடத்திற்குக்கீழே திருமால் ஆதிகூர்மரூபியாய் எழுந்தருளியிருந்து அவையனைத்தையும் எளிதில் ஒருமலரைப்போலவும் அணுவைப்போலவும் தன்முதுகின் மீது கொண்டு தாங்குகின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை; மேல் கூ-ஆம் செய்யுளில் "தொல்லைக்கமடத்தல நவகண்டங் தொடுகடல்நீர்" என்பதுங் காண்க. அங்ஙனம்ஈரேழுலகங்களையும் அவற்றைத்தாங்கும் பலவற்றையும் ஆதிகூர்மரூபியாய் எப்பொழுதும் எளிதில்தாங்குகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனது வரம்பிலாற்றலுக்கு, அப்பதினான்குஉலகங்களுள்ஒன்றான நிலவுலகத்திலே யுள்ள பலமலைகளில் ஒன்றாகிய மந்தரகிரி யொன்றைக் கடலில் அழுந்தாதபடி கூர்மரூபங்கொண்டு சிறிதுபொழுது தாங்குதல் ஒருபொருளாமோ? என்பது கருத்து. அதனைப்பரித்தவனுக்கு இது எவ்வளவு? எனத் தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணி தொனிக்கின்றது.

பொன் குன்று - பொன்னையுடைய மலை; அழகிய மலை யெனினுமாம். பாரம், மகரம், தராதலம் - வடசொற்கள். பண்டு தரிக்கின்றது என இயை

யும். உண்டே, ஏகாரம் - எதிர்மறை. மறை நூல் - உம்மைத்தொகை; மறையாகிய நூல் என இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகையுமாம். "கடல் வாழ் சுறவு" என்றபடி மகரமீன் கடலிலேயே வாழுமியல்பின தாதலால், 'மகரக்கடல்' என்றார். பூமியைச் சூழ்ந்துள்ளதான கடலை, பூமியாகிய பெண் உடுக்கும் ஆடையாக வருணித்தல், கவிசமயம். (௨௪)

௨௫. ஓருருவெற்பைத்தரித்தது தானவரும்பருள்ளா
யீருருநின்றுகடைந்தது வேலையிதனிடையோர்
பேருருவின்னமுதோடேபிறந்தது பெண்மைகொண்டோர்
நாருருநின்ற தரங்கா விதுவென்னநற்றவமே.

(இ - ள்.) அரங்கா - ரங்கநாதனே! (திருப்பாற்கடல்கடைகின்ற காலத்தில்), ஓர் உரு - (உனது) வடிவமொன்று, வெற்பை தரித்தது - மந்தரமலையைத் தாங்கியது; ஈர் உரு - (உனது) இரண்டு வடிவங்கள், தானவர் உம்பர் உள் ஆய் நின்று - அசுரர்களுள்ளும் தேவர்களுள்ளும் பொருந்தி நின்று, கடைந்தது-(அக்கடலைக்) கடைந்தன; ஓர் பேர் உரு - (உனது) மற்றொரு பெரிய வடிவம், வேலையிதன் இடை - அக்கடலின்நடுவில், இன் அமுதோடே - இனிய அமிருதத்துடனே, பிறந்தது - தோன்றியது; ஓர் நார் உரு - அன்புசெய்யத்தக்க (உனது) மற்றொருவடிவம், பெண்மை கொண்டு நின்றது-பெண்தன்மையைக்கொண்டு நின்றது; இதுஎன்ன நல் தவம்-இப்படி நீ ஒருகாலத்திற் பலவடிவங்களைக்கொண்டு அநுக்கிரகித்தது என்ன நல்ல தவத்தின் பயனோ! (எ - று.)

பாற்கடல்கடைகின்றபோது ஸ்ரீமந்நாராயணன் அக்கடலினிடையே மகாகூர்மரூபத்தைத் தரித்து மந்தரபர்வதத்திற்குஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்ததனால் 'ஓருரு வெற்பைத்தரித்தது' என்றும், அப்பொழுது வாசுகியின்வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையற்றவராய் நிற்க அதுநோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள்பக்கத்திலேயும் வேறொருதிருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள்பக்கத்திலேயும் நின்று வாசுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும்இடமுமாகஇழுத்துக் கடைந்ததனால்'தானவரும்பருள்ளாய் ஈருரு நின்றுகடைந்தது'என்றும், அப்பால் அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு தந்வந்திரியென்னுந் தேவரூபத்தைத் தரித்து அமிருதபூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரசமுத்திரத்திலிருந்து உதயமானதனால் 'வேலையிதனிடை ஓர் பேருரு இன்னமுதோடே பிறந்தது' என்றும், அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்திரியின்கையிலிருந்த அமிருதகலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநகரமான ஒருஸ்திரீரூபத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்கட்குப் பிரசாதித்ததனால் 'பெண்மைகொண்டு ஓர்நாருரு நின்றது' என்றுங் கூறினர். 'அரங்கா இதுஎன்ன நல்தவம்' என்றது,இப்படி நீ ஏககாலத்தில் அநேகரூபங்களைக்கொண்டுசேவை

சாதித்துப் பலவாறுஉதவும்படி அத்தேவர்கள் என்னநல்தவஞ்செய்திருந் தார்களோ வென வியந்தவாரும். இவ்வரலாற்றால், தன்சிரமம் சிறிதும்பா ராட்டாமலே சமயோசிதமானரூபங்களைக்கொண்டு தன்னைச்சரணமடைந்த வரைப் பரிபாலிக்கும் பகவானது கருணை வெளியாம்.

தானவரென்ற வடசொல்-(காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநுவென் பவளது சந்ததியா ரென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். உம்பர் என்ற மேலிடத்தின்பெயர் - இடவாகுபெயராய், மேலுலகத்தில் வசிக்கின்றவர்க ளான தேவர்களைக் குறிக்கும். 'ஈருரு கடைந்தது' என்றது, பன்மையொ ருமைமயக்கம்: 'இரண்டுகண்ணுஞ் சிவந்தது' என்றாற்போல: (தனித்தனி) கடைந்த தென்க. 'வேலையிதனிடை' என்றதில் 'இது' என்றது - பகுதிப் பொருள்விகுதியாய் நின்றது; அன் - சாரியை. இனி, வேலைகடைந்தது என்று இயைத்துவிட்டு, இதனிடை என்று எடுத்தலுமாம். நார் - அன்பு.

[இதுமுதல் மூன்று பாசுரங்கள் - ஸ்ரீவராகாவதார வைபவம்.]

உகூ. ஆருக்கிவரையளவிடலாந் தென்னரங்க ரிந்தப்
பாருக்கரந்தைதவிர்ப்பதற்காகப் பழிப்பில்பெருஞ்
சீருற்றசெங்கட்கரும்பன்றியாகித் திருக்குளம்பின்
மேருக்கணகணமாத்தலைநாளில்விளைதிப்பரே.

(இ - ள்.) தென் அரங்கர் - அழகிய திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப் பவரான எம்பெருமான்,—தலைநாளில் - முன்னொருகாலத்திலே, இந்த பாருக்கு அரந்தை தவிர்ப்பதற்குஆக - இந்தப்பூமிக்குஉண்டாகிய துன்பத் தை யொழிப்பதற்காக, பழிப்பு இல் பெருஞ் சீர் உற்ற செம் கண் கரும் பன்றி ஆகி - குற்றமில்லாத மிக்கசிறப்புப் பொருந்தியதும் சிவந்த கண்க ளையுடையதும் கருநிறமுள்ளது மான வராகாவதாரமாய், திரு குளம்பில் மேரு கணகணம் ஆ-தமது திருவடிக்குளம்பின்கீழே மகாமேருகிரி மிகவுஞ் சிறியதொருபொருளாகும்படி, விளைதிப்பர் - விளையாடியருளினர்; (ஆத லால்), இவரை அளவுஇடல் ஆருக்கு ஆம் - இவருடையபெருமையை அள விட்டுச்சொல்லுதல் யார்க்குக்கூடும்? (இவர்பெருமையை உள்ளபடி மதித் துச் சொல்லுதல் எத்துணை வல்லவர்க்கும் அரிய தென்றபடி]; (எ - று.)

பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துப்போன இரணியாக்கனைக் கொ ன்று பூமியைக் கொணர்ந்து பழையபடிவிரிப்பதற்காகவும், பூமிக்குநேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் எடுத்த திருவவதார மாதலால், 'பாருக்கு அரந்தை தவிர்ப்பதற்காக' என்றார். இழிந்தபிறப்பென்னுங் குற் றம் இந்தத் திவ்வியவராகமூர்த்திக்கு இல்லை யென்பது விளங்க, 'பழிப்பில் பெருஞ்சீருற்ற' எனப்பட்டது. குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் உடனே அதிற்குதித்துக் குழந்தையையெடுக்குந் தாய்போலப் பூமி கடலினுட்புக்க வளவிலே நீருக்குஞ்சேற்றுக்கும்பின்வாங்காத வராகரூபமாய்க் கடலினுட் புக்குப் பூமியை மேலேயெடுத்து நிறுத்திய மகோபகாரகனே பிறவிப்பெ ருங்கடலினின்று உயிர்களை ஈடேற்றுதற்குத் தஞ்சமாகத்தக்கவ னென் பது இங்குத் தொனிக்கும்; " ஏனத்துருவா யுலகிடந்த வூழியான் பாதம்

மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்", "வராகத், தணியுருவன் பாதம் பணியு மவர் கண்டீர், மணியுருவங் காண்பார் மகிழ்ந்து," "எறிதிரைவையமுற்றும், ஏனத்துருவாயிடந்தபிரா னிருங்கற்பகஞ்சேர், வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கு மற்றெல்லாயவர்க்கும், ஞானப்பிரானை யல்லா லில்லை நான்கண்ட நல்லதுவே" என்றார் ஆழ்வார்களும். கொடிய அசுரன்மீது கோபத்தாற் கண்கள்சிவந்தன வென்க. புண்டரீகாக்ஷனை திருமாலின் அவதார மாதலால், செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்க ளென்னவுமாம். "மலர்ந்தசெந்தாமரைமலரை யொத்த திருக்கண்களுடையவனும், கருநெய்தற்பூவையொத்து விளங்குந் திருமேனியுடையவனுமான மகாவராகரூபமுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணன் கோட்டுநுனியாலே பூமியைஉயரவெடுத்து மகாநீலமலைபோலப் பாதாளத்தினின்றும் எழுந்தருளினான்" என்றது, விஷ்ணுபுராணம். "நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்பக், கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக்கொண்ட வெந்தாய்" என்று ஆழ்வார்அருளிச்செய்தபடி, நீலவராக மாதலால், 'கரும்பன்றி' எனப்பட்டது. சில புராணங்களிற் கூறியபடி சுவேதவராகத்தைக் குறிப்பதாயின், கருமை - பெருமை யென்னலாம். குளம்பு - தூரம். 'திருக்குளம்பில் மேரு கணகணஆ'என்பதற்கு- காற்குளம்பின்கீழே மேருகிரி (அகப்பட்டுச் சிலம்பென்னுங் காலணியினுள்ளே யிடப்பட்ட சிறிய பருக்கைக்கற்கள் போலக்) கணகணவென்று ஒலிக்கும்படி யென்றும் உரைக்கலாம்; கணகணத்தல் - ஈரடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு: சப்தாநுகரணம். "தூரமத்யகதோ யஸ்ய - மேருஃ கணகணாயதே," "சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போற் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கணகணப்பத் திருவாகாரங், குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக் கோட்டிடைவைத்தருளிய வெங்கோமான் கண்டீர்." "தீதறுதிங்கள் பொங்குசுட ரும்ப ரும்ப ருலகேழினோடு முடனே, மாதிர மண்சுமந்த வடகுன்று நின்ற மலையாறு மேழுகடலும், பாதமர்சூழ்குளம்பி னகமண்டலத்தி னொருபா லொடுங்க வளர்சே,ராதிமுனேனமாகி யரணாய மூர்த்தியது நம்மையாளுமரசே" என்பன காண்க.

ஆருக்கு ஆம் எனஇயையும். ஆருக்கு அளவிடல் எனஇயைத்து, இவரை (த் திருவுருவத்தின்பெருமையில்) யார்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாகு மென்னவுமாம். பார் - பார்க்கப்படுவது என்றாவது பருமையுடையதென்றாவது பொருள்படும் காரணக்குறி. 'சேங்கட்கரும்பன்றி' என்றவிடத்துத் தொடைமுரண் காண்க. 'தலைநாளில் விளைதிப்பர்' என்றது, இயல்பினால் வந்த காலவழுவமைதி: "இறப்பே யெதிர்வே யாயிருகாலமுஞ், சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தின் உரையில் 'இவர் பண்டு இப்பொழிலிடத்து விளையாடுவர்' என்பது உதாரணங் காட்டப்பட்டுள்ளது. (உசு)

உஎ. மருமலர்க்கோயின்மடமான்விரும்புமதிலரங்கர்
பெருமையைப்பேசுவதெப்படி நாம் பிறைவாளெயிற்றுக்
கருமுகிற்கோலப்பெரும்பன்றியாயகளேபரத்தி
னொருமயிர்க்காலடியூடேகடல்புக்கொளித்தனவே.

(இ - ள்.) பிறை - பிறைச்சந்திரன்போன்ற, வாள் எயிறு - ஒளியுள்ள பற்களையும், கரு முகில் - காளமேகம்போன்ற [கருநிறமுள்ள], கோலம் - திருமேனியையு முடைய, பெரும் பன்றி ஆய - மகாவராகமாகிய, களேபரத்தின் - திருமேனியினது, ஒரு மயிர்க்கால் அடியூடே-ஒருமயிர்க்காலினது அடியிடத்திலேயே, கடல் புக்கு ஒளித்தன-(ஏழு) கடல்களும் பிரவேசித்து மறைந்தன; (என்றால்),—மரு மலர்-வாசனையுடைய செந்தாமரைமலரை, கோயில் - இருப்பிடமாகவுடைய, மட மான் - மடப்பத்தையுடைய மான் போன்றவளாகிய திருமகள், விரும்பும் - விரும்பப்பெற்ற, மதில் அரங்கர் - மதில்கள்சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரான எம்பெருமானுடைய, பெருமையை - மகிமையை, நாம் பேசுவது எப்படி - நாம் புகழ்ந்து சொல்வது எவ்வாறு? (எ - று.)

மகாவராகமூர்த்தியின்பெருமை நம்மால்அளவிட்டுச்சொல்லுதற்கரிது என்பதாம். பிறை - வளைந்தவடிவிலும், வெண்மையான ஒளியிலும் வக்கிர தந்தத்திற்கு உவமை; "நீலவரையிரண்டுபிறைகவ்விநிமிர்ந்ததொப்பக்,கோலவராகமொன்றாய்" என்றது காண்க. வாள் எயிறு - வாள்போலக் கூரிதாய் விளங்கும் பல் லெனினுமாம். களேபரம் - வடசொல். மயிர்க்கால் - ரோமத்வாரம், ரோமகூபம். மடமை - இளமையும், பேதைமையுமாம். மான் - உவமையாகுபெயர். மருண்டநோக்கில் மகளிர்க்கு மான் உவமைகூறப்படும். மான்விரும்பும்அரங்கர் எனஇயையும்: திருமகளால் விரும்பப்படும்அரங்கர்; திருமகளை விரும்பும் அரங்கர் எனினுமாம். எப்படி-வினா, எதிர்மறைகுறித்தது; முன்செய்யுளிலும், பின்செய்யுள்களிரண்டிலுங் காண்க; "செம்பொன் மதி லேழுடுத்த திருவரங்கப் பெருங்கோயில்"என்கிறபடி ஸப்தப்ராகாரங்கள்சூழ்ந்த தென்பது தோன்ற, மதிலரங்க மெனப்பட்டது. அடியூடே,ஏ - இழிவுசிறப்பு. கடல் - பால்பகாஅஃறிணைப்பெயராய் இங்குப்பன்மைகுறித்தலால், 'ஒளித்தன' என்னும் பன்மைமுற்றைக் கொண்டது. (உஎ)

உஅ. நிறக்குஞ்செழுஞ்சுடர்க்கோடு மிப்பாரு நிசாமுகத்துச்
சிறக்கும்பிறையுங் களங்கமும் போலுமெனிற் சிறுகண்
மறக்குஞ்சரஞ்செற்றமாயோனரங்கன்வராகமதாய்ப்
பிறக்கும்பிறப்பின்பெருமையெவ்வாறினிப்பேசுவதே.

(இ - ள்.) நிறக்கும் - நிறங்கொண்ட, செழுஞ் சுடர் - மிக்க ஒளியையுடைய, கோடும் - (ஸ்ரீவராகமூர்த்தியினது) வக்கிரதந்தமும், இ பாரும் - (அதனாற் குத்தியெடுக்கப்பட்ட) இந்தப்பூமியும், (முறையே), நிசாமுகத்து சிறக்கும் பிறையும்-இராப்பொழுதின்தொடக்கமாகிய மாலைப்பொழுதிலே சிறப்பாய்விளங்குகிற பிறைச்சந்திரனையும், களங்கமும்-(அதனிடத்துள்ள) மறுவையும், போலும் - ஒக்கும்: எனின் - என்றால்,—சிறு கண் - சிறிய கண்களையும்,மறம்-வலிமையையுமுடைய, குஞ்சரம்-(குவலயாபீடமென்னும்) யானையை, செற்ற - கொன்ற, மாயோன் - கண்ணபிரானாகிய, அரங்கன்-ரங்கநாதன், வராகம்அது ஆய் பிறக்கும் - பன்றிவடிவமாகத் தோன்றிய, பிறப்பின் - திருவவதாரத்தின், பெருமை - பெருமையை, இனி பேசுவது எ ஆறு-இனி (நாம்) சொல்லுவது எப்படி ? [இயலா தென்றபடி]; (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்தம் ஆசாரியரான பராசரபட்டரது திருத்தந்தையாராகிய ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "புரா வராஹஸ்ய தவேயமுர்வரா தம்ஷ்ட்ராஹ்வயேந்தோ: கில லக்ஷ்ம லக்ஷிதா" என்றதை அடியொற்றியது இச்செய்யுளென்னலாம்; "ஊரகன்புனலுணின்றரி யொர்கேழலாய், இளையெனுந் திருவினை யெய்தினனரோ, உளவரும் பெருமையோரெயிற்றினுட்புரை, வளரிளம்பிறையிடை மறுவிற் றோன்றவே" என்ற கம்பராமாயணமுங் காண்க. வக்கிர தந்தத்தாற் குத்தியெடுக்கப்பட்டதான பெரிய பூமி அதிலே பிறையினிடத்துக்களங்கம்போல மிகச் சிறிதாய்க் காணப்பட்டதென, அந்தமகாவராகரூபத்தின் பருமையை விளக்கியவாறும்; "பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியா யென்பரது, வென்றியாருனதெயிற்றின் மென்றுகள் போன் றிருந்ததால்" என்பர் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில்: "ஏனமொன்றாய் மண்டுகளாடி" என்றது, திருவிருத்தம்; 'மஹாவராஹத்தினுடைய திருவெயிற்றுக்கு, ப்ரளயார்ணவகதையான பூமி, ஒருகஸ்தூரிபிந்துவாலே அலங்காரமிட்டாற்போலே யிருக்கை' என்றது, அதன் வியாக்கியானம். "சுறவமெறிகடல்வலயமுழுவது மோர் நுண்கெளிற்றுலங்குகோட்டி, னுறைவதனைத் தனிநோக்கி" என்ற கூர்மபுராணத்தையும், "கருமையிற் றவழக் கலையினிற்றெறிசேதகமெனக் காசினி கோட்டின், மருவ வாண்டிருணியாகியபரம னெழுந்து தான் வருகின்றவெல்லை" என்ற மகாபாகவதத்தையும், "செய்யதாமரைநான்முகன்செய்தருள், வையம் யாவு மருப்பிற் றுகளென, வெய்துகொண்டு விரிக்கு மொராயிரம், பையரா முடியுச்சி பதித்ததால்" என்ற கந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டத்தையுங் காண்க. 'கோடும் பாரும், பிறையுங் களங்கமும் போலும்' என்றது, உவமையணி. கோடு பிறையையும், பார் களங்கத்தையும் போலும் என முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்; நிரனிறையணி யெனவும்படும்: க்ரமாலங்கார மென்பர் வடநூலார்.

நிசாமுகம், களங்கம், குஞ்ஜரம், வராஹம் - வடசொற்கள். கண்சிறுத்திருத்தல், யானைக்கு உத்தமவிலக்கணம்; "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகருமுடைத்தாய்" என்ற அரசயானையிலக்கணத்தைக் காண்க. மறம் - கோபமும், கொலையுமாம். குஞ்சரம் என்பது - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பதென்றும், துதிக்கையையுடையதென்றும் காரணப்பொருள்படும்; குஞ்சம் - புதரும், துதிக்கையும். மாயோன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - செய்தற்குஅரியனசெய்யுந்திறம்: பிரபஞ்சகாரணமான மூலப்பிரகிருதியுமாம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களுஞ் செயல்களு மென்னலுமாம். 'வராகமது' என்றதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (உஅ)

[இதுமுதல் நான்கு பாசுரங்கள் - ஸ்ரீநரஸிம்ஹாவதார வைபவம்.]

உகூ. ஆடுமரவிற்றுயிலரங்கேச னருமகற்கா
நீடுந்தறியிலுதித்திலனே னிகிலப்பொருள்க
ளூடும்புறத்திலுமுண்மையெவ்வா றிவ்வுலகறியு
மீடுமெடுப்புமில்லாவொருதெய்வமிவனெனவே.

(இ - ள்.) ஆடும் - படமெடுத்தாடுகின்ற, அரவில் - ஆதிசேஷனிடத்தில், துயில் - யோகநித்திரைசெய்தருள்கின்ற, அரங்கஈசன் - ரங்கநாதன், அரு மகற்கு ஆ - (பெறுதற்கு) அரிய மகனாகிய பிரகலாதனுக்காக, நீடும் தறியில் உதித்திலன் எல் - நீண்ட தூணினின்று (நரசிங்காவதாரமாய்த்) தோன்றியிலனானால்,—ஈடும் எடுப்பும் இல்லா ஒரு தெய்வம் இவன் என - (தனக்கு) ஒப்பானபொருளும் (தன்னினும்) மேம்பட்டபொருளு மில்லாத ஒன்றான கடவுளிவனே யென்று (எல்லாரும்) நிச்சயிக்கும்படி, நிகிலம் பொருள்கள் ஊடும் புறத்தினும் உண்மை - எல்லாவஸ்துக்களினுடைய உள்ளிலும் வெளியிலும் (அத்திருமால்) உளனாந்தன்மையை, இ உலகு எ ஆறு அறியும் - இந்தஉலகம் எப்படி அறியும்? [அறியா தென்றபடி]; (எ - று.)

("அளந்திட்ட தூணை யவன்தட்ட வாங்கே, வளர்ந்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்க வுருவாய், உளந்தொட் டிரணிய னொண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்," "எங்கு முளன் கண்ணனென்ற மகனைக் காய்ந், திங்கில்லையா லென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே யவன் வீயத் தோன்றிய வென், சிங்கப்பிரான் பெருமை யாராயுஞ் சீர்மைத்தே" என்றார் ஆழ்வார்களும்.)

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால் 'முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளேவைத்து நாட்டிய தூண் அது' என்று சங்கிக்கக்கூடுமாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவ்விரணியன்தானே தனது உயரம்பருமனுக்குப் பொருந்தப் பார்த்து அளந்து நாட்டின அவன் வாயில் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்கமாய்த் தோன்றினனென்பதும், வேறுயாரேனும் கையால்தட்ட அத்தட்டியஇடத்திலிருந்து தோன்றினால் 'அவர் தம்கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சினர்' என்று சொல்லக்கூடு மாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன்கையால் தட்டியவளவில் திருமால் தோன்றின னென்பதும், அவன் ஓரிடத்தில்தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'எங்கும்உளன்' என்று பிரகலாதன்செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி 'நீசொல்லுகிறவன் இங்குஇல்லை' என்று இரணியன்செய்த பிரதிஜ்ஞைநிலைநிற்கு மாதலால் அதற்குஇடமில்லாதபடி அவன்தட்டின இடத்திலிருந்தே திருமால்தோன்றினனென்பதும், அவன் தட்டினபின்பு சிறிதுநேரங்கழித்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'நான்தட்டினபொழுது திருமால் அங்குஇல்லை' என்று அவன் சொல்லித் திருமால் எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கின்ற உண்மைநிலையை மறுக்கக்கூடு மாதலால் அதற்குமிடமில்லாதபடி கர்ப்பம் கருமுதிர்தல் பிரஸவம் முதலியனவும் குழந்தையாய்ப்பிறத்தல் பிறகு நாளடைவில்வளர்தல் என்பனவும் இல்லாமல் அவ்வெதிரியினும்பருத்துவளர்ந்தவடிவையுடையவனாய் அப்பொழுதே தோன்றின னென்பதும், அங்ஙனம்தோன்றியவிடத்தும் இரணியன் வெல்லவும் நரசிங்கமூர்த்திதோற்கவுமானால் 'எங்கும்உளன்' என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரத்வம் ஸித்தியாமற்போய்விடுதல்பற்றி அதனினும் தோன்றாதிருத்தலே நலமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறாதுஅழித்

தன னென்பதும், தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களி லுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடியும் பிரமசிருஷ்டிக்குஉட்பட்ட எந்தப்பிராணியினாலும் சாகாதபடியும் அவன் பிரமருத்திராதிகளிடத்துப் பெற்ற பெருவரம் பழுதுபடாதிருத்தல்வேண்டி நரங்கலந்த சிங்கமாய்த் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன் றின னென்பதும், அஸ்திரசஸ்திரங்களில்ஒன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈர முள்ளதனாலும் ஈரமில்லதனாலும் இறவாதபடியும் பெற்ற வரம் வீண்போ காதவாறு நகங்களினாற்கீண்டு கொன்றனனென்பதும், பகலிலும்இரவிலும் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்படாதவாறு அப்பகலிரவுகளின்சந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிற் கொன்றனனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும்சாகாத படி பெற்றவரத்தை ஒதுக்குமாறு தன்மடிமீதுவைத்துக் கொன்றனனென் பதும், வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதபடி பெற்ற வரத்திற்கு விரோதமின்றி வாயிற்படியின்மீதுவைத்துக்கொண்டுகொன்றன னென்ப தும் முதலியன-அருமையாகக் கருதத்தக்க விஷயங்கள். "சுர ரசுரர் முனிவர் நரர் கையிற் பாரிற் சுடர்வானிற் பக லிரவி லுள் புறம்பிற், பெரும்படையிற் றன்சாகாவிரண்யன்றனைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நரகரியாய்ப்பொழுதுபுகுநேரந்தன்னில் நாடியுதித் துயர்வாசற்படிமீதேறி, இரணியனைத்தொடைமிசைவைத் துகிரினாலே யிருபிளவாக்கினை யரியே யெம்பிரானே" என்பர் பின்னோரும்.

ஸர்வவ்யாபியான பரம்பொருள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்ற உண்மை இத்திருவவதாரத்தின் செயல்களால் நன்குவிளங்கியதை இப்பாசுரத்தில் எடுத்துக்காட்டினர். கடவு ளுண் டென்பதும், அக்கடவுள் திருமாலே என்பதும் இவ்வவதாரத்தினாற் சாதிக்கப்பட்டமை வெளிப்படை. உயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு இவ்வுண்மையைப் பிரதியக்ஷமாக்கியருளினன் எம்பெரு மான். அங்ஙனந்தோன்றாமற்போனால் இறைவன் தா னென்பது ஒழியு மென்க. ("நாரணப்பெயரினா னவையிலாதொளிர்செகற், பூரணச்செயலி னைப்பொலிவுசெய்தருள்வதோர்,காரணத்தினி னெடுங்கதிர்மணித்தறியில் வந், தாரணத்தினை வளர்த் தவுணனைக்கொன்ற நாள்" என்னும் இருசமய விளக்கத்தையுங் காண்க.)

'அருமகன்' என்றது, தந்தைக்கு மைந்தனிடம் இயல்பாகஇருத்தற்கு உரிய அன்புவிசேடத்தைக் காட்டும்; அன்றி,'எங்குமுளன்கண்ணன்' என்ற அருமையான பரமார்த்தத்தை எளிதில்வெளியிட்ட மகோபகாரகனான புத ல்வ னென்ற பொருளில் 'அருமகன்' என்றாருமாம். தனது இளமைப்பருவ முடையகுழந்தை அசங்கதமானதொருவார்த்தையைச் சொன்னாலும் அந்த மழலைச்சொல்லைச் செவிக்கின்பமாகக்கேட்டு மகிழ்தலும், அவ்விளமகன் தானே தக்கதொருவார்த்தையைக்கூறினால் அதற்கு மிகமகிழ்ந்து மகனைப் பாராட்டுதலு மாகிய தந்தையியல்பிற்கு மாறாக இரணியன் பிரகலாதனைப் பகவந்நாமஞ்சொன்னதுவே ஏதுவாக 'இவன் என்புத்திர னன்று' என்று கைவிட்டிருக்கவும், எம்பெருமானுக்கு அந்தப் பிரகலாதன்பக்கல் உண் டான புத்திரவாத்ஸல்யமும், பகவந்நாமஞ்சொன்னவர்களைத் தமக்கு எல் லாவகை யுறவினராகவுங் கொள்ளுகின்ற தமதுஇயல்பும்பற்றி, 'அருமகன்'

என்றன ரென்னலாம். அவன் தாய்வயிற்றிலிருக்கும்பொழுதேதொடங்கித் தன்சித்தத்தை எம்பெருமான்பக்கல் வைத்த மகாபாகவதோத்தம னாதலாலும் இங்ஙனங் கூறத்தகும்.

ஈடு மெடுப்பு மில்லா வொருதெய்வம்--"ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயா" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். திருவாய்மொழியில் "ஈடு மெடுப்பு மிலீசன்" என்றதற்கு-சிலரைத் தாழ்ந்தவரென்று உபேக்ஷித்து இட்டு வைக்கையும் வேறுசிலரை உயர்ந்தவரென்று அங்கீகரித்து எடுத்துக்கொள்ளுதலு மில்லாமல் எல்லார்க்கும் ஸமானனான நடுவுநிலைமையுடையவனென்று பொருள்செய்திருத்தலால், அங்ஙனங்கொள்ளவுந் தகும். 'உலகு' என்றது, உலகத்துஉயிர்களை; அறிதற்குரியன அவையே யாதலால். புறத்தின், இன் - ஏழனுருபு. நரசிங்கமூர்த்தியாகிய சூரியன் தோன்றுதற்குத் தூண் உதயபர்வதமாயிருந்த தென்ற கற்பனை, 'உதித்திலன்' என்ற சொல் லாற்றலாற் போதரும். (உகூ)

௬௦. மறந்தமறையு மழுங்கியமந்திரமும் மகமு
மிறந்ததெய்வங்களு மெல்லா முனெங்குறைந் தெங்கியன்ற
வறந்தருங்கோயிலரங்கனவ்வாளரிக்காளரியாய்ப்
பிறந்தபினன்றோ பிறந்துபெருகிப்பிறங்கியதே.

(இ - ள்.) மறந்த மறையும் - மறக்கப்பட்ட வேதங்களும், மழுங்கிய மந்திரமும் - விளங்காமற்போன மந்திரங்களும், மகமும் - யாகங்களும், இறந்த தெய்வங்களும் - ஒழிந்துபோன தெய்வங்களும், எல்லாம் - ஆகிய இவையெல்லாம், முன் - முன்பு, எங்கு உறைந்து எங்கு இயன்ற - எங்குத் தங்கி எவ்விடத்திற் சஞ்சரித்தன! அறம் தரும் கோயில் அரங்கன் - தருமத்தை நிலைநிறுத்துகின்ற திருவரங்கம்பெரியகோயிலிலெழுந்தருளியிருப்பவனான எம்பெருமான், அ ஆள் அரிக்கு ஆள் அரி அய் - அந்தப் பராக்கிரமத்தையுடைய பகைவனான இரணியனை யழிப்பதற்காக நரசிங்கவடிவமாய், பிறந்த பின் அன்றோ - திருவவதரித்தபின்பன்றோ, பிறந்து பெருகி பிறங்கியது-(அதெல்லாம்) தோன்றிப் பெருக்கமடைந்து விளங்கிற்று!! (எ - று.)

இரணியன் பிறந்து வளர்ந்து அருந்தவம்புரிந்து பெருவரங்கள்பெற்றுத் தலையெடுத்துச் செருக்கி உலகத்திலே எவரும் பழையகிரமப்படி வேதமோதவும் மந்திரஜபங்கள்செய்யவும் யாகங்கள்புரியவும் தெய்வங்களை வழிபடவுங் கூடாதென்றும், தன்னையே கடவுளாகக் கொண்டு அனைவரும் துதித்து வந்தித்து வழிபடவேண்டு மென்றும் கட்டளையிட்டு அவ்வாணையை எங்குந் தவறாமற் செலுத்திவந்தகாலத்தில் வேதமுதலியனயாவும் இருக்கின்றஇடமும்தெரியாதபடி மறைந்திருந்ததையும், இப்படிசிலகாலம்கழிந்தபின்னர் எம்பெருமான் நரசிங்காவதாரஞ்செய்து இரணியனைத்தொலைக்க அதன்பிறகு அவ்வேதமுதலியவனைத்தும் தலையெடுத்ததையும் எடுத்துக்காட்டி 'துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து வேதங்களையும்வைதிககருமங்களையும்நிலைநிறுத்திச்சகலதேவர்களையும் வாழ்விப்பவன் எம்பெருமானே யென்ற உண்மையை உணர்த்தினர். "முக்கணனெண்கணனுமுளரியாயிரங்கணனுந், திக்கணர்தேவரோடு முனிவரும் பிறருந் தேடிப், புக்கநாடறிகுறாமற்றிரிகின்றார் புகுந்துமொய்த்தார், எக்கணுற்காண்டுமெந்தையுருவ மென்றிரங்கிகின்

ரூர்" என்ற கம்பராமாயணத்து இரணியன்வதைப்படலம் இங்குநோக்கத் தக்கது. மறந்த மறை-அத்தியயனமில்லாமையால் மறந்துபோனவேதங்கள்.

'மழுங்கிய' என்பதனை மகத்துக்குங் கூட்டுக; செய்பவரெவருமில்லாமையால் மழுங்கிப்போன யாகங்கள். பிழைத்திருத்தல் தெரியாமையால், 'இறந்த தெய்வங்கள்' எனப்பட்டன. ("தரையின்மீதுபோய் மாயவனுருவெனச்சாற்றும், அரியவேள்வியேமுதலியவறங்களையழித்துப், புரிந்தமந்தணர்ப்பொன்றுறப்புரிமினே புரியின், கரியவன்வலிகெடு மூலப்பார்கடவுளரே," "என்னவோதலுஞ் சம்பரன்முதலினோரேகித், துன்னும்வேள்வியே முதலியவறங்களைத்தொலைத்து, மன்னுயிர்க்குழுமாயநன்மனையெரியூட்டிப், பொன்னினூட்டினும் புலவரைப்புடைத்தனர்புகுந்தே" என்ற ஸ்ரீபாகவதம், இங்கு நோக்கத்தக்கது. "அமரரை வதைத்து நீங்கள் விரிவுறுவேதமெல்லாமழிய வேள்வியைச்சிதைத்துத், தரையினின்முனிவரெல்லாந்தவஞ்செயாதியற்று மென்றான்" என்பர் மகாபாகவதத்திலும்.) இனி, "இரணியன், அநேக வரங்களைப் பெற்று, கர்விதனாகி, திரிலோகங்களையும் ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்டு, இந்திரன் சூரியன் வாயு அக்கினி வருணன் சந்திரன் யமன் முதலானோர் செய்கிற அதிகாரங்களைத் தானேசெய்துகொண்டு, யாகங்களிலே அவர்களுக்கான அவிர்ப்பாகங்களைத் தானே கைக்கொண்டு, மூன்று லோகங்களையும் ஏகாதிகாரமாய்த் தானே ஆண்டுகொண்டிருந்தான்; அப்போது, இந்திராதிதேவதைகள், அந்தமகாசூரனுக்குப் பயந்து, சுவர்க்க லோகத்தை விட்டு, மனிதவேஷம்பூண்டு பூமியிற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் கூறுதலாலும்,இங்ஙனங்கூறத்தகும். மந்த்ரம், மகம், தைவம்-வடசொற்கள். மந்திரமும்மகமும், மகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். இழிவுதோன்ற,தெய்வங்களைஅஃறிணையாக்கினர். முன்-காலமுன்; இரணியன்வாழ்ந்தநாளில் என்க. இயன்ற - 'அன்'சாரியைபெறாத பலவின்பால்முற்று. தொகுதியொருமையால், 'பிறங்கியது' என்றார்; 'பிறங்கிய' எனப்பன்மையாகப் பாடமோதுவாரும் உளர். ஆள் அரி - ஆண்மையையுடைய பகைவன். அரி - வடசொல். ஆள் அரி - நரங்கலந்த சிங்கம். அரி - ஹரி என்ற வடசொல்லின் சிதைவு;(யானைமுதலிய பெரியபிராணிகளையும்) அழிக்கவல்லதென்பது காரணப்பொருள். "அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியையழித்தவனை" என்று பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு பாடியதனை அடியொற்றி 'ஆளரிக்கு ஆளரியாய்' என்றார். வாள் அரி என்று எடுத்து, வாள்போலக்கொடிய பகைவனென்றும், வாளாயுதத்தையேந்திய பகைவனென்றும், (பொன்னிறமான வடிவையுடைமையால் இரணியனென்று பெயர்பெற்ற) ஒளியையுடைய பகைவனென்றுங் கொள்ளவுமாம். அறம்தரும் அரங்கன் என இயையும். அறம் தரும் - தொலைந்துபோன தருமத்தைக் கொணர்ந்துகொடுக்கின்ற என்க. இங்கு 'அறந்தரும்' என்றது - ஸாபிப்ராயவிசேஷணமாதலால், கருத்துடையடைமொழியணி. (௩௰)

௩௧. அடிகண்டிலரதலத்தவரைம்முகனோடமரர்
கடிகண்டிலர்மலைவானிவர்ந்துங் கமலத்தயனார்
முடிகண்டிலரண்டமாமுகடேறியு மூதுணர்ந்தோர்
படிகண்டில ரரங்கேசர்கொள்சிங்கப்படிதனக்கே.

(இ - ள்.) அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர், கொள் - கொண்ட, சிங்கம் படி தனக்கு - நரசிங்கவுருவத்திற்கு,—அதலத்தவர் - கீழுலகத்திலுள்ளவர், அடி கண்டிலர் - திருவடிகளைக் கண்டாரில்லை; ஐம்முகனோடு அமரர் - சிவனும் (மற்றைத்) தேவர்களும், மலை வான் இவர்ந்தும் - (முறையே) கைலாசகிரியின்மேலும் சுவர்க்கலோகத்திலும் உயரவிருந்தும், கடி கண்டிலர் - திருவரையைக் கண்டாரில்லை; கமலத்து அயனார் - (அத்திருமாலின் திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவர், அண்டம் மா முகடு ஏறியும் - அண்டகோளத்தினது மிகவுயர்ந்த உச்சியிடத்தில் ஏறியிருந்தும், முடி கண்டிலர் - திருமுடியைக் கண்டாரில்லை; முது உணர்ந்தோர் -(பலவற்றையும் அறிந்த) பழைய பெரியோரும், படி கண்டிலர் - அளவைக் கண்டாரில்லை ; (எ - று.)

நரசிங்கமூர்த்தி கொண்ட விசுவரூபத்தின் பெருமையைக் கூறியது, இப்பாசுரம். அதனை, கம்பராமாயணத்து இரணியன்வதைப்படலத்திலும் "பிளந்ததுதூணு மாங்கேபிறந்ததுசீயம்பின்னை, வளர்ந்ததுதிசைகளெட்டும் பகிரண்டமுதலமற்று, மளந்த தப்புறத்துச்செய்கையாரறிந்தறையகிற்பார், கிளர்ந்ததுககனமுட்டை கிழிந்தது கீழுமேலும்," "மன்றலந்துளபமாலைமானுடமடங்கல் வானிற், சென்றது தெரிதல்தேற்றும் சேவடிபடியிற்றீண்ட, நின்றதோர்பொழுதி னண்டநெடுமுகட்டிருந்தமுன்னோன், அன்றவனுந்தி வந்தானுமெனத்தோன்றினனால்," "நோக்கினார்நோக்கினார்முன்னோக்குறு முகமுங்கையும், யாக்கையுந்தாளுமாகியெங்கணுந்தானேயாகி, வாக்கினன் மனத்தினன்மற்றறிவினு ளளக்கவாரா, மேக்குயர்சீயந்தன்னைக்கண்டனர் வெருவுகின்றார்" எனக் காண்க. "விண்டிடுதூணினெழுந்தெழிலார்நரமீனி வளர்ந்தசெய, லெண்டவராலு முணர்ந்தறிதற்கரி தென்றிடில் யாரறிவார், அண்டமுகட்டின்வயங்கியமர்ந்திடுமாதியிவ்வரியினெனிர், முண்டக வுந்தியின் வந்தது போன்றனன் முடிவறைதற்கெளிதோ" என்பர் மகாபாகவதத்திலும்.

ஈற்றிலுள்ள 'சிங்கப்படிதனக்கு' என்பதை எல்லாவாக்கியங்களிலுங் கூட்டுக; கடைநிலைத்தீவகம். அடி-பாதம். கண்டிலர்-எதிர்மறைப்பலர்பாலிறந்தகாலமுற்று. அதலம்-கீழேழுலகங்களிலொன்று; இங்கு, கீழுலகமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. ஐம்முகன் - ஐந்துமுகங்களையுடையவன் ; சதாசிவமூர்த்தியாகிய சிவபிரானுக்கு ஐந்து முகங்களுண்டு: ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் என்று அவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர்; ஓடு-எண்ணுப்பொருளது. ஐம்முகன் மலையிலும், அமரர் வானிலும் இவர்ந்தும் என முறையேசென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். உயர்ந்தஇடங்களில் இருந்தும் கண்டாரில்லை யென்றற்கு இதுகூறினர். அவர்கட்குக் கைலாசகிரியும் வானுலகமும் உறைவிட மென்பது, வெளிப்படை. இவர்தல்-ஏறுதல். 'வானிவந்தும்' என்ற பாடத்திற்கு, வான் நிவந்து என்று பிரிந்து இப்பொருளேபடும். நிவத்தல் - உயர்தல். கடி - இடை; வடசொல். அயன்-அஜனென்றவடசொல்லின் விகாரம்; திருமாலிடத்தினின்று தோன்றியவ னென்று பொருள்படும்; அ - விஷ்ணு; "அகாரார்த்தோ விஷ்ணுः" ஆர் என்றபலர்பால்விகுதி, உயர்த்தற்பொருளில்வந்தது. முடி-சிரசு. அண்ட

மாமுகடு' என்றது, மேலேழுலகங்களுள்ளும் மேலதான சத்தியலோகத்தை. அது, பிரமன்வாழுமிடம். பிரமனது ஆதிசிருஷ்டியில் உண்டானவர்களும் தத்துவஞானமுடையவர்களுமான ஸநகர்முதலிய யோகிகள், 'மூதுணர்ந்தோர்' எனப்பட்டனர். படி - ஒப்பும், தன்மையுமாம். சிங்கம்-ஸிம்ஹமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (யானைமுதலிய பெரியபிராணிகளையும்) ஹிம்ஸிக்கவல்லதென்பது காரணப்பொருள். 'படிதனக்கு' என்பதைப் படியினது என உருபுமயக்கமாக்கியும் உரைக்கலாம். (௩௧)

௩௨. அறியி னரங்கர்முன்னாளரியாகியவப்பொழுது
கொறியினவுணர்தம் வெள்ளங்கள்கோடியுங்கொன்றதிலோ
தறியின்வயிறிற் றகுவனெஞ்சுஞ் சரபத்துடலு
நெறியின்வகிர்ந்தபினன்றோ தணிந்ததுநீள்சினமே.

(இ - ள்.) அறியின்-ஆராய்ந்தறியுமிடத்து,—அரங்கர் - ரங்கநாதர், முன் - முன்பு, ஆள் அரி ஆகிய அ பொழுது - நரசிங்கமாகஅவதரித்த அப்பொழுது,கொறியின் அவுணர்தம் வெள்ளங்கள் கோடியும் கொன்றதிலோ-ஆடுகள்போன்ற அசுரர்களுடைய கோடிவெள்ளங்களையும் கொன்றதனாலோ, (நீள் சினம் தணிந்தது) - (அந்தநரசிங்கமூர்த்தியினுடைய) மிக்ககோபம் ஆறிற்று [அவ்வளவினால் ஆறவில்லையென்றபடி]; (பின்னை எப்பொழுது ஆறிற்றென்றால்,—)தறியின் வயிறின் - (தான்தோன்றிய) தூணினது நடுவிடத்தை (ப் பிளந்தாற்)போலவே, தகுவன் நெஞ்சும் - அசுரனான இரணியனது மார்பையும், சரபத்து உடலும் - (சிவபிரானாகிய) சரபத்தினது உடம்பையும், நெறியின் வகிர்ந்த பின் அன்றோ - முறையே பிளந்தபின்பன்றோ, நீள் சினம் தணிந்தது-(அச்சிங்க பிரானது) மிக்ககோபம் தணிந்திட்டது; (எ - று.)

நரசிங்கமூர்த்தி இரணியன்தட்டியதூணைப்பிளந்துகொண்டு அதிலிருந்துதோன்றியவுடனே,இரணியனது சபையிலிருந்தவர்களும் அவனைச்சார்ந்தவர்களுமான மிகப்பலகோடிக்கணக்காகியகொடியஅசுரர்களையெல்லாங் கொன்று அதன்பின்பு இரணியனை வதைத்தனனென்பதும்; மூவுலகத்திற்கும் பெருந்தீங்கு செய்துவந்த இரணியனை அழித்தற்குத் தேவர்கள்வேண்டுகோளினால் தோன்றிய திருமாலின் அவதாரமான அச்சிங்கப்பிரான் இரணியனைமார்புகீண்டு அழித்தபின்பும் கோபந்தணியாமல் உக்கிரம்மேலிட்டிருக்க, அந்தப்பெருங்கோபத்தைக்கண்டு அதனால்உலகமழியுமென்றுமயங்கி அஞ்சிய தேவர்கள் ஓடிச் சிவபிரானைச் சரணமடைதலும், அக்கடவுள் அவர்கட்கு அபயமளித்து மிகப்பெரியதொரு சரபவடிவங்கொண்டு மிகஆரவாரித்து நரசிங்கத்தை எதிர்த்துவர, நரசிங்கப்பெருமான் அச்சிவசரபத்தையும் இரணியனைப்போலவே பலவாறு சின்னபின்னப்படுத்தி யழித்து, பிறகு பிரகலாதன் பணிந்து பிரார்த்தித்ததனாலும்,தேவர்கள் துதித்ததனாலும், இலக்குமி சமீபித்ததனாலும் சினந்தணிந்தன னென்பதும், இங்கு அறியவேண்டியவை. ("வாழ்குமரன்மேற் கனகவஞ்சகன்மே லோர்முகத்தே, சூழ்கருணையும் முனிவுந் தோன்றியவாற்—கேழ்கிளரும், அங்கவேள்குன்ற வழல்

சரபத்தைப்பிளந்த,சிங்கவேள்குன்றத்தினார்க்கு" என்று நூற்றெட்டுத்திருப் பதியந்தாதியிலும், "புக்ககருடனை யோர்புன்மசகம்வென்றதிற, மொக்குங் கனகனுரங்கீண்ட - மிக்கதிற, லாளரியைப் பொன்னுக்காயஞ்சிக்கிடந்த சிவன், கோள்விளைத்தா னென்னுங் குறி," "பொன்னனுரங்கீண்டதனற் பொங்குசினமாறிற்றே,தன்னுசிவசரபஞ்சோரவுயிர் - அன்னதனைப், பற்றி வகிர்ந்தபின்னர்ப் பாழிநரமடங்க, லுற்றசினந் தணிந்த தூங்கு"என்று பர ப்ரஹ்மவிவேகத்திலுங் கூறுவர்.) "தன்னைக்கொல்லவந்த சிவசரபத்தை நர சிங்கப்பிரான் இரணியனைப்போலவே நகங்களாற்பிளந்திட்டனன்" என் றும், "யாதொரு நரசிங்கமூர்த்தியினுடைய கோபாக்கினியிலே சிவனுருவ மான சரபம் சலபமாயிற்றோ" என்றும் வடமொழிப்புராணங்களில் வருத லும் காண்க; (சலபம் - விட்டில், விளக்குப்பூச்சி.)

(இருசமயவிளக்கத்தில் "அன்னவன்சேனையாமவுணர்பல்கோடிபேர், துன்னுவெஞ்செருவிடைத் துகள்படுத்தருளினன், பின்னையும்பின்னையும் பெருக்கோபானலம், முன்னையின்பொழுதினும் மும்மடங்காயதால்," "வடவையைத்தின்றிடும் வளைகுலக்கிரிகளைப், பொடிபடப்பிசையு மம்புதி களைப் பருகும் வான், வெடிபடக்குரல்விடும் விழிநெருப்பெரியு மக், கடையு கத்திடியெனக்கடியபற்கதுவுமால்" என்று பிரமருத்திரேந்திராதி சரபாவ தாரப்பரிச்சேதத்திலும்,"அச்செருத்தொடர்விடத்தழல்விழிச்சரபமங்,கெய் ச்சிறைத்திடவெடுத்தெற்றியெற்றிப்பெரு, வச்சிரத்துகிர்களான்மருவலங்கந் தொறும், பச்சிரத்தம்படப் பரிபவம்பண்ணியே," "எண்டிமாளரிவெகுண் டிரணியன்றனதுடல், கீண்டவாகீண்டு மெய்கிளர்கையாயிரமுறப், பூண்டு சுற்றிப்பெரும்பொன்வரைப்புறனுறத், தூண்டினனென்புடன்றோலும்வே றுகவே," "கரமுறிந் தேகுதிண்கான்முறிந் தெரிமுகச்,சிரமுறிந் திருவகை ச்சிறைகளின்றிறமுறிந், துரமுறிந் துடன்முறிந் துக்கதா லென்றுமுப், புர முறிந்தெரிபுகப்பொருதவன்சரபமே" என்று சரபசங்காரப்பரிச்சேதத்தி லும் வருவனவுங் காண்க. இச்சரித்திரத்திற்கு மேற்கோள்—"இத்திறத் தால்விரித்தியானிசைத்தனவெலாம், மைத்தடங்கண்ணினாய்வாமனீயத்து மா,நித்தியந்தன்னிலுந் தெளிவுறச்செப்பிடும், பத்தியா லின்னமும்பகர்புரா ணங்கள்கேள்," "ஒத்தகாருடமிரண்டென்னுநூறுயசீ, ரத்தியாயத்திலே யறையு மாக்கினியமும், சுத்தமாநாற்பதிற்சொல்லு நீணாரசிங், கத்துடன் பற்பபாகவதமும்பகருமே" என அந்நூலிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.)

சரபம் - இரண்டு தலைகளையும், சிறகுகளையும், கூரியநகமுள்ள எட்டுக் கால்களையும், மேல்நோக்கியகண்களையு முடையதொரு மிருகவிசேஷம்; இதனைப் பறவையென்றலு முண்டு. இது,சிங்கத்தை எளிதிற்கொல்லுந்திற முடையது. வெறுஞ்சிங்கமன்றி நரசிங்கமாதலாலும், ஸாமாந்யஸிம்ஹ மன்றி வரம்பிலாற்றலையுடைய புருஷோத்தமனது அவதாரமான திவ்விய ஸிம்ஹ மாதலாலும், சரபத்தைக் கொன்றிட்டது.

நல்லனதீயனபகுத்துணராமையும், ஒன்றுபோனவழியேஎல்லாம்போ தலும், உடனேதமக்குவரும்பெருந்தீங்கையறியாதுமகிழ்ந்திருத்தலு மாகிய ஒப்புமைபற்றி, 'கொறியி னவுணர்' என்றார். இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு.

வெள்ளம் - ஒரு பெருந்தொகை. 'கோடியும்' என்ற உம்மை - முற்றுப்பொருளது. கொன்றதில், இல் - ஐந்தனுருபு, ஏது. தறியின், இன் - சாரியை. வயிறு - இலக்கணையாய், நடுவிடத்தைக் குறித்தது; "கள்ளிவயிற்றி னகில் பிறக்கும்" என்றவிடத்துப்போல. மேலே நெஞ்சு உடல்களைக் கூறுதலால், அவற்றோடுஇயையுமாறு 'வயிறு' என்ற சொல்லாற் குறித்தனர்; இவ்வாறு வருவது - ரத்நாவளியலங்காரத்தின்பாற்படும்: கவிசமத்காரம். இவற்றை 'நெறியின்' என்றதனோடு சேர்த்து நயங் காண்க. இன்-ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. 'வயிறின்' எனச் சிறுபான்மை உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் றகரவொற்று இரட்டாதுநின்றது ; "கறைமிட றணியலு மணிந்தன்று" என்றவிடத்திற் போல. 'வயிற்றின்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். தகுவன்- அசுரன். ஸரபம் - வடசொல். நெறியின் வகிர்தல் - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக [கிரமமாய்]ப் பிளத்தல். அன்றே - தேற்றம். முதலடி - முற்றுமோனை. முன்னாள் அரியாகிய என்று பிரித்து உரைத்தலுங் கூடும். நெஞ்சு மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். சிங்கத்திற்கு ஆடுகளைக்கொல்லுதல் மிகஎளிதாதல் போல, சிங்கப்பிரானுக்கு அசுரர்களைக் கொல்லுதல் மிகஎளிதாயிருந்த தென்பது, இரண்டாமடியிற் போதரும் ; ஆடுகளைக்கொல்வதுபோல அசுரவெள்ளங்கள்கோடியையுங் கொன்றனனென்க. 'தணிந்தது நீள்சினம்' என்பது, முந்தினவாக்கியத்திலுங் கூட்டப்பட்டது. தறியின்வயிற்றோடு தகுவன்நெஞ்சோடு சரபத்துஉடலோடு வாசியில்லை சிங்கப்பிரானால் எளிதில் வகிரப்படுதலி லென்க.

இப்பாசுரத்தில், எம்பெருமானது பரத்வம், வெளியிடப்பட்டது. (௩௨)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஸ்ரீவாமனாவதார வைபவம்; திரிவிக்கிரமாவதாரம் இதில் அடங்கியதே.]

௩௩. தாரேற்றவெண்குடைமாவலிவார்க்கவுந் தாமரைமேற் [க்
சீரேற்றதொன்னான்முகத்தோன்விளக்கவுஞ் செம்பொன்முடி
காரேற்றமேனியரங்கேசர்கையுங்கழலுமொக்க
நீரேற்றன வண்டிருக்குறளாகிநிமிர்ந்தவன்றே.

(இ - ள்.) வள் திரு குறள் ஆகி - வளத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநமூர்த்தியாகி, நிமிர்ந்த அன்று - (உடனே திரிவிக்கிரமனாய்) நிமிர்ந்துஉயர்ந்த அந்நாளில்,—தார் ஏற்ற வெள் குடை மாவலி வார்க்கவும் - வெற்றிமாலையைத் தரித்தவனும் ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையையுடையவனுமான மகாபலி சக்கரவர்த்தி (நீர்த்தாரையை)வார்த்துத் தத்தஞ்செய்துகொடுக்கவும், தாமரைமேல் சீர் ஏற்ற தொல் நால்முகத்தோன் விளக்கவும் - (திருமாலினது திருநாபித்)தாமரைமலரில் தோன்றியவனும் சிறப்புப்பொருந்தியவனுமாகிய பழமையான பிரமன் (தன்கையிலுள்ள கமண்டலத்தின் தீர்த்தத்தால்) கழுவிவிளக்கவும்,செம் பொன் முடி கார் ஏற்ற மேனி அரங்கஈசர் - சிவந்த [மாற்றுயர்ந்த]பொன்மயமான கிரீடத்தையும் காளமேகத்தையொத்த திருமேனியையுமுடைய ரங்கநாதரது. கையும் - திருக்கையும், கழலும் - திருவடியும், ஒக்க நீர் ஏற்றன - சமகாலத்திலே நீரையேற்றன ; (எ - று.)

("தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர், மன்னுங் குறளுருவின் மாணியாய் மாவலிதன், பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர் வேந்தர், மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி, என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண், மன்னா தருகென்று வாய்திறப்ப மற்ற வனும், என்னால் தரப்பட்ட தென்றலுமே யத்துணைக்கண், மின்னார் மணி முடிபோய் விண்தடவ மேலெடுத்த, பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கடந்தங், கொன்னா வசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி, மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத், தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை" என்ற ஆழ்வார்அருளிச்செயல் அறியத்தக்கது.) வாமனமூர்த்தி மகாபலியினிடஞ் சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன்காலடியால் மூன்றடியிடம் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தத்தஞ்செய்த நீரைக் கையில்ஏற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தையளாவி வளர்ந்தபொழுது, மேலே சத்தியலோகத்துச் சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்தஸ்ரீபாததீர்த்தமாகக் கங்காநதி பெருகியதும், இங்கு அறியத்தக்கது. பிரமன் திரிவிக்கிரமமூர்த்தியின்திருவடியை விளக்கியது, தனது இருப்பிடத்திற்கு வந்த பெரியோர்க்குச் செய்ய வேண்டிய ஷோடஸ [பதினாறுவகை] உபசாரங்களிற் பாத்யமென்னும் உபசாரமாம்; அது, நீர்கொண்டு கால்கழுவுதல்.

கையில் தானஜலத்தை யேற்றவுடனே சிறிதுங்காலதாமதமின்றி அதிவிரைவில் மேலுலகைத் தாவியளந்து காலில் நீரையேற்றன னென்னுங் கருத்து நன்குவிளங்க, 'கையும் கழலும் ஒக்க நீரேற்றன' என்றார்; ஒக்க - ஒருங்கு. கைநீரேற்றலாகிய காரணமும், கழல்நீரேற்றலாகிய காரியமும் ஒரேகாலத்தில் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லுதலால், முறையிலுயர்வுநவிற்சியணி; அக்ரமாதிசயோக்தி யென்பர் வடநூலார். "காலமொன்றிற் காரண காரியம், நிகழத் தொடுத்தல் முறையிலி யென்ப" என அதன் இலக்கணங் காண்க. இதில், காரணத்திற்கும் காரியத்திற்கும் முன்பின்தோன்றுகைத் தன்மையில், ஒருகாலத்து உண்டாகுகை கற்பிக்கப்பட்டது. இது, காரிய விரைவை யுணர்த்துவது. "மண்தாவெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்தாரை, நீரங்கைதோயநிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பி, லாரங்கைதோயவடுத்து" என்ற பொய்கையாழ்வாரருளிச்செயலின் பொருளை அடியொற்றியது இச்செய்யுளென்னலாம்: அதன் உரையில் 'உதகஜலமும் திருவடிவிளக்கின ஜலமும் ஏகோதகமாம்படி வளர்ந்திலையோ?' என்றதுங் காண்க. இங்ஙனம் விரைந்தது, அவன்மனம்மாறுதமுன்னம்அளந்துகொள்ளவேண்டுமென்னுங் கருத்தினா லென்பர். "அளியினன்மூவடியளந்துகோடியென், றெளிகொளு மாவலியுதகம்பண்ணவே, களைகணா யுலகினைக் காக்கும் வித்தகன், கிளர்முடியுயரண்டங்கிழிய வோங்கினான்"என்ற மகாபாகவதத்தைக் காண்க. மாவலி வார்க்கக் கைநீரேற்றது, நான்முகத்தோன் விளக்கக் கழல்நீரேற்றது என முறையே சென்று இயைதல், முறைநிரல்நிறைப்பொருள்கோள். குறளுக்கு வண்மை - "ஆலமர் வித்தி னருங்குற ளானான்" என்றபடி மூவுலகத்தையும் ஈரடியிலே அளக்கவல்ல பேருருவைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருத்தல்; எல்லாவுயிர்களின் முடியிலும் தானாக அடிவைத்து அவ

ற்றை ஆட்கொண்டருளும் உதாரகுணமுமாம். நான்முகத்தோனாற் கழல் விளக்கப்படும் மகிமையை யுடையவன் தன்னைச்சரணமடைந்த இந்திரனது குறையைத் தீர்த்தற்காகத் தான் இரவலனாகி உலகங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு பின்னர் அவற்றை இந்திரனுக்குக் கொடுத்தருளினனென இச் செய்யுளில் எம்பெருமானது பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் தந்திரமும் வண்மையும் விளங்குதல் காண்க.

மாவலி - மஹாபலி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'தாரேற்ற,' 'வெண்குடை', 'மா' என்ற மூன்றும் - பலிக்கும், 'தாமரைமேல்,' 'சீரேற்ற,' 'தோல்' என்ற மூன்றும் - நான்முகத்தோனுக்கும், 'முடி,' 'மேனி' என்ற இரண்டும்-அரங்கேசர்க்கும் அடைமொழிகள். தார்-இங்கு,வாகைப்பூமாலை. முடி, தான் எல்லாவற்றிற்கும்இறைவனென்பதை விளக்குதற்கு அணிந்தது. 'காரேற்ற மேனி' என்றவிடத்து, 'ஏற்ற' என்றது - உவமவாசகம்; மேகத்தின் தன்மையைக் கொண்ட மேனி யென்றலுமாம். குறள்-குறுகியவடிவம்.

௩௪. தேமிக்கபச்சைத்துழாயரங்கேசர் திருக்குறளாய்த்
தாமிப்புவனங்கடந்தவந்நாண் மணற்சாகரஞ்சூழ்
பூமிப்புடையளவிட்டபொற்றாமரைப்பூங்கழற்கு
நேமிச்சிலம்பு திருச்சிலம்பாகிநிலைபெற்றதே.

(இ - ள்.) தேன் மிக்க - மிகுதியான தேனையுடைய, பச்சை துழாய் - பசுநிறமான திருத்துழாய்மாலையை யணிந்த, அரங்க ஈசர் - ரங்கநாதர், திரு குறள் ஆய் - ஸ்ரீவாமநமூர்த்தியாகி, இ புவனம் கடந்த அ நாள் - இந்த உலகங்களை அளந்த அப்பொழுது,—மணல் சாகரம் சூழ் பூமி புடை அளவிட்ட - மணலையுடைய கடலினாற் சூழப்பட்ட பூமியினிடத்தை யளந்த, பொன் தாமரை பூ கழற்கு - அழகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிக்கு, நேமி சிலம்பு - (பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றி யுள்ளதாகிய) சக்கரவாள பருவதமானது, திரு சிலம்பு ஆகி நிலைபெற்றது - அழகிய சிலம்பென்னும் அணியாகி நிற்றலைப் பெற்றது; (எ - று.)—தாம் - அசை.

எம்பெருமான் உலகமளந்தபொழுது "மண்ணொடுங்கத் தானளந்த மண்", "நின்றகால் மண்ணெலாம்நிரப்பி யப்புறஞ், சென்றுபாவிற்றிலை சிறிதுபாரென", "அகலகங்காலினுக் கவனிபோந்தில, ககனமுள்ளடியினிற் கமலத்தாயின, சகலலோகங்களுந் தாளிரண்டினிற், புகுதவே நிவந்தனன் புயல்கொண்மேனியான்" என்றபடி பூமியினளவினும்பரந்துவளர்ந்து அதனை யளந்துநின்ற ஒருதிருவடிக்கு, அப்பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைச்சுற்றியுள்ளதான சக்கரவாளகிரி சிலம்பென்னும் அணிபோலிருந்ததெனக் கற்பனைகூறினார். பதினாயிரம்யோஜனையுயரமும் பதினாயிரம்யோஜனைபரப்புமுள்ள சக்கரவாள பருவதம் அத்திருவடிக்குச் சிலம்பென்னும் அணிபோன்றதென்றதனால், அத்திருவடியின் வளர்ச்சி நன்குவிளங்கும். 'சிலம்பு' என்ற சொல் மலையென்றும் நூபுரமென்றுங் காலணியென்றும் பொருள்படுதலால், அச்சொல் நயம்பற்றி, 'சிலம்பு சிலம்பாகி நிலைபெற்றது' என்றார்; முன் (௨௧) "அண்டமாமென்னச்சிறந்தது மூதண்டம்" என்றாற் போல: சொற்பின்வருநிலை

யணியும் உவமையணியுஞ் சேர்ந்துவந்த சேர்வையணி. ஆகி - உவமவுருபு. காலணியென்ற பொருளில்,சிலம்புவது சிலம்பு எனக் காரணக்குறி; சிலம்புதல் - ஒலித்தல்.

தேன் + மிக்க = தேமிக்க: "தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பும் மென்மை, மேவி னிறுதியழிவும்" என்றார் நன்னூலார். தேம் மிக்க என்று எடுத்து, வாசனை மிக்க என்றலுமாம். புவனம், ஸாகரம், பூமி - வடசொற்கள். ஸாகரம் - ஸகரசக்கரவர்த்தியினது புத்திரர்களால் தோண்டப்பட்டது; வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். சூரியகுலத்துச் சகரமகாராஜன் அசுவமேத யாகஞ்செய்தபொழுது பூமிப்பிரதக்ஷிணத்திற்காகச்செலுத்திய குதிரையை, பொறாமைகொண்ட தேவேந்திரன் மாயையால் ஒளித்துக்கொண்டு சென்று, பாதாளலோகத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த கபிலமுனிவர்பின்னே கட்டிவைக்க, அவ்வேள்விக்குதிரையை நாடிச்சென்ற சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேர் பூமிமுழுதுந்தேடிக்காணாது, பாதாளலோகத்திற்குப் போதற்பொருட்டுப் பெருவழியாகப் பரதகண்டத்தில் வடகிழக்குப்பக்கத்தில் தோண்டிச் சென்ற பெரும்பள்ளமே, பின்பு கங்கை முதலியவற்றின்நீரினால் நிறைந்து ஸாகரமென்னும் பெயர்பெற்றுக் கடலோடு கூடித் தானுங்கடலின்பாற்பட்டதென்பது வரலாறு. இது, இங்கு, பொதுப்படக் கடலென்றமாத்திரமாய்நின்றது; சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலும், பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலும் நிற்றல் பாஷைநடை. "சகரர்தொட்டலாற் சாகரமெனப் பெயர்தழைப்ப, மகரவாரிதி சிறந்தது" என்றது, கம்பராமாயணம். (௩௪)

௩௫. பூமருபொங்கர்புடைசூழரங்கர் பொலங்கழலாற்
பாமருமூவுலகுங்கொண்டபோது பழிப்பில்பெருங்
காமருமோலிச்சிகாமணியாகிக் கவுத்துவமாய்த்
தேமருநாபியந்தாமரையானது செஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) பூ மரு - பொலிவு பொருந்திய [அல்லது மலர்கள்நிறைந்த], பொங்கர் - சோலைகள், புடை சூழ் - எல்லாப்பக்கங்களிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்ற, அரங்கர் - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரான எம்பெருமான், பொலம் கழலால் - அழகிய திருவடிகளினால், பா மரு மூ உலகும் கொண்ட போது - பரப்புப் பொருந்திய மூன்றுஉலகங்களையும் அளந்து தமதாக்கிக்கொண்டபொழுது,—செம் சுடர் - சிவந்த கிரணங்களையுடைய தான சூரியமண்டலமானது,(முதலில்அப்பெருமானுக்கு),பழிப்புஇல்-குற்றமில்லாத, பெரு - பெரிய, காமரு-அழகிய, மோலி-முடியிலுள்ள, சிகாமணி ஆகி - சிரோரத்தினம் போன்றிருந்து, (அதன்பின்), கவுத்துவம் ஆய்-(திருமார்பிலணிந்த) ஸ்ரீகௌஸ்துபரத்தினம் போன்று, (பிறகு), தேன் மரு நாபி அம் தாமரை ஆனது - தேன்பொருந்திய அழகிய திருநாபித்தாமரைமலர் போன்றது; (எ - று.)

வாமநமூர்த்தியாகிய திருமால் திரிவிக்கிரமனாக வானத்தையளாவி மேன்மேலோங்கிவளர்ந்தபொழுது, சூரியன் வரவரக்கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறு உவமைகூறுதற்கு உரியனாயின னென்க. எம்பெருமான் திரிவிக்கிரமனாக

நிமிரத்தொடங்கியபொழுது சூரியன் முதலில் திருமுடிமணிபோன்றும், இன்னும்சற்றுநிமிர்ந்தவளவில் திருமார்பின்மணியான கௌத்துவம்போன்றும், மற்றும்சற்றுநிமிரவே திருவுந்தித்தாமரைமலர்போன்று மிருந்தனனென்பது கருத்து. "மலருந்திமேல்விழமெய்நெரித்தான் வையமேழுந்துஞ்சா,மலருந்தினு னரங்கன் குறளாய் மண்ணளந்த வந்நாள், மலருந்திவாக்கதிர் வண்குடையாய் முடிமாமணியாய், மலருந்தியாய்க் திருத்தாள் விரலாழிமணியொத்ததே"என்பர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். தண்டியலங்காரவுரையில் உபமாதீபகவணிக்குஉதாரணமாகக்காட்டிய "முன்னங்குடைபோல் முடிநாயகமணிபோல், மன்னுந்திலகம்போல் வாளிரவி - பொன்னகலந், தங்குகவுத்துவம்போ லுந்தித்தடமலர்போ,லங்கணுலகளந்தாற்காம்" என்ற செய்யுளிலும் இக்கருத்து நிகழ்தல் காண்க. "கவிகையாய் மவுலியாய்க் கவின்கொண்மார்பினி, லவிர்மலிகவுத்துவமாகியே மருங், குவிலுறுநாண்மணியாகிக் கோதிலா,வுவமையிலலரிகீழொளிரவோங்கினன்" என்ற மகாபாகவதமுங் காண்க. "சேயொளிபரப்பிவையத்திருளறச்சிதைக்குந்தெய்வக், காய்கதிர்க்கடவுள் மற்றோர்கவுத்துவநிகர்ப்பதம்மா" என்றது, கந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டமும். உவமையணி. செந்நிறமான ஆயிரங்கிரணங்களோடு மலர்ந்து விளங்குஞ் சூரியமண்டலம், ஆயிரம் இதழ்களையுடைய செந்தாமரைமலரையொக்கும். மற்றையுவமைகட்கு, வட்டவடிவமும் விளக்கமும் பொதுத்தன்மைகள். மோலிச் சிகாமணி - கிரீடத்திலுள்ள நடுநாயகரத்தினம்.

'மூவுலகு' என்றது, மேல் கீழ் நடு என்ற நோக்கத்தால். மண்ணுலகத்தையளந்ததில் அதன்கீழுலகமும் அடங்குதலால், மூவுலகத்தையும் அளந்ததாம். எம்பெருமானுக்கு உரியனவான உலகங்களைத் தன்னுடையனவென்று அபிமானித்த மகாபலியினது மமகாரம் நீங்கப் பெருமான் அவற்றைத் தமதுஅடியின்பாற்படுத்துத் தம்முடையனவாக்கிக்கொண்டுகாட்டியமை தோன்ற, 'கழலால் மூவுலகுங் கொண்டபோது' என்றார். மௌலி, சிகாமணி, கௌஸ்துபம், நாபி - வடசொற்கள். கவுத்துவம் - முதற்போலி: இது, திருமால்மார்பில்அணியும் திவ்வியரத்தினம்; திருப்பாற்கடல்கடைந்தபொழுது அதனினின்றுதோன்றியது. மரு-மருவு என்பதன் விகாரம். பொங்கர் - (நெடுந்தூரத்திலுள்ளாருங் காணும்படி) உயர்ந்து விளங்குவதென்று காரணப்பொருள்படும்; அர் - பெயர்விகுதி. ஆகி, ஆய், ஆனது - உவமவாசகங்கள். செஞ் சுடர் - பண்புத்தொகை யன்மொழியென்றாவது, அடையடுத்த சினையாகுபெயரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது.

௩௬. ஓதப்புனற்பொன்னிநன்னீரரங்க ருலகளந்த
பாதத்துநீர் விண்படிபிலமூன்றிலும் பால்புரைவெண்
சீதத்தரங்கமந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கையாய்
மேதக்கபோகவதியாகி நாளும்விழுகின்றதே.

(இ - ள்.) ஓதம் புனல் - வெள்ளமாகிய நீரையுடைய, பொன்னி-திருக்காவேரிநதியினது, நல் நீர் - நல்ல நீரினால் சூழப்பட்ட, அரங்கர் - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரான எம்பெருமானுடைய, உலகு அள

ந்த பாதத்து-மேலுலகத்தையளந்த திருவடியினின்று பெருகிய, நீர்-தீர்த்த மானது,—விண் படி பிலம் மூன்றிலும்-சுவர்க்கலோகம் பூலோகம் பாதாள லோகம் என்ற மூன்றுஇடங்களிலும், (முறையே), பால் புரை வெள் சீதம் தரங்கம் மந்தாகினி ஆகி - பால்போன்ற வெண்ணிறமான குளிர்ந்த அலைகளையுடைய மந்தாகினியாகியும், செழுங் கங்கை ஆய்-செழிப்புள்ள கங்கையாகியும், மேதக்க போகவதி ஆகி-மேன்மைபொருந்திய போகவதியாகியும், நாளும் - எந்நாளும், விழுகின்றது—; (எ - று.)

திருமாலின் மேலுலகளந்ததிருவடியைப் பிரமன் கமண்டலதீர்த்தத்தாற்கழுவிவிளக்கியஸ்ரீபாததீர்த்தம் சுவர்க்கலோகத்திற்பாய்வதற்கு மந்தாகினியென்றும், பூலோகத்திற்பாய்வதற்குக் கங்கையென்றும், பாதாளலோகம்நோக்கிப்பாய்வதற்குப் போகவதியென்றும் பெயரெனஉணர்க; "பரமனடிப்புன லுலகைப் பாவனஞ்செய்திடும்பொருட்டுப் பண்டைமேரு,சிரமதனிலளகநந்தையெனவிழுந் திவ்வுலகு கங்காதேவியாகித், தரமதனின்மிகுதேவருலகினின்மந்தாகினியாய்ச் சக்கிரநேமிப், புரமதனிற்போகவதியெனப்பொலிந்ததிந்தநதி பின்னுங்கேட்டி" என்றது, பாத்மோத்தரபுராணம். சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின்கோபத்தீக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரைநற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டு,நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து, தேவகங்காநதியை மேலுலகத்திலிருந்து பூமிக்குக் கொணர்ந்து, பாதாளலோகத்திற்கும் கொண்டுபோயினனாதலால், மூவுலகத்திலும் அத்தீர்த்தம் உளதாயிற்று. பிரமன் ஸ்ரீபாததீர்த்தஞ்சேர்த்த நீர் சிலநாள் தேவலோகத்துத் தங்கியிருந்து பின்னர்ப் பகீரதன்கொணர்கின்றபோது கீழுலகங்கட்கும் வந்ததென்க. விண்ணில் மந்தாகினியாகி, படியிற் கங்கையாய், பிலத்திற் போகவதியாகி என முறையே சென்றுஇயைதலால், முறைநிரல்நிறைப்பொருள்கோள்.

'ஓதப்புனல்' என்றது, பொன்னிக்கு இயற்கையடைமொழியாய் நின்றது. ஓதம் - குளிர்ச்சியும், அலையும், பெருக்குமாம். ஓதம் புனல் - கடலை நோக்கிச்சென்றுசேரும் நீரெனினுமாம். "மலைத்தலைய கடற்காவிரி,புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்" என்றபடி தான்பெருகும்பொழுது பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டுவருதலால், காவேரிக்கு 'பொன்னி' என்று பெயர்; இ - உடைமைப்பொருள் காட்டும் பெண்பால்விகுதி. பாதம், பிலம், சீதம், தரங்கம், மந்தாகிநீ, கங்கா, போகவதீ - வடசொற்கள். புரை - உவமவாசகம். கங்கை, வெண்ணிறமான நீரை யுடையது. நாளும்,உம்மை - தொறுப்பொருளது. கங்கைக்குச் செழுமை - நீர்மிகுதியும், "எழுமையுங்கூடியீண்டியபாவ மிறைப்பொழுதளவினிலெல்லாங், கழுவிடும் பெருமைக் கங்கை" என்றபடி தன்னிடத்து நீராடுபவர்க்குத் தீவினைதீர்த்து நற்கதியருளுதலும்; இச்சொல்லுக்கு - அழகென்றபொருளும் உண்டு. (கசு)

கஎ. ஓலப்புனலரங்கேசர்பொற்றுள்பட்டுடைந்தவண்ட
மேலக்கடாகத்தொளைவழியாகவிழும்புனல் போய்க்
கோலத்திருவுருக்கொண்டவந்நாள் குரம்பட்டுடைந்த
மூலக்கடாகத்தொளையால்விழுந்தது முற்புனற்கே.

(இ - ள்.) ஓலம் புனல் அரங்கஈசர்-ஆரவாரத்தைச்செய்கிற (காவேரி) நீரினாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தின் தலைவரான எம்பெருமானது,பொன் தாள் - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் மேலுலகத்தையளந்துசென்ற) அழகிய திருவடி, பட்டு - பட்டதனால், உடைந்த—, அண்டம் மேலக் கடாகம் - அண்டகோளத்தினது மேற்பக்கத்துமூடியில் உண்டான,தொளை வழி ஆக - துளையின் வழியாக, விழும் - (பெரும்புறக்கடலினின்று) உள்ளேவிழுந்த, புனல் - நீரானது,—கோலம் திரு உரு கொண்ட அ நாள் - (அப்பெருமான்) ஸ்ரீவராகரூபத்தைக் கொண்ட அக்காலத்தில், குரம் பட்டு - (அந்த வராகநாயனாரது) திருக்குளம்பு பட்டதனால், உடைந்த—, மூலம் கடாகம்-(அண்டகோளத்தினது) அடிப்பக்கத்து மூடியின், தொளையால் - துளைவழியாக, போய் - சென்று, முன் புனற்கே விழுந்தது - பழமையான அக்கடலிலேயே விழுந்திட்டது; (எ - று.)

"பலிசக்கரவர்த்தியின்யாகத்தில் திரிவிக்கிரமவடிவங்கொண்டு உலகத்தையளந்த விஷ்ணுபகவானுடைய வாமபாதத்தினது கட்டைவிரல்நுனியாற் பிளக்கப்பட்ட மேற்பாகத்தையுடைய அண்டகடாகத்தின் தொளைவழியாய் உள்ளேபிரவேசித்த புறக்கடலின்நீர்ப்பெருக்கு" என்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும், "ஸ்ரீயஜ்ஞவராகமூர்த்தியினுடைய குளம்பு தாக்கினதனாலே பிளந்த அண்டகடாகத்தினுள்ளே" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் வருதல் காண்க. "பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருடுத்த,நீரளவுஞ் செல்ல நிமிர்ந்ததே" என்று பொய்கையாழ்வாருளிச்செய்ததும் காணத்தக்கது. "அண்டம் மோழை யெழ முடிபாதமெழ வப்ப, ஊழியெழ வுலகங் கொண்டவாறே"என்றார் நம்மாழ்வாரும். "நண்ணுபொற்றுகளனைநாகர் நாட்டொடு, மண்ணகம்பொதிந்த தோர்பத மற்றோர்பதம், விண்ணகங்கடந்துபோய் விரிஞ்சனூடறீஇ, ஒண்ணிறவண்டமு முடைய நீண்டதே," "செங் கண்மால்மலர்ப்பதஞ் சென்றமோழையிற், றுங்கவண்டத்தினைச்சூழ்ந்தநீள் கடற், பொங்கவிழ்ந்தொழுகிய புனலை யன்றுகொல், கங்கையென்றின்ன முங் கழறுகின்றதே" என்ற கூர்மபுராணச் செய்யுள்களையும் காண்க. புனல் - ஆவரணஜலம். பொன் தாள் - பொன்மயமான வீரக்கழலை யணிந்த திருவடி யென்றுமாம்; "மேலெடுத்த, பொன்னார்கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க் கடந்து" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்: அடியார்களைப் பாதுகாத்தற்கென்று கட்டிய கழ லென்க; இவ்வுரைக்கு, பொன் - கருவியாகுபெயர். முன்புனல் - முன்கூறிய புனல் எனினுமாம். அந் நாள்-பூர்வ காலத்தி லென்றபடி.

கீழ்க் கூறிப்போந்த வராகாவதாரத்தின் வைபவத்தோடு சேர்த்துத் திரிவிக்கிரமாவதாரவைபவத்தைக் கொண்டாடியது, இப்பாசுரம்; உலகத்தை எடுத்தும் அளந்தும் ஆண்ட அவதாரங்கட்கு ஒற்றுமை யுண்டிறே. மேலக்கடாகம், அ - சாரியை. கடாஹம், கோலம், குரம், மூலம் - வடசொற்கள். கடாகம் - ஓடு; விளாஞ்சதையை விளாவோடுபோலவும் தேங்காயைத் தேங்காயோடுபோலவும் பதினான்குஉலகங்களையும் மேலும் கீழும் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்திருக்கின்ற அண்டகபாலம்: அண்டகோளத்தின் ஓடு. அண்ட

மேலக்கடாகம் - அண்டகடாகத்தில் மேலிடம். மூலக் கடாகம் - அதிற்கீழிடம். கோலம் - பன்றி. புனற்கு=புனலில்; உருபுமயக்கம். பட்டு - படுதலால்: காரணப்பொருட்செயவெனெச்சமாகிய பட என்றதன் திரிபு. (௬எ)

[ஸ்ரீபரசுராமாவதார வைபவம்.]

௬அ. மறிக்குங்கயற்கண்ணிபங்காளன்வாழ்வெள்ளிமால்வரையைப்
பறிக்குங்கபடன்பணைப்புயமோ வவன்பைங்கடகஞ்
செறிக்கும்புயஞ்செற்றவாயிரந்திண்புயமோ வவற்றைத்
தறிக்குந்திறமழுவோ வரங்கா சயத்தாருடைத்தே.

(இ - ள்.) அரங்கா - திருவரங்கனே! மறிக்கும் - பிறழ்கின்ற, கயல் - கயல்மீன்போன்ற, கண்ணி - கண்களையுடையவளான அம்பிகையை, பங்கு ஆளன் -(தனது இடப்)பக்கத்திலுடையவனான சிவபிரான்,வாழ்-வசிக்கின்ற, மால்-பெரிய,வெள்ளிவரையை-வெள்ளிமயமான மலையாகிய கைலாசத்தை, பறிக்கும் - அடியோடு பெயர்த்தெடுத்த, கபடன் - வஞ்சகனான இராவணனது, பணை புயமோ - பருத்த (இருபது)கைகளோ,—அவன்-அவ்விராவணனுடைய, பைங் கடகம் செறிக்கும் புயம் - பசும்பொன்னாலாகிய கடகமென்னும்வளையை யணிந்த கைகளை, செற்ற - வலியழித்து நெருக்கிக் கட்டிய, திண் - வலிய, ஆயிரம் புயமோ - (கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது) ஆயிரங் கைகளோ,—அவற்றை தறிக்கும் - அவ்வாயிரங்கைகளையும் வெட்டித் தள்ளிய, திறம் மழுவோ- (பார்க்கவராமனுகிய நினது) வலிமையையுடைய கோடாலிப்படையோ,—சயம் தார் உடைத்து - (இவற்றில் எது) வெற்றிமாலையையுடையது? (எ - று.)

மழுவே வெற்றிமாலையையுடைய தென்பதாம். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிகவலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவ னென்றும், அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் கூறியதாயிற்று. விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேருவில்வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனைத்தகித்து யமனையுதைத்து அழித்தல் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்கிரமூர்த்தியாவான் உருத்திரனென்பது பிரசித்தம். அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசகிரியை இராவணன் வேரோடுபெயர்த்தன னென்பதும், அங்ஙனம் மிகவலியனாய்த் திக்குவிசயஞ்செய்து திக்கஜங்களையும்வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கட்டிச் சிறையிலிட்டன னென்பதும், அவ்வருச்சுனனைப் பரசுராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைத்திட்டன னென்பதும், இதிகாசபுராணங்களால் விளங்குகின்றன: ஆகவே, பரசுராமபிரானது வலிமையும் வெற்றியும் மிகமேம்பட்டன வென்பது நன்குவிளங்கும்; அனதுபற்றி, இங்ஙனம் வினவுகின்றவகையால் அப்பெருமானது மகிமையை வெளியிட்டார். இருபதைவென்ற ஆயிரத்தைத் துணித்த ஒன்று மிகமேம்பட்ட தென நயங்காண்க. மேல்மேல் ஒன்றினும்ஒன்றுஉயர்ந்ததைச் சொல்லுதலால், மேன்மேலுயர்ச்சியணி; இதனை வடநூலார் ஸாராலங்கார மென்பர்.

"திசையுறுகரிகளைச்செற்றுத் தேவனும், வசையுறக்கயிலையைமறித்து வானெலா, மசையுறப்புரந்தரனடர்த்ததோள்களி, னிசைபினைத் தம்புரு

விசையினேத்தவே," "ஈசனுண்டிருந்தபேரிலங்குமால்வரை, ஊசிவேரொடும் பறித்தெடுக்கு மூற்றத்தான்," "அரண்தருதிண்டோள்சாலவுளவெனி னாற்றலுண்டோ,கரண்டநீரிலங்கைவேந்தைச் சிறைவைத்த கழற்கால்வீரன், திரண்டதோள்வனத்தையெல்லாஞ்சிறியதோர்பருவந்தன்னி, லிரண்டுதோ ளொருவனன்றோ மழுவினாலெறிந்தா னென்றாள்" என்ற கம்பராமாயணம் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மகளிர்கண்ணுக்குக் கயல்-பிறழ்ச்சியில் உவமம். கயற்கண்ணி-மீனாக்ஷி. 'கயற்கண்ணிபங்காளன் வாழ் வெள்ளிமால்வரையைப் பறிக்கும் கபடன்' என்றதனால்,பக்கத்திலுள்ள அம்பிகை அஞ்சி மருண்டுநோக்கிச் சிவபிரானைத் தழுவிக்கொள்ளும்படி இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தனனென்பதைக் குறிப்பித்தவாறும்;("அருவியங்குன்றமரக்கன்பெயர்ப்ப,வெருவியவெற்பரையன்பாவை—பெருமா,னணியாகமாரத்தழுவினாள்" என்பது காண்க.) வெள்ளி-வெண்ணிறமுடையது; காரணக்குறி: இ-பெயர்விகுதி.'எட்டினாற் குடுமியைப்பிடிப்பது, எட்டாவிட்டாற் காலைப்பிடிப்பது' என்பதாக, முன்னும் பின்னும் சிவபிரானை வணங்கிப்பிரார்த்தித்துப் பற்பலவரங்கள்பெறுபவனாயிருந்தும் இடையில் நன்றிகெட்டவனாய்ச் செருக்கி அப்பெருமான் வாழ்கின்ற இடத்தைக் களையத்தொடங்கின துரோகி யென்பார், 'கபடன்' என்றார்; சீதாபிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்பவனாதல்பற்றி இங்ஙனங் கூறினாருமாம். கபடம், புஜம், கடகம், ஜயம்-வடசொற்கள். கடகம்-ஒருவகைக் கைவளை. பைங் கடகம் - பொன்னின் பசுமை, கடகத்தின்மேலேற்றப்பட்டது. செறித்தல் - சேர்த்தல். அணிந்த கடகம் புயத்தின்வளர்ச்சியால் அழுந்தப்பெற்ற வெனக் கொள்ளலுமாம்; நாளொருவண்ணம் பொழுதொருமேனியாக அவன்புயங்கள் கொழுத்துச் செழித்துப் பருக்கின்றன வென்க.

'வெள்ளிமால்வரையைப்பறிக்கும் கபடன்' என்றதனால் 'இராவணன்' என்பதும், 'அவன்புயஞ்செற்ற ஆயிரம்புயம்' என்றதனால் 'கார்த்தவீரியனது' என்பதும், 'அவற்றைத்தறிக்கும் மழு'என்றதனால் 'பரசுராமனது' என்பதும் விளங்கின. சயத் தார் - வெற்றிக்கு அறிகுறியான வாகைப்பூமாலை; "போர்க்களத்து மிக்கோர் செருவென்றது வாகையாம்" என்பது காண்க. "திறமழு சயத்தாருடைத்து'—"வென்றிமாமழுவேந்தி," "செருநுதலூடுபோகியவராவி மங்க மழுவாளின் வென்ற திறலோன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

இராவணன் - பிரமபுத்திரரான புலஸ்தியமகாமுனிவரது குமாரராகிய விச்சிரவமுனிவருடைய மகன்; குபேரனுக்குத் தம்பிமுறையானவன்; கேகசியென்னும் இராக்கதமாதினிடம் பிறந்தவன்; பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் உடையவன்; இலங்கைநகரத்தில் வாழ்ந்த ராக்ஷஸராஜன்; அரியபெரியதவத்தைச்செய்து பெருவரங்கள்பெற்றுச் செருக்கியவன்; திரிலோகாதிபதியான இந்திரனையுமுட்பட வென்று அடக்கி ஆண்டவன்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் - சந்திரவம்சத்து யயாதிமகாராசனது மூத்த குமாரனாகிய யதுவினது குலத்தவனாகிற கிருதவீரியனுடைய குமாரன்;

பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவன்; நாராயணாம்சமாய் அத்திரிகுமாரராய் விளங்குகின்ற தத்தாத்திரேயமகாமுனிவரை ஆராதித்து அவருடைய அநுக்கிரகத்தினால் ஆயிரந்தோள்களுடைமை, போரில் வெற்றி, பூமியை முறைப்படி பாதுகாத்தல், பகைவர்களால்அவமானப்படாமை, சகலலோகங்களுங் கொண்டாடும்படியான மகாபுருஷனால் மரணம் முதலிய பல வரங்களைப் பெற்று, அநேக யாகங்களைச் செய்து, மாகிஷ்மதிநகரத்திற் பலகாலம் அரசாட்சிசெய்தவன். இவனிடம் விஷ்ணுவினுடைய சக்தி ஆவேசித்திருந்தது. (அதுபற்றிய விவரம் அடுத்தசெய்யுளுரையிற் காண்க.)

பரசுராமன் - உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையாற் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்கினிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசுஎன்னுங் கோடாலிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு, அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்றுத் தனது தந்தையின் ஓமதேனுவைக் கவர்ந்து அவனைக்கொன்றிட்டதுகாரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனதுகுமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே க்ஷத்திரியவம்சம்முழுவதன்மேலுங் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ளஅரசர்கள்பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; எழு சிரஞ்சீவிகளில் ஒருவன் இவன். (௩௰௪)

[இதுமுதல் எட்டுப்பாசுரங்கள் - ஸ்ரீதசரதராமாவதார வைபவம்.]

௩௰௫. மாதண்டமேவுங்கரத்தாரரங்கர் வடமிதிலைக்
கோதண்டவேகம்பிறப்பித்தபோது குவட்டுவெள்ளி
வேதண்டமேயமழுவாளிநாணினன் வென்றிகண்டு
மூதண்டமஞ்சுமழுவாளிகோபமுதிர்ந்ததுவே.

(இ - ள்.) மா தண்டம் மேவும் கரத்தார் - பெரிய (கௌமோதகி யென்னுங்) கதாயுதம் பொருந்திய திருக்கையை யுடையவராகிய, அரங்கர் - திருவரங்கநாதர், வட மிதிலை-வடக்கிலுள்ள மிதிலாபுரியிலே, கோதண்டம் வேகம் பிறப்பித்த போது - வில்லை வளைத்து முறித்து அதிலிருந்து உக்கிரமான ஓசையை யுண்டாக்கியபொழுது,—குவடு வெள்ளி வேதண்டம் மேய மழு ஆளி நாணினன்-சிகரத்தையுடைய வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திற் பொருந்திவாழ்கின்ற மழுவென்னும்ஆயுதத்தையுடையவனான சிவபிரான் வெள்கினான்; வென்றி கண்டு - (ஸ்ரீராமபிரானது) அவ்வெற்றியை நோக்கி, மூது அண்டம் அஞ்சும் மழுஆளி கோபம் முதிர்ந்தது-பழமையான அண்டகோளத்திலுள்ளவரெவரும் அஞ்சும்படியான கோடாலிப்படையையுடையவனாகிய பரசுராமனது கோபம் மிக்கது; (எ - று.)

விதேகதேசத்து மிதிலாபுரியில் வாழ்கின்ற ஜநகமகாராஜன், தனது குலத்துப்பூர்விகராஜனான தேவராதனிடம்சிவபிரானால் வைக்கப்பட்டிருந்ததொரு பெரிய வலிய வில்லை எடுத்து வளைத்தவனுக்கே தான் வளர்த்த மகளான சீதையைக் கல்யாணஞ்செய்துகொடுப்ப தென்று கந்யாசுல்கம் வைத்திருக்க, வேள்விமுடித்த விசுவாமித்திரமுனிவனுடனே மிதிலைக்குச்

சென்ற ஸ்ரீராமபிரான் அவ்வில்லை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றுகையில், அது பேரொலிபடமொறு முறிந்திட, அதனாற் சனகன் இராமனாற்றலைக்கண்டு மிக்ககளிப்புக்கொண்டு சீதையை இராமனுக்கு மணம்புரியலாயின னென்பதும்; சீதாகல்யாணத்தின்பின் தசரதசக்கரவர்த்தி தனதுகுமாரர்களுடன் மிதிலையினின்று அயோத்திக்கு மீண்டுவருகையில், பரசுராமன் வலியச் சென்று இராமபிரானை யெதிர்த்து 'முன்பு ஹரிஹரயுத்தத்தில் இற்றுப் போன சிவதநுசை முறித்த திறத்தை யறிந்தேன்; அதுபற்றிச் செருக்கடையவேண்டா: வலிய இந்த விஷ்ணுதநுசை வளை, பார்ப்போம்' என்று அலக்ஷ்யமாகச்சொல்லித் தான்கையிற்கொணர்ந்த வில்லைத் தசரதராமன் கையிற் கொடுக்க, அப்பெருமான் உடனே அதனைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்து 'இந்தப்பாணத்திற்கு இலக்கு யாது?' என்று வினவ, பரசுராமன் அதற்குஇலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையும் கொடுக்க, அவன் க்ஷத்திரியவம்சத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம்பூண்டவனுமாயிருத்தல்பற்றி அவனைக்கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக்கவர்ந்தமாத்திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளின னென்பதும், இங்கு அறியவேண்டியவை.

விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களுள் ஆறும்அவதாரமான பரசுராமன் ஏழாம்அவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்,—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லுதற்பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷம் அக்காரியம்முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்ட தாதலிற் பொருந்து மென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்தினும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றன. அவை, முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில், முந்தியது - சிறந்தது; பிந்தியது - அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது-ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது-ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான், ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது - சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடையரூபத்துடன் ஆவேசித்துநிற்றல்; பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தவர். சக்தியாவேசமாவது - சேதநர்பக்கல் காரியகாலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல்; கார்த்தவீரியார்ச்சுனன், அருச்சுனன், வியாசர் போல்வார் இத்திறத்தவர். இவற்றிற் சக்தியாவேசத்தினும் ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மைநிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளிலும், தத்வத்ரயத்திலும், அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். தசாவதாரங்களுள் பரசுராமாவதாரமும் பலராமாதாரமும் - ஸ்வரூபாவேசாவதாரங்கள். மற்றவை - ஸாக்ஷாதவதாரங்கள். வில்லுங் கையுமாய் உலகத்தை நன்றாய்ஆளுகைக்காகக் கார்த்தவீரியார்ச்சன

னிடம் திருமாலின்சக்தி சிறிது ஆவேசித்திருந்தது. துஷ்டக்ஷத்ரியநிரஸநார்த்தமாகப் பரசுராமரிடம் திருமால்தானே சக்திவிசேஷத்தால் ஆவேசித்திருந்தான். தசரதராமாவதாரம்-ராவணவதத்தின்பொருட்டுத்திருமால்தானே நேராய் அவதரித்தது. (இவற்றில் முந்தின இரண்டும்-அஹங்காரயுக்தஜீவர்களை அதிஷ்டித்தநின்றவை.)இவற்றில் ஒன்றைக்காட்டிலும் ஒன்றற்குஉள்ள உயர்வை,கார்த்தவீரியனைப் பரசுராமன் கொல்ல, அப்பரசுராமனைத் தசரதராமன் வென்றதனால் நன்குவிளங்கக் காணலாம். ("ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய்த் தசாவதாரமத்யே ஸஹபடிதனாய்ப்போருகிற அப்பரசுராமன்தான் நிரஸ்தனானபடி எங்ஙனே யென்னில்,—ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகையாலே,அத்யுத்கடத்வமுண்டானபோது இதனாலே அது நிரஸ்தமாகக் குறையில்லை. சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானவோபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாக்ஷாதவதாரம் ப்ரபலமாகத் தட்டில்லையிறே. சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமாகையாலேயிறே, ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுநன் பரசுராமனாலே நிரஸ்தனாய்த்து"என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்கள் காணத்தக்கன.)

சிவபிரான் தான்அருமையாகக் கைக்கொண்டு ஆண்டு பகைவென்று வந்த மிகவலிய வில்லை ஸ்ரீராமன் வெகுஅலக்ஷ்யமாக இடக்கையாலெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து முறித்தமைபற்றி நாணினனென்க. ஸ்ரீராமன் அவ்வில் வில் நாணேற்றி அந்நாணியைத்தெறித்துச் சத்தமுண்டுபண்ணி இழுக்கும்பொழுது அவ்வில் முறிகையில்,அதிலிருந்துபேரிடிமுழக்கம்போலவும் மலை பிளந்தாற்போலவும்அண்டகோளம்அதிரும்படி பெரியசத்தம் எழுந்துபரவியதை 'கோதண்டவேகம்பிறப்பித்தல்' என்றார். க்ஷத்ரியவம்சநாசகரனான பரசுராமன் அவ்வோசையைக்கேட்டவுடனே க்ஷத்ரியவம்சந்தளிர்ப்பதைக் குறித்துப்பெருங்கோபங்கொண்டு ஓடிவந்ததனால் 'வென்றிகண்டு மழுவாளி கோபமுதிர்ந்தது'எனப்பட்டது. ("சரியில்மன்னிறுத்தவல்வில்லொலியினைச்சகியமென்னும், வரைமிசையதனிற்கேட்டு மனமுறுசினத்தினோடும், பரசுராமன்றானெய்திப் பழிப்பிலாவிராமன்றன்னோ, டொருமெனவுலகமஞ்சவுருத்திவையுரைத்தானம்மா"என்ற மகாபாகவதம் இங்கே நோக்கத்தக்கது.)

மஹாதண்டம், கரம், மிதிலா,கோதண்டவேகம், வேதண்டம், கோபம்-வடசொற்கள். மிதிலை எவ்விடத்திலுள்ள தென்றால், வடக்கி லுள்ளதென வேண்டுதலின், அதனை 'வடமிதிலை' என விளங்கக்கூறினர்; "வடவேங்கடந் தென்குமரி' என்றாற்போல. எனவே, இங்கு 'வடக்கு' - இனம்விலக்க வந்த அடைமொழியன் றென்க. மிதிலை யென்பதற்கு - மிதியென்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகரமென்பது பொருள். மிதியென்பது, ஜநககுலத்தலைவனான ஓரரசனுக்குப் பெயர்; கடைந்ததனாலுண்டானமைபற்றியது. வேதண்டம் - மலை. மழு ஆளி - மழுவை ஆள்பவன்: வாளி - மழுவாகிய படைக்கலத்தையுடையவன். மழு - எரியிரும்புப்படையும், கோடாலியும்: இதனை வலக்கையிற் கொண்டுள்ளார். 'வென்றிகண்டு' என்பதை, மத்திமதீபமாக, முன்வாக்கியத்தோடும் கூட்டலாம்; மேம்பாட்டைநோக்கி யென்க. இனி, மூதண்டம் வென்றிகண்டு அஞ்சும் மழுவாளி யென்னவுமாம். இருபத்

தொருமுறை உலகைச்சுற்றிவந்து க்ஷத்திரியசங்காரஞ்செய்தவ னாதலால், 'அண்டமஞ்சும் மழுவாளி' எனப்பட்டான். தண்டம் ஏவும் எனப்பிரித்து, கதாயுதத்தைப் (பகைவெல்லுமாறு) பிரயோகிக்கின்ற என்றலு மொன்று. அண்டம் - இடவாகுபெயர்.

இப்பாசுரத்தால், ஸ்ரீராமபிரானது பேராற்றலும், பரத்வமும் கூற ப்பட்டன. (௩௯)

௪௦. மாகம்பிலந்திக்கிமையோருலகமழுவுடையோ
னாகநன்னாடளவாகப் பன்னாகநடுங்கவம்பு
வேகங்கொடுதொடரப் பறந்தோடியுமீண்டுவந்து
காகஞ்சரணென்ன நம்பெருமானுயிர்காத்தனரே.

(இ - ள்.) காகம் - காகாசுரன், பல் நாகம் நடுங்க அம்பு வேகம் கொடு தொடர - பலதிசைகளிலுள்ள பிராணிகளும் அஞ்சி நடுங்கும்படி (இராமபிரானது) பாணம் வேகங்கொண்டு (தன்னைத்) தொடர்ந்துவருதலால், மாகம் - பெரிய ஆகாயமும், பிலம் - பாதாளலோகமும், திக்கு - திசைகளும், இமையோர் உலகம் - தேவலோகமும், மழுஉடையோன் நாகம்-மழுவென்னும்ஆயுதத்தையேந்தியவனான சிவபிரானது (கைலாச) கிரியும், நல் நாடு-நல்ல இந்தப்பூலோகமும், அளவு ஆக - ஆகிய இவற்றின் எல்லையுள்ளவரையிலும், பறந்து ஓடியும் - பறந்து ஓடிப்போய்ப் பார்த்தும், (தனக்குப்புக விட மொன்றும் வாய்க்காமையால்), மீண்டு வந்து - திரும்பி வந்து, சரண் என்ன - '(உனது திருவடியே) சரணம்' என்று அடைக்கலம்புக, நம்பெருமாள் உயிர் காத்தனர் - ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய அவ்விராமபிரான் தானே (அந்தக் காகாசுரனது) உயிரைப் பாதுகாத்தருளினர்; (எ - று.)

"சித்திரகூடத் திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட, அத்திரமேகொண்டெறிய வனைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன்கண்ணை யறுத்தது மோரடையாளம்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி, இங்கே நோக்கத்தக்கது. (அதன் வியாக்கியானத்தில் 'மூந்துறப் பித்ருக்ருஹத்திலே சென்றவளவில் பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பந்துக்களானவர்கள் கைக்கொள்ளுவர்களோ வென்று அவர்கள்பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களாலும் பரித்யக்தனாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரதாநரான ருஷிகள்தான் கைக்கொள்ளுவர்களோ வென்று அவர்கள்பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களும் கைவிடுகையாலே, திறந்து கிடந்த வாசல்கள்தோறும் ஒருகால்நுழைந்தாற்போலே ஒன்பதின்கால் நுழைந்து மூன்றுலோகங்களையும்வளைய ஓடித்திரிந்தவிடத்திலும் ஒருவரும் கைக்கொள்ளாமையாலே "தமேவ ஶரணம் கத:" என்கிறபடியே 'சிறினும் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படியிருக்கும் க்ருபாவானாகையாலே விஸ்மயநீயனாய் எல்லாரையும் குணத்தாலே ரமிப்பிக்கவல்லவனே!' என்று சரண்யரானபெருமாள்குணத்தைச்சொல்லி'ஓ!' என்று தன்னுடையஅநந்ய கதித்வத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு 'உனக்கு அபயம்' என்று ஶரணாகதனமை தோற்றக் கூப்பிட, இப்படி ஶரணம்புகுகையாலே,............க்ரு

பையாலே பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில், காகத்துக்கு ப்ராணப்ரதா நம்பண்ணி, அஸ்த்ரத்துக்கு ஒருகண்ணழிவு கற்பிக்கையாலே, முன்பு தலையறுப்பதாகத்தொடர்ந்த அஸ்த்ரம்தானே அதனுடைய ஒருகண்ணை அறுத்துவிட்டது' என்றதும் காண்க.) "அங்கதனுஞ்சிறுவெங்கி யயன்பதியண்மி, இங்குநின்வரவென்ன வெனக்கனல்வெய்த, மங்கைபங்கனொடெண்டிசையுஞ்செல மற்றோர், தங்கள்தங்களிடங்கள் மறுத்தமை தைப்பாய்" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும், அக்காகம் எங்குஞ்சரண்பெறுமை விளக்கும். பெருமாளுடையகோபத்திற்கு இலக்கான இதனை ஏற்றுக்கொண்டால் நமக்கு முட்பட என்வருமோ வென்னும் அச்சத்தாலும், ஆற்றலில்லாமையாலும், எவரும் அதற்குப் புகலிடமாகவில்லை யென்க. பெருமாள் கிருபையாலே மந்தகதியாகச் செலுத்த அங்ஙனமே மெதுவானநடையுடன் காகத்தை அஸ்திரம் பின்தொடர்ந்து சென்றிருக்கவும் 'அம்பு வேகங்கொடு தொடர' என்றது, அஞ்சியோடுவதும் இயல்பில்விரைந்தநடையில்லாததுமான காகத்தின் கருத்தாலே யென்க; "காகமொன்றை முனிந்தயல்கல்லெழு புல்லால், வேகவெம்படைவிட்டது" என்றார் கம்பராமாயணத்திலும். இனி, வேகம் - உக்கிரத்தன்மையுமாம்.

மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். திக்,நாகம்,வேகம், காகம் - வடசொற்கள். நாகம் - மலை யென்ற பொருளில், இடம்விட்டுப் பெயராத தென்று காரணப்பொருள்பெறும். சுவர்க்கத்தையடைகின்றவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தையடைகின்றவர்களுக்கும் பிரவிருத்திநிவிருத்திகர்மஸாதநபூமி இதுவே யாதலால், 'நல்நாடு' என்றார். 'மாகம்' என்றது, புவர்லோகத்தை. 'இமையோருலகம்' என்றது, ஸுவர்லோகம்முதலியவற்றை. 'நல்நாடு'என்றது,பிரமனது சத்தியலோகத்தையு மாகலாம். இமையோர் - கண் இமையாதவர்; எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும்பெயர்: எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்துகெட்டது: விகுதிமுதல்ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. மாகம் - திசை: திசைகளிலுள்ள பிராணிகளுக்கு இடவாகுபெயர். இனி, மலையென்றுங் கொள்ளலாம். நடுங்குதல் - அச்சத்தால் உள்ளமும் உடலும் நடுங்குதல். காகம் - கா என்று கத்துவதெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. சரண் - ஶரண மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; பாதுகாப்பவ னென்பது பொருள்.

இப்பாசுரத்தால், ஸ்ரீராமபிரானது ஆற்றலும், அருளும், சரணாகதரக்ஷகத்வமும், பரத்வமும் கூறப்பட்டன. (சo)

சக. மாதவரும்பர்பெருமாளரங்கர்வலியுணரா
தாதவன்மைந்தனயிர்த்தவங்நா ளிலக்காயநெடும்
பாதவமேழுமுடனேநெடுங்கணைபட்டுருவப்
பூதலமேழு மெழுபாதலங்களும் புண்பட்டவே.

(இ - ள்.) மாதவர் - மாதவனென்னும்ஒருதிருநாமமுடையவரும், உம்பர் பெருமாள் - தேவர்கட்குத் தலைவருமாகிய, அரங்கர் - ஸ்ரீரங்கநாதரது அவதாரவிசேஷமான இராமபிரானது, வலி - வலிமையை, உணராது-அறி

யாமல், ஆதவன் மைந்தன் - சூரியனது குமாரனான சுக்கிரீவன், அயிர்த்த அ நாள் - சந்தேகித்த அக்காலத்தில், இலக்கு ஆய-(அச்சுக்ரீவன்சொன்னபடி இராமபாணத்திற்கு) எய்யும்இலக்காகிய,நெடும் பாதவம் ஏழும்-பெரிய மராமரங்களேழும், உடனே-ஒருசேர, நெடுங் கணை பட்டு உருவ - நீண்ட அவ்விராமபாணம் பட்டுப் பாய்ந்து துளைத்தோடிச்செல்லப்பெற, (அந்த அம்பினாலேயே), பூதலம் ஏழும் எழு பாதலங்களும் புண்பட்ட - பூமி முதலிய மேலுலகங்களேழும் (அதலம் முதலிய) கீழுலகங்களேழும் விரணமடைந்தன; (எ - று.)

இராமபாணம் அம்மராமரங்களேழுடனே ஏழுலகங்களையும் துளைபடுத்தியமையை, "ஏழுமாமரமுருவிக் கீழுலகமென்றிசைக்கும், ஏழுமூடுபுக்குருவிப்பின்னுடனடுத்தியன்ற, ஏழிலாமையான்மீண்ட தவ்விராகவன்பகழி, ஏழுகண்டபினுருவுமா லொழிவதன்றின்னும்," "ஏழுவேலையுமுலகமேலுயர்ந்தனவேழும், ஏழுகுன்றமு மிருடிகளெழுவரும் புரவி, ஏழு மங்கையரெழுவரு நடுங்கின ரென்ப, ஏழுபெற்றதோ விக்கணைக் கிலக்கமென்றெண்ணி" என்ற கம்பராமாயணங்கொண்டும் உணர்க.

'இராமபிரானது வலிமையை யுணராது' என்ற பொருளில் 'அரங்கர் வலியுணராது' என்றது, இந்த அர்ச்சாவதாரமும் அந்த விபவாவதாரமும் ஆகியஇரண்டும் ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருமூர்த்திகளே யாதலால்அவ்வொற்றுமைநயம்பற்றி யென்க. இவ்வுரை, முன்னும் பின்னும் கொள்ளத்தக்கது. ஆதவன்மைந்தன்—மேருமலையின் வடபுறச்சிகரத்தி லுள்ளதொரு சரசில் மூழ்கி யெழுந்தமாத்திரத்தாற் பெண்வடிவமடைந்த ருக்ஷராஜஸ்என்னும் வாநரராஜனது கழுத்தினழகைக் கண்டு காதல்கூர்ந்த சூரியனது அநுக்கிரகத்தால் அப்பெண்குரங்கினிடம் தோன்றினவன் சுக்கிரீவனென்று உணர்க. சுக்கிரீவனுக்கு 'மஹாராஜர்' என்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் வழங்கும் பெயர். மராமரம் - ஒருவகை ஆச்சாமரம்.

மாதவர், ஆதபன், பாதபம், பூதலம், பாதலம்-வடசொற்கள். மாதவன் —மா - இலக்குமிக்கு, தவன் - கணவன் என்று காரணப்பொருள்படும். இனி, மா தவர்-பெருந்தவத்தையுடையவரான முனிவர்கட்கும், உம்பர்-தேவர்கட்கும், பெருமாள் - தலைவர் என்று உரைப்பினுமாம். உம்பர்-எல்லாவுலகங்கட்கும் மேலதான பரமபதத்தில் வாழும் நித்தியசூரிகளுமாம். ஆதபன்-எங்கும் தபிப்பவனென்று பொருள்படும்; தபித்தல் - வெயிலினாற்சுடுதல். இலக்கு லக்ஷ்ய மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; எய்யப்படுங் குறி. பாதபம்-மரம்; அடியால் நீரைக்குடிப்பதென்று காரணப்பொருள்பெறும். உடனே-ஒருங்கு: சமகாலத்தில். காலதாமதமின்றி விரைவிலே யென்றுமாம். மேலேழுலகங்கள் - பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம், ஜநலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் என்பன. பூதலம் ஏழும் - பூமியின் தீவுகளேழும் என்றலும் ஒன்று. கீழேழுலகங்கள்-அதலம், விதலம், சுதலம், தலாதலம், மகாதலம், ரசாதலம்,பாதாளம் என்பன. புண்பட்ட - பலவின்பால்முற்று.

இப்பாசுரம், இராமபிரானது வெண்மௌவினும்மிக்கதான போற்றலைக் கூறியது. (௪௧)

சரு. ஒற்றைச்சரஞ்சுட்டவுட்கடல்போற்புறத்தோலமிட
மற்றைக்கடல்வெந்ததெவ்வண்ணமோ மதமாவழைக்க
வற்றைக்குதவுமரங்கர்வெங்கோபத்தையஞ்சி யரன்
கற்றைச்சடையினிடையேவெதும்பினள்கங்கையுமே.

(இ - ள்.) மதம் மா அழைக்க - மதத்தையுடைய விலங்காகிய கஜேந்திராழ்வான் ('ஆதிமூலமே!' என்று) கூவியழைக்க, அற்றைக்கு உதவும்-அப்பொழுதே (ஓடிவந்து அதன்முன்னே நின்று அதனைவருத்திய முதலையைக் கொன்று அந்தயானையைக்) காத்தருளிய, அரங்கர் - திருவரங்கநாதராகிய இராமபிரானது,வெம் கோபத்தை - கடுங்கோபத்திற்கு, அஞ்சி-பயந்து,—அரன் சடை கற்றையின் இடையே கங்கையும் வெதும்பினள் - சிவபிரானது (கபர்த்தமென்னும்) சடைத்தொகுதியினிடையே (அடங்கியுள்ள) கங்காதேவியும் வெப்பமடைந்தாள்: (என்றால்),—ஒற்றை சரம் சுட்ட உள் கடல் போல்-(அந்தஸ்ரீராமனது) ஓரம்பினாற் சுடப்பட்ட உள்ளேயுள்ள நீர்க்கடல் போல, புறத்து மற்றை கடல் - (அதற்கு) அப்புறத்திலுள்ள மற்றையகடல்களும், ஓலம்இட-வெந்தது-பேரொலிசெய்யுமாறு வெதும்பியது, எவ்வண்ணமோ - எத்தன்மையதோ! [அது சொல்லுதற்கு அரிது என்றபடி]; (எ - று.)

மகாவீரனான ஸ்ரீராமன் ஜலாதிபதியான வருணன்மீது கோபித்துக் கடலின்மேல் அக்கினியஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்தபொழுது அந்தஅஸ்திராக்கினிக்கும் அப்பெருமானது கோபாக்கினிக்கும் அஞ்சி ஜலதத்துவமென்ற மாத்திரத்தால் உருத்திரமூர்த்தியின் ஜடாமகுடத்தில் நெடுநாளாக இருக்கின்ற கங்கையென்னுங் கடவுள்நதியும் கொதித்ததென்றால், கடலுக்கே இனமான மற்றைக்கடல்கள் பட்ட பாடு சொல்லுதற்கு ஆமோ! என்பது, இச்செய்யுளின் கருத்து. ஒருபொருளைக் கூறி அதுகொண்டு மற்றொரு பொருளை எளிதிற்சித்திக்கச்செய்தலால், தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணி; இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரமென்பர். "அண்டமூலத்துக்கப்பாலாழியுங்கொதித்த கேழு, தெண்டிரைக்கடலின்செய்கை செப்பியென் றேவன்சென்னி, பண்டைநாளிருந்தகங்கைநங்கையும்பதைத் தாள் பார்ப்பான்,குண்டிகையிருந்தநீருங்குளுகுளுகொதித்ததன்றே" என்ற கம்பராமாயணம், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மற்றைக்கடல்கள் வெந்தவகையை, "உரவுத்திரைநீர்க்கடலடைப்பான் வருணற் பழிச்சி யுயர்கரையின், விரியுந்தருப்பசயனத்தின்மேவி யோரேழ்நாள்நோற்ப, வருணன்போதந்திலனாக வெகுண்டு வரிவெஞ்சிலையினெடும், புருவச்சிலைகால்குனித்திடலும் புகைந்த வோரேழ்புணரியுமே" என்ற கூர்மபுராணத்தாலும், "வருணன்மேற் சரம்விட வாரிவெந்ததே," "பரவைகளேழினும் பகழிபாய்ந்திட, எரிகனல்மடுத்திட" என்ற மகாபாகவதத்தாலும் காணலாம். நதிவெதும்பியமை கூறியதுகொண்டு நதிபதிவெதும்பியமை உணர்த்தப்பட்டது. ஒற்றைச் சரம் - எவ்வளவுபெரியபகையையும் அழித்தற்கு வேறொன்றன்உதவியை வேண்டாத தனியம்பு; ஒப்பற்ற அம்பு எனினுமாம். உட்கடல் - இந்த ஜம்பூத்வீபத்தையடுத்துள்ளதான உவர்நீர்க்கடல். புறத்து மற்றைக்கடல் - அக்கடலுக்குஅப்பால் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகவுள்ள மற்றைஆறுதீவுகளையும்

தனித்தனி சூழ்ந்திருக்கின்ற கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் முதலிய ஆறுகடல்கள். இத்தொடரில் அண்டகடாகத்திற்குப் புறத்தி லுள்ள ஆவரணஜலமாகிய பெரும்புறக்கடலும் அடங்கும்.

பரம், மதம், ஜடா, கங்கா-வடசொற்கள். ஓலம் - ஒலி. ஓலமிட-தமது வருத்தத்தை முறையிடுகின்றார்போலக் கதறவென்க; (இராமன்பக்கல்) அபயம்வேண்டுமாறு எனினுமாம். மற்றை - சுட்டிபசதற்குஇனமுணர்த்தும் இடைச்சொல். வெர்ந்தது - வே என்ற பகுதியின் இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர்; பகுதி குறுகிற்று. ஓகாரம், வியப்புத்தோன்ற நின்றது. மதம் மா - மதங்கொள்ளும் மிருகம்; எனவே, யானையாயிற்று. "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயினான" என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி 'கோபத்தை யஞ்சி' எனப்பட்டது; உருபுமயக்கமாக, கோபத்திற்கு எனத் திரித்தலுமாம். உம் - உயர்வு சிறப்பு. 'கங்கா' என்பது வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லாதலாலும், நதிக்கு உரியதெய்வம் ஸ்த்ரீஜாதி யாதலாலும், 'வெருவினள் கங்கை' எனப் பெண்பாலாற் கூறினார்.

இப்பாசுரமும், மேற்பாசுரம்போலவே இராமனது பேராற்றலை யுணர்த்தியது. (சஉ)

சங. கொங்குண்டுவண்டமர்தண்டாரரங்கர்வெங்கோபமுடன்
பொங்குஞ்சரஞ்செய்தமாயமென்னோதன்புகழடைய
மங்கும்படிக்குமறஞ்செயிராவணன்வாகினிகண்
டெங்குங்குரங்கெங்கும்ராமனென்றேங்கியிரிந்திடவே.

(இ - ள்.) தன் புகழ் அடைய - தனது கீர்த்தி முழுவதும், மங்கும்படிக்கு - அழியும்படியாக, மறம் செய் - கொடுந்தொழில்களைச் செய்த, இராவணன் - இராவணனுடைய, வாகினி - (மூலபலமென்னும்)சேனையானது, கண்டு-பார்த்து, எங்கும் குரங்கு எங்கும் ராமன் என்று ஏங்கி இரிந்திட-எங்கே பார்த்தாலும் குரங்கும் எங்கே பார்த்தாலும் இராமனுமா யிருக்கின்றதென்று ஏக்கமடைந்து அழிந்திடும்படி, கொங்கு உண்டு வண்டு அமர் தண் தார் அரங்கர் வெம் கோபமுடன் பொங்கும் சரம் செய்த-தேனைக்குடித்துக் கொண்டு வண்டுகள் விரும்பிமொய்த்திருக்கப்பெற்ற குளிர்ச்சியான மாலையையுடைய ரங்கநாதராகிய இராமபிரானது கடுங்கோபமுடன் கொதித்துவந்த அம்பு செய்த, மாயம் - மாயை, என்னோ - யாதோ! (எ - று.)

அவரதுகோபம் பொங்கியபோதே அம்பும் பொங்கியதனால், 'அரங்கர் வெங்கோபமுடன் பொங்குஞ் சரம்' எனப்பட்டது. இரண்டுபொருள்களுக்கு ஒருவினைபொருந்தச் சொல்லுத லாகிய புணர்நிலையணி இங்குத் தோன்றுதல் காண்க; இதனை வடநூலார் ஸஹோக்தியலங்காரமென்பர்: 'உடன்' என்ற மூன்றாம்வேற்றுமையுருபு, இவ்வணிக்கு உரியது. இனி, அரங்கரது கோபத்தை அவரது அம்பின்மேல்ஏற்றி 'வெங்கோபமுடன்பொங்குஞ்சரம்' என்றா ரென்றலுமாம்; உடையானது பண்பை உடைமையின்மேலேற்றிக் கூறும் உபசாரவழக்கு. பொங்குதல் - கொதித்துக்கிளர்தல். அரங்கர் சரமென்க. மற்றும், அந்தஅஸ்திரத்திற்குஉரியஅதிதேவதை கொள்ளுங் கோப

த்தை அம்பின்மேல் ஏற்றவுந் தகும். 'வெங்கோபமுடன்பொங்கும்' என்ற அடைமொழியை அரங்கர்க்குக் கூட்டவுமாம். 'என்னே'என்றது, வியப்புப் பற்றி. பிரமனதுகுலத்திற்பிறந்தமை,வேதமுழுவதும்ஓதியமை, அநேகசாஸ்திரங்களைக்கரைகண்டமை, நித்தியகர்மாநுஷ்டானம், அரியதவவேள்விகள் செய்துபெருவரம்பெற்றமை முதலியவற்றால் இராவணன் தான் அடையும் புகழ் முழுவதும் பொலிவுபெறாது கெடும்படி, தமையனையடக்குதல், முனிவர்கட்கும்தேவர்கட்கும்தீங்குவிளைத்தல், பிறர்மனைவியைக்கவர்தல், பிராட்டியை வஞ்சனையால் அபகரித்தல் முதலிய பல கொடுந்தொழில்களைச் செய்து பழிபாவம் மிகப்பெற்றதனால், 'தன்புகழடைய மங்கும்படிக்கு மறஞ்செய் இராவணன்' என்றார்.

ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூச்சலிடுபவனென்றும், கூச்சலிடச்செய்பவனென்றும் பொருள்படும். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்க்கத்தொடங்கிஅதன்கீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டுநசுங்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தனது கொடியசெய்கைகளால் உலகத்தைக் கதறச்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர். இது, சிவபிரான் இட்டது. தனக்கும் பிறர்க்கும் இதமறியாத துஷ்டஸ்வபாவமுடையவனென்பதை இப்பெயர் விளக்கும். இனி, விசிரவமுனிவனது புதல்வனெனப் பொருள்படுந் தத்திதாந்தநாமமெனக் கொள்ளுதலுமொன்று.

மாயம், வாகினி - மாயா, வாஹிநீ என்ற வடசொற்களின் விகாரம். மாயை - உள்ளதை இல்லாததாகவும்,இல்லாததை உள்ளதாகவும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவுங் காட்டும் விசித்திரம். தனது நற்குண நற்செய்கைகளினாலும் திருமேனியழகினாலும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவனென்பது, ராமனென்ற திருநாமத்தின் பொருள். 'ராமன்' எனத் தற்சமமாகவே கூறினார், செய்யுளோசையின்பொருட்டு. மங்கும்படிக்கு என்றதில்.கு-சாரியை.எங்கியிரிந்திடச் செய்த மாயம் என இயையும். தண்தார் - திருத்துழாய்மாலையும், மலர்மாலைகளும். கொங்கு உண்டு - வாசனையை மோப்பத்தால் உட்கொண்டு எனினுமாம். கொங்கு - பூந்தாதுமாம். எங்குதல் - அச்சத்தால் உள்ளமும் உடலும் மெலிதல். இரிதல் - அழிதல்; 'இடு' என்ற துணைவினை, தேற்றமுணர்த்திற்று.

இராமபிரான் மூலபலத்தை வதைத்தது 'ஏழுநாழிகைக்குள்' என்றும், 'மூன்றேமுக்கால்நாழிகைக்குள்' என்றும் கூறுதலும் உண்டு.

இப்பாசுரமும், இராமபிரானது பெருந்திறல் கூறியதே. (சங)

சச. பேரொத்தவாயிரம்பேர்மடிந்தாற்பிறக்குங்கவந்த
நேரொத்தவாடு மதாயிரமாடினெடுஞ்சிலையி
னேரொத்தகிண்கிணிசற்றேவிடு மதோர்யாமநின்று
காரொத்தமேனியரங்கர்தம்போரிற்கறங்கியதே.

(இ - ள்.) பேர் ஒத்த ஆயிரம் பேர் மடிந்தால் - புகழ்பொருந்திய ஆயிரம் வீரர்கள் (போரில்) இறந்தால், கவந்தம் பிறக்கும் நேர் ஒத்த ஆடும்-தலையற்றஉடற்குறை (யொன்று) எழுந்து சரிவரத் தாளவடைவுபொருந்தக்

கூத்தாடும், அது ஆயிரம் ஆடில் - அவ்வாறு ஆயிரங்கவந்தங்கள் எழுந்துகூத்தாடினால், நெடுஞ் சிலையின் ஏர் ஒத்த கிண்கிணி சற்று ஒல்இடும் - பெரிய வில்லிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற அழகுபொருந்திய மணியானது சிறிதுஒலிக்கும்: கார் ஒத்த மேனி அரங்கர்தம் போரில் - காளமேகத்தைப்போன்ற திருமேனியையுடைய திருவரங்கநாதராகிய இராமபிரானது யுத்தத்தில், அது ஓர் யாமம் நின்று கறங்கியது - அந்தமணி [இராமன் கைக்கொண்ட கோதண்டத்தி லுள்ள மணி] ஒருயாமகாலம் இடைவிடாமல் ஒலித்தது.

'அரங்கர்தம் போரில்' என்றது, மேற்கூறியபடி இராமபிரான் விசித்திரமாகப் போர்புரிந்து மூலபலவதை செய்தபொழுது என்றபடி. அப்போரில் மடிந்தவர் அளவற்ற பல ரென்பது, இவ்வாறு விளக்கப்பட்டது. அவர்தொகை, கூறுதற்கரி தென்பதாம். இச்செய்யுளிற்கூறிய மரபை,கம்பராமாயணத்து மூலபலவதைப்படலத்தில் "ஆனையாயிரந்தேர்பதினாயிரமடர்பரியொருகோடி, சேனைகாவலராயிரம்பேர் படிற் செழுங்கவந்தமொன்றும், கானமாயிரமாயிரகோடிக்குக் கவின்மணி கணிலென்னும், ஏனையம்மணி யேழரைநாழிகையாடியதினிதன்றே" என்றதனாலும்,வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்துப் பதினான்காம்போர்ச்சருக்கத்தில் "அநேகமாயிரம்பேர்படக்கவந்தமொன்றுமு மக்கவந்தங்கள்,அநேகமாயிரமாட வெஞ்சிலைமணியசைந்தொருகுரலார்க்கும்,அநேகநாழிகை யருச்சுனன்சிலைமணியார்த்த தக்களம்பட்ட, அநேகமாயிரம்விருதரை யளவறிந்தார்கொலோவுரைக்கிற்பார்" என்றதனாலுங் காண்க. சற்று ஒலிடும் - அசைந்து ஒருமுறை ஒலிக்குமென்றபடி.

யாமம் - வடசொல்: ஏழரைநாழிகைப்பொழுது; ஒருநாளின் எட்டிலொருபகுதி; (மூன்றுமணிநேரம்) [ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்து மூலபலவதகட்டத்தில் "திவஸஸ்ய அஷ்டமே பாகே"என்றதற்கு-'ஒருபகலின் எட்டிலொருபாகத்திலே' என்று பொருள்கொண்டு, 'மூன்றேமுக்கால்நாழிகை' என்று உரைசெய்திருக்கின்றார்கள்; அதற்கு - 'ஒருநாளின் எட்டிலொருபாகத்தில்' என்று பொருள்கொண்டால், ஒருயாமகாலத்திலென்றதாகும்.] கவந்தம் - கபந்தமென்ற வடசொல்லின் திரிபு; அதற்கு - வடமொழிநிகண்டில், 'தொழிலுடன்கூடின தலையற்றஉடல்' என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கிண்கிணி - கிங்கிணீ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; சிறிது ஒலிப்பது என்பது,அதன் காரணப்பொருள். கிண்கிணியென்பதைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கொண்டு, கிண்கிண்என்று ஒலிப்பதெனக் காரணப்பொருள்கூறுதலும் ஒன்று. பேர் - பெயர் என்பதன் மரூஉ. பிறக்கும் - முற்றெச்சம். ஒன்று மூன்று நான்காம் அடிகளில்,'ஒத்த' என்பது - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்; ஒ - பகுதி: ஒத்தல் - பொருந்துதலும், சமானித்தலும். இரண்டாமடியில் 'ஒத்த' என்றது - செயவென்னும்வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; ஒத்து - பகுதி: ஒத்துகல் - தாளம்போடுதல். 'சற்று' - இடைச்சொல். ஒல் இடுதல் - ஒலியைச் செய்தல்.

மேற்பாசுரம்போலவே, இராமன் மூலபலத்தையழித்த திறத்தை வியந்துகூறியது, இப்பாசுரமும். (சச)

சரு. சற்பத்துறங்குமரங்கா வுன்பாதந்தனையடைந்த
நற்பத்தருக்கொருநாசமுண்டோ நலமாமருத்தின்
வெற்பைக்கொணர்ந்தவிறலனுமானுமவ்வீடணனுங்
கற்பத்தளவுமழியாதிருக்கவுங் கற்பித்தையே.

(இ - ள்.) சற்பத்து உறங்கும் அரங்கா - ஆதிசேஷன்மேல்(பள்ளிகொண்டு) யோகநித்திரைசெய்தருளுகின்ற திருவரங்கனே! நலம்ஆம் - நன்மையைத் தருவதான, மருத்தின் வெற்பை - ஸஞ்ஜீவிபர்வதத்தை, கொணர்ந்த - தூக்கிக்கொண்டுவந்த, விறல் அனுமானும் -வலிமையையுடைய ஹநுமானும், அ வீடணனும் - அந்த விபீஷணாழ்வானும், கற்பத்து அளவும் அழியாது இருக்கவும் - உலகமுடியுங்காலமளவும்இறவாமலிருக்கும்படியாகவும், கற்பித்தையே - (நீ) கட்டளையிட்டருளினையே:(ஆதலால்),உன்பாதம்தனை அடைந்த நல் பத்தருக்கு ஒரு நாசம் உண்டோ - உனது திருவடிகளையடைந்த நல்லஅடியார்கட்கு அழிவுஉண்டோ?[இல்லையென்றபடி];(எ-று.)

இராமபிரான் தனது அடியவர்களான அநுமானுக்கும் விபீஷணனுக்கும் பிரமகற்பமளவும்அழியாமற் சிரஞ்சீவியாய்வாழும்படி அநுக்கிரகஞ்செய்ததாகிய சிறப்புப்பொருளைக்கொண்டு, திருமாலின் திருவடிகளையடைந்த மெய்யடியார்கட்கு யாதோராழிவுமுண்டாகாதென்ற பொதுப்பொருளைச் சாதித்தலால், தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி.

அனுமான்-ஹநுமாந் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர், கன்னத்தில் விசேஷமுடையவனென்று பொருள்படும். ஹநு - கன்னம்,மாந் - உடைமைப்பொருள்காட்டும் வடமொழிப்பெயர்விகுதி. மேருபர்வதத்திற் கேசரியென்ற வாநரவீரனது மனைவியான அஞ்ஜநாதேவியினிடம் வாயுதேவனது அநுக்கிரகத்தாற் பிறந்த குமாரனான இவன், பிறந்தவுடனே இளஞ்சூரியனைக் கனிந்தபழமென்றுகருதிப் பிடித்தற்குப் பாய்ந்தபொழுது, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் அடிக்க அவ்வடிபட்டுச் சிதைந்த கன்னமுடையவனானதனால், இவனுக்கு ஹநுமாந் என்று பெயராயிற்று; இது, இந்திரன் இட்டது. இவ்வாநரவீரன், சுக்கிரீவனுக்கு மந்திரியும் சிநேகிதனு மானவன்; ராமலக்ஷ்மணர்கள் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு சென்றபொழுது, அவர்கள்பக்கல் பேரன்புகொண்டுவந்து சந்தித்துப் பணிந்து பேசி இராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் நட்புச்செய்வித்தவன்; இராமதூதனாய்ச்சென்று கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து சீதையின் வரலாற்றையறிந்து மீண்டுவந்து இராமபிரானிடம் செய்திகூறி, அதன்பின் இராமன் சென்று இராவணன்முதலிய அரக்கர்களைக் கொல்வதற்கு மிக்க உதவிபுரிந்தவன். 'சிறியதிருவடி' என்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் அநுமானுக்கு வழங்குந் திருநாமம்.

வீடணன்-விபீஷணன்என்றவடசொல்லின்சிதைவு.இப்பெயர்,(பகைவர்க்கு) விசேஷமாய்ப்பயங்கரனானவனென்று காரணப்பொருள்படும்.இனி, இதற்கு - பயங்கரனல்லாதவனென்று பொருளுரைப்பாருமுளர். இவன், இராவணனது இறுதித்தம்பி; நற்குணநற்செயல்களை யுடையவன். இராமபிரான் இராவணாதியரை யழித்தற்பொருட்டுப் பெரியவாநரசேனையைச் சித்

தப்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தென்கடலின் இக்கரையைச்சேர்ந்தவளவிலே, இலங்கையில் சபைவீற்றிருந்த இராவணன் இனிச்செய்யத்தக்கதைக்குறித்து மந்திரிகளுடனே இரகசியமாக ஆலோசனைசெய்கையில், அவனது தம்பியும் சத்துவகுணசீலனுமான விபீஷணன் பற்பலநீதிகளையெடுத்துக்காட்டி 'மகாபலசாலியான இராமனிடத்திலே சீதையைக் கொண்டுபோய் ஒப்பித்துவிடுவதே தகுதி' என்று வற்புறுத்திக்கூறவும், இராவணன் அதுகேளானாய்க் கோபங்கொண்டு பலவாறுஇகழ்ந்துபேச, விபீஷணன் அதனைப்பொறாது அத்தமையனையும் சுற்றத்தையும் இனத்தையும் விட்டுத் தீப்பற்றியவிடத்தினின்று வெளிப்படுமாறுபோல அந்தத்துஷ்டர்கூட்டத்தினின்று புறப்பட்டு வந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து அப்பெருமானால் அன்போடு அபயமளித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அவனுக்குஉதவியாகி அரக்கர்களுடைய சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லி, அவர்களனைவரையும் போரில்அழித்தற்குப் பெருந்துணைசெய்து, ஸ்ரீராமனால் இலங்கையரசனாக முடிசூட்டப்பட்டனனென்ற வரலாறும், இங்கு அறியத்தக்கது. 'அவ்வீடணன்' என்றது, மேன்மைபற்றி; அகரச்சுட்டு, பிரசித்திபற்றி வந்தது. ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்குத் தீயனவற்றையேசெய்யுங் கொடிய அரக்கர்கோஷ்டியில் ஒருவனாயிருந்தும் ஸத்வகுணமே மிக்கு நல்லனவேசெய்யுமியல்பினனான விபீஷணனது ஞானசீலங்களின் மேன்மை தோன்ற, 'அவ்வீடணன்' என்றார்.

அநுமான் மருத்துமலைகொணர்ந்து இலக்குமணனைஉயிர்ப்பித்த இருமுறையிலும் இராமபிரான் அவன்பக்கல் மிகவுந்திருவுள்ளமுகந்து அவனைச் சிரஞ்சீவியாய் என்றும்வாழும்படி அருள்செய்தனன். (கம்பராமாயணத்து யுத்தகாண்டத்தில மருத்துமலைப்படலத்தில் "இன்றுவீகலா தெவருமெம்மொடு, நின்றுவாழுநாள் நெடிதுநல்கினாய், ஒன்றுமின்னல்நோயுறுகிலாது நீ, என்றும்வாழ்தியா லினிதெனேவலால்" என்றதும், வேலேற்றுப்படலத்தில் "வீரனனுமனைத் தொடரப் புல்லிப், பெற்றனெனுன்னை யென்னைபெறுதன பெரியோ யென்றும், அற்றிடையிறுசெல்லாவாயுளையாக வென்றான்" என்றதுங் காண்க.) இராமபிரான் திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு இவ்வுலகத்தைநீத்துத் தன்னடிச்சோதிக்குஎழுந்தருளும்போது விபீஷணனுக்குச் சிரஞ்சீவியாய்வாழுமாறு அருள்செய்தனனென்பதை, உத்தரகாண்டத்து இறுதிப்படலத்தில் "மின்பயில்தடக்கைவேல்வீடணன்தனைப், பொன்பயில்நகர்வயிற் போகி பூதல, மன்பதையளவு நீவாழ்தியா லென, அன்புடனுணையானகலநீக்கினான்" என்றதனால் உணர்க. இவர்களில் அநுமானுக்கு "ஒருநாளும்விளியாநாளுமுறுக" என்று பிரமனும், "யான் மறுவிலாமனத்தேனென்னின், ஊழியோர்பகலாயோதும்யாண்டெலா முலகமேழு மேழும்வீவுற்றஞான்று மின்றெனவிருத்தி" என்று சீதாபிராட்டியும், விபீஷணனுக்கு "நீயென்றுமிறவாதிருத்தி" என்று பிரமனும் கொடுத்திருக்கின்ற அழிவிலாவரத்தைப் பெருமான் இங்ஙனம் பரிபாலித்தருளினனென்க. மற்றையோர்பலரைப் பெருமான் தன்னுடன் வைகுந்தத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகின்றபோது இவ்விருவரையும் உடன்கொண்டு செல்லாமற் பிரமகற்பமளவும் இவ்வுலகில்வாழுமாறு கட்டளைகூறி முன்பு

அவர்கட்குப்பிரமனும்பிராட்டியும்தந்தவரத்தைப் பரிபாலித்ததை இங்ஙனம் பாராட்டிக்கூறினருமாம். விபீஷணனுக்கு இலங்கையிற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்கும்பொழுது இவ்வகைவரமளித்ததாகவும் கூறுவ துண்டு. "இலங் கைகாத்தளிப்ப வீடணற்காயு ளியம்புமோர்கற்பம தளித்து" என்றது, ஸ்ரீபாகவதம்.

ஸர்ப்ப மென்ற வடசொல்லின் விகாரமான சர்ப்பமென்பது, எதுகை நயம் நோக்கிச் சற்பமெனத் திரிக்கப்பட்டது; தரையென்பது தறையென வேண்டுமிடத்து ரகரம்மாற்றப்படுதல் போல. பாதம்,பக்தர்,நாமம்,கல்பம்- வடசொற்கள். ஓ - எதிர்மறை. மருத்தின் வெற்பு - மருந்தையுடைய மலை; ஓஷதிகிரி. 'மருந்து' என்ற மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று; இன் - சாரி யை. நலம் - நன்மையைத்தருகின்ற, மா மருந்து - மஹௌஷதி யென்றுங் கொள்ளலாம். நல என்றுஎடுத்து, நல்ல என்றலுமாம். விறல் - வெற்றியு மாம். மூன்றாமடியில், உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. நான்காம் அடி யில், உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. 'அழியாதிருக்கவும்' என்ற உம்மையை எச்சப்பொருளதாகக் கொண்டு, அவர்கட்கு முறையே தன்னால்தழுவிக் கொள்ளப்படுதலும் இலங்கையரசனாதலும் முதலிய சிறப்புக்களைத் தந்தது மன்றி யென்பதை வருவித்தலுமாம். கற்பித்தை-முன்னிலையொருமை யிற ந்தகாலமுற்று; ஐ - விகுதி. ஒரு நாசம் உண்டோ-நாசம் ஒன்றேனும் உண் டோ? என்றபடி. (சரு)

சசு. ஆவும்பயமுமமுதுமொப்பானவரங்கருக்கு
மேவும்புகழின்னுமேவுங்கொலோ வவர்மெய்யருளாற்
றாவுந்தரங்கத்தடஞ்சூழயோத்திச்சராசரங்க
ளாவுங் கிளையுடன் வைகுந்தலோகத்திலார்ந்திட்டவே.

(இ - ள்.) ஆவும் பயமும் அமுதும் ஒப்பு ஆன - பசுவையும் (அதனி டத்துப்)பாலையும் (அதனிடத்து)இனிமையையும் போலுள்ள,அரங்கருக்கு- திருவரங்கநாதராகிய இராமபிரானுக்கு, மேவும் - உண்டான,புகழ்-கீர்த்தி. இன்னும் மேவும்கொல்ஓ - வேறு யார்க்கேனும் உண்டாகுமோ? [உண் டாகா தென்றபடி]: (எனெனில்),—தாவும் தரங்கம் தடம் சூழ் அயோத்தி சர அசரங்கள் ஆவும் - மேன்மேலெழுந்துவருகின்ற அலைகளையுடைய தடாகங்கள் சூழ்ந்த அயோத்தியாபுரியிலுள்ள சரங்களும் அசரங்களு மா கிய எல்லாப்பொருள்களும், கிளையுடன் - (தம்தம்) சுற்றத்துடனே, அவர் மெய் அருளால் - அந்தஸ்ரீராமபிரானது பழுதுபடாத கருணையினால்,வைகு ந்தலோகத்தில் ஆர்ந்திட்ட-வைகுண்டலோகத்திற் சென்று சேர்ந்திட்டன.

"அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி", "கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றுங்கற்பரோ, புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றி யே,நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ் சராசரம் முற்றவும், நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

'இராமபிரானுக்குஉண்டானகீர்த்திவேறியார்க்கேனும்உண்டாகுமோ? என்று ஒருவிஷயத்தைக் கூறி, அதனை, 'அப்பெருமானது திருவருளால்

அயோத்திச்சராசரங்கள்யாவும் கிளையுடன் வைகுந்தலோகத்தில் ஆர்ந்திட்டவே' என்ற தக்க காரணத்தைக்கொண்டு சாதித்தது, ஏதுவணியின் பாற்படும். இப்படி தாம்திருவவதரித்த நகரத்தில் வாழ்ந்த சராசரங்களெல்லாவற்றிற்கும் வைகுந்தமளித்தவர் வேறெவரு மில்லை யாகையால், இவ்வகைக்கீர்த்தி பெருமாளுக்கே அஸாதாரணமாகின்ற தென்க.

பசுவினிடத்துப் பாலும் அதனிடத்து இன்சுவையும் போல அசித்தாகிய சரீரத்திலே சித்தாகிய ஜீவாத்மாவும் அதனிடத்தே அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமாக வாழ்பவ ரென்பார், 'ஆவும் பயமும் அமுதுமொப்பான அரங்கர்' என்றார். இது, விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தம். அமுது - பாலின் ஸார மெனினுமாம். சர + அசரம் = சராசரம்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; உம்மைத்தொகை. சரம் - அசையும்பொருள், இயங்குதிணைப்பொருள்; ஜங்கமம். அசரம் - அசையாப்பொருள், நிலைத்திணைப்பொருள்; ஸ்தாவரம். இவையே இருவகைத்தோற்றம். மெய் அருள் - பயன்விளைத்தல்தவறாத அருள். பயஸ், அம்ருதம், அயோத்யா, வைகுண்டலோகம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அயோத்யா என்பது - போர்செய்து வெல்லமுடியாத தென்று பொருள்படும். நான்காம்அடியில், 'யாவும்' என்பது, 'ஆவும்' என விகாரப்பட்டது; ஆனை, ஆடு, ஆளி, ஆமை, ஆறு, ஆர் என்பன போல. கிளை - மரத்திற்குக் கிளைபோலத் தமக்கு உறப்பாகும் உறவினம்; உவமவாகுபெயர். கொல் ஓ என்ற இரண்டு இடைச்சொற்களில், ஒன்று - வினவகையால் எதிர்மறை குறித்தது; மற்றொன்று - அசை. ஆர்ந்திட்ட - 'அன்'சாரியை பெறாத பலவின்பால் முற்று; 'இடு' என்ற துணைவினை, துணிவுணர்த்திற்று. ஈற்றுஏகாரத்தைத் தேற்றப்பொருள தென்னலாம்; தேவதாந்தரங்களை ஏசுங் கருத்தினதுமாம். தரங்கம் - வடசொல். தடம் - சரயூநதியுமாம்; அந்த மகாநதி அயோத்தியாபுரியைத் தழுவுவது போல வளைந்திருத்தலால், 'தாவுந்தரங்கத்தடஞ்சூழயோத்தி' எனலாகும்.

[இதுவும், அடுத்தபாசுரமும் - ஸ்ரீபலராமாவதார வைபவம்.]

சஎ. ஒருதாயிருந்துவருந்தவைதேகியுடன் சுரத்தி
லொருதாய்சொலச்சென்றதென்னரங்கா வையமுய்யும்வண்ண
மொருதாயுதரத்திலோரறுதிங்களுறைந்தபின்னை
யொருதாய்வயிற்றில்வந்துற்ற தெம்மாய முரைத்தருளே.

(இ - ள்.) ஒரு தாய் சொல - ஒருதாய்[கைகேயி]சொன்னதனால், ஒருதாய் இருந்து வருந்த - ஒருதாய் [கௌசல்யை] (அயோத்தியாபுரியிலேயே) இருந்து வருந்தும்படி, வையம் உய்யும் வண்ணம் - உலகத்துஉயிர்கள் (கொடியோரால்நேர்ந்த உபத்திரவம் நீங்கி) வாழும்பொருட்டு, வைதேகியுடன் சுரத்தில் சென்ற - சீதையுடனே கொடியகாட்டிற்குப்போயருளிய, தென் அரங்கா - அழகிய திருவரங்கத்துநாதனே!—(நீ), ஒரு தாய் உதரத்தில் ஓர் அறு திங்கள் உறைந்த பின்னை - ஒருதாயின் [தேவகியினது] திருவயிற்றிலே ஆறுமாதகாலம் வசித்தபின்பு, ஒரு தாய் வயிற்றில் வந்து உற்றது - மற்றொருதாயின் [ரோகிணியினது] திருவயிற்றில் வந்துசேர்ந்தது, எ மாயம் - என்ன மாயை! உரைத்தருள் - சொல்லியருள்வாயாக.

தந்தை ஏவவேண்டுமென்பதை எதிர்பாராமலே இராமபிரான் "மன்னவன்பணியன்றாகில் நும்பணிமறுப்பனோ, ..இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன், மின்னொளிர்கானமின்றேபோகின்றேன் விடையுங்கொண்டேன்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டமை தோன்ற, 'ஒருதாய்சொலச் சென்ற' என்றார். "தொத்தலர் பூஞ்சுரிகுழற் கைகேசி சொல்லால் தொன்னகரந் துறந்து" என்றார் குலசேகராழ்வாரும். முதலடியில் 'ஒருதாய்'என்றது,பெற்றதாயை. இரண்டாமடியில்'ஒருதாய்'என்றது,மாற்றாந்தாயை. ஒரேவகைச் சொல்லால் இருவரையும் சமமாகக்குறித்தது, இராமபிரானுக்கு அவர்களினிடம் ஒருநிகராகவுள்ள அன்புநிலையைப்பற்றி யென்க. புத்திரனைப்பிரிவதனால் வருத்தமுற்ற கௌசல்யை 'என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டுபோ' என்று வேண்டவும், இராமன் அங்ஙனம்செய்யாமல்'சக்கரவர்த்தியுடன்இருந்து அவர்க்குஆவனசெய்தலே அறமாகும்' என்றுசொல்லி அத்தாயைத் தந்தையினிடம் இருக்க விட்டுச் சென்றன னாதலால், 'ஒருதாய் இருந்து வருந்தச் சென்ற' எனப்பட்டது. "ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்தெம்பிரா னென்றழக், கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கொடியவனம்போன, சீற்றமிலாதான்" என்றது, பெரியாழ்வார்திருமொழி. இப்படி வனவாஸஞ்சென்றது ராவணாதிராக்ஷஸஸம்ஹாரஞ்செய்து உலகத்தவர்களை இனிதுவாழச்செய்தற்பொருட் டாதலால், 'வையம்உய்யும்வண்ணம் சுரத்திற்சென்ற' என்றார். சுரம் - கடுங்காடு. ("மாதிரங்கள், மின்னுருவின் விண்டோர் திரிந்துவெளிப்பட்டுக், கன்னிரைந்து நீந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்"என அதன்கொடுமையைத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.) சீதையை எடுத்துச்சென்று இராவணன் அழிய வையம்உய்தற்குப் பெருமாள் பிராட்டியுடன்வனஞ்சென்றதே மூல மாதலால், 'வையமுய்யும்வண்ணம் வைதேகியுடன் சுரத்திற் சென்ற' எனலாயிற்று.

எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகநித்திரை யெனப்படும் மாயை நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலே யிருந்த வசுதேவபத்தினியான ரோகிணியின் வயிற்றி லிருந்த வாயுரூபமான ஆறுமாதத்துக்கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு வசுதேவருடைய மற்றொருபத்தினியான தேவகியின் வயிற்றி லிருந்த ஆதிசேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோகிணியின்வயிற்றிற் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வசுதேவபத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாசமும், ரோகிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாசமும் இருந்து பிறந்தவன் பலராமனென்பது, பின்னிரண்டடியில் அறியத்தக்கது. இவன்-திருமாலின் எட்டாம்அவதாரம்;இவனிடத்து, ஆதிசேஷனது அம்சமும் கலந்திருந்தது. தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் அவதரிப்பவனும் திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரமுமான கண்ணனுக்கு முன்பு இவன் பிறந்ததனால் அவனுக்குத் தமையனாயினன். தசாவதாரங்களுள் ஏழாவதான தசரதராமாவதாரத்தோடு எட்டாவதான பலராமாவதாரத்தையுஞ் சேர்த்து அருமைபாராட்டினர், இப்பாசுரத்தில்; இரண்டும் அடுத்தஅவதாரங்க ளாதலால். 'வையம்உய்யும்வண்ணம்' என்றதை மத்தியதீபமாக, 'உறைத்தபின்னை', [illegible] ட்டலாம்;

துஷ்டஅசுரர்கள்பலரும் கெட்டஅரசர்கள் பலரும் ஒருங்கே கூடி வசிப்ப தனாலுண்டான பூமிபாரத்தை நிவிருத்திசெய்து உலகத்தவரைவாழ்வித்தற் பொருட்டு அப்பூமிதேவியின் பிரார்த்தனைப்படி தேவர்கள்வேண்டியதனால் திருமால் வசுதேவகுமாரராய்ப் பலராமகிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தன னென உணர்க. இப்படி கருப்பம் ஒருத்திவயிற்றைவிட்டு மற்றொருத்தி வயிற்றிற்கு மாறுவது உலகத்தில் எங்கும் என்றுங் காணாததோர் அதிவிசித் திர மாதலால், அதற்குக் காரணமான பகவானுடைய அற்புதசக்தியை 'எம்மாயம்' என்று கொண்டாடினர். மாயை - அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம், செயற்கரியன செய்யுந் திறம். அது பிறர்கூறுதற்கரிய தென்ற கருத்தால் நீயே உரைத்தரு ளென்றார்.

வைதேஹீ என்ற வடசொல்,விகாரப்பட்டது: உடம்பில்லாமற்போகக் கடவதென்று வசிட்டமுனிவராற்சபிக்கப்பட்டு விதேகனாகிய நிமியரசனது மரபில் வளர்ந்தவ ளென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். சேரல - தொகுத்தல். உதரம் - வடசொல். திங்கள்-சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமா வாசை ஒருமாச மெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் காலத்தைவரையறுக் குஞ் சாந்திரமானரீதிபற்றி, 'திங்கள்' என்று மாதத்திற்குப் பெயர் வழங்க லாயிற்று: 'மதி' என்பதும் இது; இலக்கணை. பின்னை, ஐ - சாரியை. (சஎ)

சஅ. கதிபட்டபொன்னியரங்கேச ராடுகருந்திரைநீர்
நதிபட்டபாடுநவின் றிடலாகு நலங்கெழுகூர்
நுதிபட்டநெட்டலத்தாலேயிழுத்திடநூற் றுவர்தம்
பதிபட்டகண்கலக்கந்தெரியாது பகருதற்கே.

(இ - ள்.) கதி பட்ட பொன்னி அரங்க ஈசர் - விரைந்தோடுதல் பொ ருந்திய காவேரிநதியாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக் கின்ற எம்பெருமான், ஆடு-(பலராமாவதாரத்தில்) நீராடுகின்ற, கரு திரை நீர் நதி - கருமையான அலைகளையுடைய நீரையுடைய யமுனையாறு, பட்ட பாடு - (அவர் கலப்பைகொண்டு இழுத்திட்டதனால்) அடைந்த வருத்தம், நவின்றிடல் ஆகும் - (ஒருவாறு)சொல்லுதல்கூடும்; நலம் கெழு - நன்மை மிக்க, கூர் நுதி பட்ட - கூர்மையான நுனிபொருந்திய,நெடு அலத்தாலே- நீண்ட கலப்பையாலே, இழுத்திட-(அப்பலராமர்) இழுத்திட்டதனால்,நூற் றுவர்தம் பதி - துரியோதனாதியரது ஊராகிய ஹஸ்திநாபுரி, பட்ட-அடை ந்த, கண்கலக்கம் - துன்பமோ வென்றால், பகருதற்கு - சொல்வதற்கு, தெரியாது—; (எ - று.)

இதனால் இப்பொழுதும் அஸ்திநாபுரி தென்புறம் உயர்ந்து வடபுறம் தாழ்ந்து அப்பக்கத்திலுள்ள கங்கையினுள்ளே விழுவதுபோல விருக்கின்ற தென்பதை, "புரவல வின்னும்பொன்னஞ்சூட்டெயில், திருநகர் தென்ற லைச்சேணிலோங்குறு, விரிதிரைக்கங்கையில்வீழ்தல்போன்று மற்று, ஒரு குழையவன்வலியுணர்த்துகின்றதால்" என்ற ஸ்ரீபாகவதத்தால் உணர்க. (பலராமனுக்குக் கலப்பையும் உலக்கையும் முக்கியஆயுதங்கள்.) அதனால், அவனுக்கு ஹலாயுதன்,ஹலீ,முஸலீ என்ற பெயர்கள் வழங்கும். நலம் - சிற ப்பு, துஷ்டநிக்கிரகமுமாம். நலங்கெழு-அலத்திற்கு அடைமொழி. 'நலங்

கெழுகூர் நதிபட்டநெட்டலத்தாலேயிழுத்திட' என்றதை மத்திமதீபமாக 'நதிபட்ட'என்றதனேடுங் கூட்டுக. யமுநாநதியின் ஜலம் கருநிறமுடைய தாதலால், 'கருந்திரைநீர்நதி' எனப்பட்டது.

கதி, நதீ, ஹலம் - வடசொற்கள். நெடுமை+அலம்=நெட்டலம்:பண்புப்பெயர், ஈறுபோய்த் தன்ஒற்றுஇரட்டியது. நூற்றுவர்-நூறுபேர்;இங்கே துரியோதனுதியர்க்குத் தொகைக்குறிப்பு. துன்பம்உண்டானபோது கண் கலங்குதலால், துன்பத்திற்கு 'கண்கலக்கம்' என்று ஒருபெயர் வழங்கும்; காரியவாகுபெயர். துன்பத்திற்கு 'அலக்கண்' என்று ஒருபெயரிருத்தல் இங்குநினைக்கத்தக்கது.பகருதற்குத்தெரியாது-சொல்லமுடியாதென்றபடி.

யமுநாநதிபட்டபாட்டினும் அஸ்திநபுரிபட்டபாடு பெரிய தென்பது கருத்து. இங்ஙனம் பலராமனது பேராற்றலை யுணர்த்தினர். (சஅ)

[இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரவைபவம்.]

சகூ. பண்டுவிழுங்கியபாருந்திசையும்பனிக்கடலுஞ்
சண்டநெடுங்கிரித்தானமெல்லாஞ் சண்பகாடவிமேன்
மண்டுபெரும்புனல்சூழரங்கேசர்தம்வாய்மலருட்
கண்டுமருவினள் சீர்நந்தகோபர்தங்காதலியே.

(இ - ள்.) சண்பகம்அடவிமேல்-சண்பகமரச்சோலையின்மேல், மண்டு-மிக்குப்பாய்கின்ற, பெரும்புனல்-பெரியகாவேரிநீரினல், சூழ்-சூழப்பட்ட, அரங்கம்-திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஈசர்தம் - பெருமானுகிய கண்ணபிரானது,வாய் மலருள் - செவ்வாம்பல்மலர்போன்ற திருவாயினுள்ளே,—பண்டுவிழுங்கிய-முன்னே[கற்பாந்தகாலத்தில்]உட்கொண்ட, பாரும் - பூமியையும், திசையும் - திக்குக்களையும், பனி கடலும் - குளிர்ந்த கடலையும், சண்டம் நெடுங் கிரி தானம்-மிகவும்பெரிய மலைகளினிடங்களையும், எல்லாம் - (அவற்றிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களையும், நந்தகோபர்தம் காதலி - நந்தகோபரது மனைவியான யசோதைப்பிராட்டி, கண்டு-பார்த்து, சீர் மருவினள் - சிறந்த மகிழ்ச்சியை யடைந்தாள்; (எ - று.)

நந்தகோபர்-இடையர்களையும்பசுக்களையுங்காப்பவர்:நந்தர்-இடையர்; கோ-பசு. இவர், கண்ணனை வளர்த்த தந்தையார். வசுதேவனும்தேவகியும் கம்ஸனுற்சிறையிலிருத்தப்பட்டு வடமதுரையில் தளைபூண்டிருக்கையில்,திருமால் தேவகியினிடம் எட்டாவதுகருப்பத்திற் கண்ணனுய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன்கொல்லக்கூடுமென்றஅச்சத்தால், தாய்தந்தையர்அத்தெய்வக்குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்தநடுராத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாந்தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக் கொண்டுசேர்த்துவிட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர்மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின்அம்சமாய்ப்பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவந்துவிட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணபிரான் அந்தக்கோகுலத்திலேயே நந்தகோபகுமாரனுய் யசோதைவளர்க்க வளர்ந்தருளினன்: அங்ஙனம் வளர்கையில் ஒருநாள், கண்ணன் குழந்தையாகிய தன்னை நீராட்டும்

போது மஞ்சளாலே தனது மெல்லியகாலை வழித்த யசோதைக்குத் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்துத் தன்வாயைத்திறந்து தன்வைபவத்தைக்காட்டியருள, அவள் அந்தப்பிள்ளையின் வாயினுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டனளென்க. "கையுங்காலும்நிமிர்த்துக் கடாரநீர், பையவாட்டிப் பசுஞ்சிறுமஞ்சளா, லையநாவழித்தாளுக் கங்காந்திட, வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே," "வாயுள் வையகங் கண்ட மடநல்லார், ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன், மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

சண்டம், கிரி, ஸ்தாநம், சம்பகாடவீ, நந்தகோபர் - வடசொற்கள். வாய் மலர் - முன்பின்னாகத் தொக்க உவமத்தொகை. மலர் - செந்தாமரை மலருமாம்; "மண்டிணிஞாலமும் வானமு முட்பட, அண்டமுண்டுமிழ்ந்த தோ ரம்போருகமே" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தில். சீர் நந்தகோபர் என்று எடுத்து, ஸ்ரீநந்தகோபர் என்றுரைத்து, 'மருவினள்' என்பதற்கு - (மகிழ்ந்து அக்குழந்தையை) அணைத்துக்கொண்டாள் என்றலும் ஒன்று. காதலி - அன்புக்குஉரியவள்; இ - பெயர்விகுதி. (சகூ)

நுo. உன்னைக்களவினுரலோடுகட்டிவைத் துன்னுடைய
வன்னைக்கொருத்தியறிவித்தபோ தலையாழிமங்கை
தன்னைப்புணர்ந்தருடாரரங்கா வவடன்மருங்கிற்
பின்னைக்கொடுசென்றபிள்ளை மற்றாரென்றுபேசுகவே.

(இ - ள்.) அலை ஆழி மங்கைதன்னை - அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய திருமகளை, புணர்ந்து அருள் - சேர்ந்தருள்கின்ற, தார் அரங்கா - மாலையையுடைய திருவரங்கனே!—களவில்-(நீ தயிர்நெய்பால் வெண்ணெய்) திருடியதற்காக, ஒருத்தி - ஓர்இடைச்சி, உன்னை உரலோடு கட்டிவைத்து - உன்னை உரலுடன் சேர்த்துக்கட்டிவைத்து, உன்னுடைய அன்னைக்கு அறிவித்த போது - உனது தாயான யசோதைக்கு (அச்செய்தியைத்) தெரிவிக்கச்சென்றபொழுது, அவள்-அவ்விடைச்சி, தன் மருங்கில் - தன் இடையில், கொடு சென்ற - கொண்டுபோன, பிள்ளை - குழந்தை, பின்னை ஆர் என்று பேசுக - வேறுயாரென்று சொல்வேனாகை? (எ - று.)—நீயேயாயினாய் என்றதாம்.

கண்ணன் இளம்பிராயத்தில் இடையர்வீடுதோறுஞ்சென்று வெண்ணெய் பால் தயிர் நெய் முதலியவற்றைக் களவாடி யுண்டுவர, அதனை ஒருநாள் பதிவிருந்து பார்த்த ஒரு கோபஸ்த்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தன்வீட்டில் உரலுடன் சேர்த்துக்கட்டிவைத்துவிட்டு, அச்செய்தியை யசோதையினிடஞ் சொல்லி அவளைக்கொண்டு கண்ணனைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்று கருதித் தன்பிள்ளையை இடுப்பிலெடுத்துக்கொண்டு யசோதையினிடம்வந்து கண்ணன் செய்தியைச்சொல்லிமுறையிட, அச்சமயத்திற் கண்ணபிரான் மாயையால் அவளது இடுப்பிலுள்ள பிள்ளை தானாகவும் அவள்வீட்டிற் கட்டுண்ட பிள்ளை அவள் மகனாகவு மாய்விட, அதுகண்டு அவள் நாணங்கொண்டு சென்றனளென்பது, இங்குக் குறித்தது.

களவில் - திருடியபொழுது. அன்னை - வளர்க்குந்தாய். 'அலையாழிமங்கைதன்னைப் புணர்ந்தருள' என்றதற்கு - இரட்டுறமொழிதலென்னும்உத்தியால், அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமிதேவியைச் சேர்ந்தருள்கின்ற என்றபொருளுங் கொள்ளலாம்; "பூமடந்தையும்நிலமடந்தையுந்தேவியர்" ஆதலால்: "பங்கயமின்னொடு பார்மகள் தேவி" என்பர் மேல் எஅ - ஆம் பாசுரத்திலும். பேசுக - வியங்கோள்முற்று; இங்கே தன்மையொருமைக்கு வந்தது: நீ சொல்வாயாக என முன்னிலையொருமையுமாம். (ருo)

ருக கடிக்குங்கரளப்பிறைவாளெயிற்றுவெங்காளியன்மே
னடிக்கும்பெரியபெருமாளரங்கர்நறைகமழ்பால்
குடிக்குங்களவுக்குமாறுகொண்டேயொருகோபிபற்றி
யடிக்கும்பொழுதிற்பதினாலுலகுமடிபட்டவே.

(இ - ள்.) கடிக்கும் - கடிக்கின்ற, காளம் - விஷத்தையுடைய, பிறை வாள் எயிறு-பிறையையும் வாளையும் போன்ற பற்களையுடைய, வெம் காளியன் மேல் - கொடிய காளியனென்னுஞ் சர்ப்பத்தின்மேல், நடிக்கும்-கூத்தாடுகின்ற,பெரியபெருமாள் அரங்கர்-பெரியபெருமாளாகியஅரங்கநாதன், (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இளம்பருவத்தில்). நறை கமழ் பால் - வாசனைவீசுகின்ற பாலை. குடிக்கும் - (ஒருவரும்) அறியாதபடி குடிக்கின்ற, களவுக்கு- திருட்டிற்காக, மாறு கொண்டு கோபங்கொண்டு, ஒரு கோபி - ஓரிடைச்சி, பற்றி - (அந்தக்கண்ணனைப்) பிடித்து, அடிக்கும் பொழுதில்—. பதினாலு உலகும் அடிபட்ட-பதினான்கு உலகங்களிலுள்ளனவான சராசரப்பொருள்களெல்லாம் அடிபட்டன; (எ - று.)

கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியிற் பால்முதலியவற்றைத் திருடினானென்று அவனை ஒரு ஆய்ச்சி பருத்தமதத்தைக்கொண்டு அடித்தபொழுது எக்காலமுந் தனது திருவுதரத்திற்குள் அசையாதுவைத்து அவனாற் பாதுகாக்கப்படும் ஸகலலோகங்களும், அவற்றிலுள்ள சராசரங்கள் யாவும் அடிபட்டனவென்பதாம். இங்கு,ஒரு அற்பகாரியத்தைச் செய்கையில் அதனுள் செய்தற்கு அரிய பெருங்காரியம் நிறைவேறுதலாகிய சிறப்பணி அமைந்திருத்தல் காண்க. பருகுதற்குஅருகமாகாதபடி விஷமாய்க்கிடந்த நீரைப் பருகுதற்குஉரிய அமுதமாக்கிக் கொடுத்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தான் ஒரு ஆய்ச்சியின்கையிலகப்பட்டு அடிபட்டதும் அப்பெருமானது திருவுள்ளமே யென்க. மற்றையோருடைய உடம்பில் அடிபட்டாலோ, அவ்வுணர்ச்சி அவரது உடம்புமாத்திரத்தோடு நிற்கும்; பகவானுக்கோ சேதநாசேதநங்கள்யாவும் சரீர மாதலால், அப்படிப்பட்ட சரீரத்தில் ஓரடி படும்போது அதனுணர்ச்சி அந்தச் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றுக்கும் உண்டாதல் இயற்கையேயாம். இதனால், எல்லாப்பொருள்கட்கும் உயிராயுள்ள எம்பெருமானது ஜகத்சரீரத்துவம் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை அடிக்கவேண்டுமென்று விரும்பிய ஆய்ச்சி தன்னைத்தானே யடித்துக்கொண்டவளாதலுங் காண்க. (இதனை,"வேதமடியுண்டன விரிந்தபலவாகமவிதங்களடியுண்டனவொரைம், பூதமடியுண்டன விநாழிகைமுதற்புகல்செய்பொழுதொடுசெலிப்பில்பொருளின், பேதமடியுண்டன பிறப்பிலியிறப்பிலிபிறங்கலரசன்றன்

மகளார், நாதனமலன்சமரவேதவடிவங்கொடு நரன்கையடியுண்டபொழு தே" என்ற செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.)

நறைகமழ்பால் - சுவைமிக்க பால். களவு - தொழிற்பெயர்; கள் -முதனிலை. கோபி - கோபனென்பதன் பெண்பால்; இனி,இதனுட் கோபத்தையுடையவளென்னும் பொருளுந் தோன்றுமாறு அறிக. காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதூதி எனப் பாம்பிற்கு விஷப்பற்கள் நான்கு என்பர். (௫௧)

௫௨. ஆரந்தரும்பொன்னிசூழரங்காவுன்றனுய்ச்சிவெகு
தூரநெடுங்கயிறெல்லாமிசைசொத்துவைத்துமவை
யீரமருங்கிற்குறைந்திடக்கண்பிசைந்தேங்குமவள்
வேரம்புயமுகங்கண்டளவானவிநோதமென்னே.

(இ - ள்.) ஆரம் தரும் - மாலையை யொக்கின்ற,பொன்னி-காவேரியால், சூழ் - சூழப்பட்ட, அரங்கா - திருவரங்கத்துநாதனே!—ஆய்ச்சி-யசோதை, வெகு தூரம் நெடுங் கயிறு எல்லாம்-மிகவும் நீண்ட கயிறெல்லாவற்றையும், மிசை சொத்து வைத்தும்-மேன்மேற் சேர்த்துச் சுற்றிவைத்தும்,அவை-அக் கயிறுகள், உன்தன் - உன்னுடைய, ஈரம் மருங்கின்-அழகிய இடையினளவினும், குறைந்திட - போதாமற் குறைந்துவிடுதலால், கண் பிசைந்து ஏங்கும்-கண்களைப்பிசைந்துகொண்டு இரங்குகின்ற, அவள்-அவளது, வேர் - வேர்வையையுடைய, அம்புயம் முகம்-தாமரைமலர்போன்ற முகத்தை, கண்டு - பார்த்து,(உடனே நீ), அளவு ஆன-அக்கயிற்றினளவாகத் திருமேனிசுருங்கிக் காட்டிய, விநோதம்—, என்னே - யாதோ! (எ - று.)

ஒருநாள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் யசோதைப்பிராட்டி சேர்த்துவைத்திருந்தமோர்களையெல்லாம் கீழேகொட்டிவிட்டு,பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்து அதன் மேலேறித் தித்தித்தபாலையும் தடாவினில் வெண்ணெயையும் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தானாக, அதனைக்கண்ட அவ்யசோதை 'இவனை இஷ்டப்படி போகவிடலாகாது; கட்டியே போகடவேணும்' என்று எண்ணி அவனைப்பிடித்து அதட்டி ஓர் உரலோடு கட்டுவதற்காகத் தாம்புக்கயிற்றைக் கொணர்ந்து கட்டப்பார்க்க அது போதாதாக, மேன்மேலும் பலதாம்புகளையும் கொணர்ந்து முடிந்து முயன்று பார்த்தும் அவைகளும் போதாதனவேயாக,முடிவில் அப்பிராட்டி இளைத்துச் சோர்ந்து வருந்துகையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் முடிச்சுள்ள ஒருசிறுகயிற்றினாற் கட்டும்படி தானே ஆயினனென்க. "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினாற் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்", "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றாற் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்" என்பன பெரியார்பாசுரங்கள். ("பெரியவுரலுருட்டியவன்முன்னர்வைத்துப் பிரமனுடனுலகுதந்த பெரியோன்றன்னை, யரியதவஞ்செய்துமகிழசோதைநங்கை யழகியநற்கயிற்றை யவன்மருங்கிற்சேர்ப்ப, விருவிரல்மாத்திரம்போதாதாகப் பின்னரிடையர்மனைத்தாம்பெல்லாமெடுத்துக்கட்டத், திருமகன்றனிடைக்கதுவும் போதாதாகத் திகைத்தனள் வந்துரோகிணியுஞ் சிரித்துநின்றாள்," "அரிவையர்கள்மிகநகைக்க வசோதைநங்கை யாயர்மனைத்தாம்பெல்லாமுடிந்தொன்றாக்கிக், கரியவனைக்கட்டுதலும் போதாதாகிக் கைசலித்துமெய்வேர்வுசொரியக்கண்டு, வரையினமர்யோகிகட்கும் மறைநாலுக்கும் வானவர்க்கும் வாச

வற்கு மலரின்வந்த,பிரமனுக்கு மகப்படாப் பெரியோன் தாய்கைத்தாம்பிஞ லூலூகலத்திற்பிணிப்புண்டானால்" என்றார் பிறரும்.) இவ்வாறுநிகழ்ந்தது, அப்பெருமானது அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தா [கூடாததையுங் கூட்டு விக்குந் திறமையா] லென்க.

ஆரந்தரும் - மலையினின்றும் முத்துக்களைக் கொணர்ந்தெறிகின்ற என்றும், சந்தனமரத்தை யடித்துக்கொண்டுவருகின்ற என்றும் உரைக்க லாம். உந்தன் மருங்கு என்க. வெகு-பஹு என்னும் வடசொல்லின் விகா ரம். வேர் - முகத்துக்கு அடை ; இனி, வேரியென்பதன் விகாரமாய், வாச னையையுடைய தாமரை யென்னவுமாம். அம்புயம்- அம்புஜம்; நீரில்முளைப் பது: இது - காரணவிடுகுறிப்பெயர். சொத்து - திசைச்சொல்போலும். 'சேர்த்துவைத்து' என்றும், 'சுற்றிவைத்து' என்றும் பாட முண்டு. (ருஉ)

ருந. சிந்திக்கநெஞ்சில்லை நாவில்லைநாமங்கள்செப்ப நின்னை
வந்திக்கமெய்யில்லை வந்திருபோது மொய்ம்மாமலர்ப்பூம்
பந்தித்தடம்புடைசூழரங்கா ததிபாண்டனுன்னைச்
சந்தித்தநாண்முத்திபெற்றதென்னே தயிர்த்தாழியுமே.

(இ - ள்.) மொய்-நெருங்கிய, மா - பெரிய, மலர்-பூக்களையுடைய, பூ- அழகிய, பந்தி - வரிசையாகிய, தடம் - தடாகங்கள், புடை சூழ் - பக்கங்க ளிற் சூழப்பெற்ற, அரங்கா-திருவரங்கத்து நாதனே!—சிந்திக்க-(உன்னைத்) தியானிக்க, நெஞ்சு இல்லை—: நாமங்கள் செப்ப - (உனது) திருநாமங்களை உச்சரிக்க, நா இல்லை—; இரு போதும்-காலை மாலை யிரண்டுபொழுதிலும், வந்து—, நின்னை வந்திக்க-உன்னை வணங்க, மெய் இல்லை-(கை கால் முத லிய அவயவங்களையுடைய)உடம்பு இல்லை; (அங்ஙனமிருக்கவும்), ததிபாண் டன் உன்னை சந்தித்த நாள் - ததிபாண்டனென்பவன் உன்னையடைந்து முத்திபெற்றபொழுது,(அவனுடன்),தயிர்த் தாழியும்-(அவனது) தயிர்க்குட மும், முத்தி பெற்றது - மோக்ஷலோகமடைந்தது, என்னே - எவ்வாறோ?

எம்பெருமானைச் சிந்திப்பவர்க்கும் அவனதுதிருநாமசங்கீர்த்தநஞ் செய்பவர்க்கும் அப்பெருமானை இருசந்திகளிலுஞ் சென்று சேவிப்பவர்க் கும் மோக்ஷமுண்டாதல் ஸஹஜம் ; இவ்வாறுசெய்தற்கு வேண்டிய கருவிக ளிலொன்று மில்லாத தயிர்த்தாழி முத்திபெற்றது என்ன அதிசயந்தான்! என்றவாறு. தாழிக்கு முத்தி கொடுத்தலாவது-தாழியிலுள்ள உயிர்க்கு முத்தி கொடுத்தல்: உலகத்தில் பெயர்சொல்லுதற்குஉரிய எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் உயிருண்டென்பது, வேதாந்திகளின் கொள்கை. ஆனால்,அசேதநப்பொருள் கள்பலவற்றில் உயிருண்டென்று சொல்வதற்குக் கூடாதபடியிருத்தல், அவ் குள்ள உயிர் மிக்கபாபத்தால் ஜ்ஞாநவிகாஸஞ் சிறிதுமில்லாதிருக்கப்பெறு தலா லென்பர். இச்செய்யுளில், முத்திபெறுதற்குஉரிய காரணம் தாழியினி டத்தில் இல்லாதிருக்கவும், அது காரியத்தைப்பெற்றதாகக் கூறியது-விபா வநாலங்காரத்தின்பாற்படும். வந்திக்க மெய்யில்லை - வந்திப்பதற்கு ஏற்ற உடம்பு இல்லை. ததிபாண்டன் - தயிர்க்கலமுடையவன். தாழியும், உம்மை- இழிவுசிறப்பு. (ருந)

௫௪. குன்றுவிளைவுடன்வண்மைபருவங்குணங்களிவை
பொன்றுதிருந்தகண்மாயமென்னோ பொன்னிசூழரங்கா
வன்றுயர்தங்குலமைந்தர்களாயுமலகிலிளங்
கன்றுயுநாடொறுஞ்சென்றுவந்தாடியகாலத்திலே.

(இ - ள்.) பொன்னி சூழ் அரங்கா - காவேரிநதியாற் சூழப்பட்ட திருவரங்கத்து நாதனே!—(நீ), அன்று-கிருஷ்ணாவதாரத்தில், அலகு இல் - அளவில்லாத, ஆயர்தம் குலம் - இடையர்சாதியில் தோன்றிய, மைந்தர்கள் ஆயும் - பிள்ளைகளாகியும், இள கன்று ஆயும் - சிறு பசுவின்கன்றுகளாகியும், நாள்தொறும் சென்று வந்து—, ஆடிய காலத்தில்-விளையாடியபொழுது,—(அப்பிள்ளைகளும் கன்றுகளும்), குன்று விளைவுடன்-குறையாத வளர்ச்சியும், வண்மை-வளமும், பருவம்-பிராயமும், குணங்கள் - குணங்களும், இவை—, பொன்றுது இருந்த - குறையப்பெறுமலிருந்த, கண்மாயம் - ஜாலவித்தை, என்னோ—? (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனை பிரமனும் எம்பெருமானது திருவிளையாடல்களைக் காணமுடியாமற்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. மெய்ச்சிறுவர்களின்மேலும் மெய்க்கன்றுகளின்மேலும் உள்ள பரிவினும் மிக்கபரிவு போலிச்சிறுவர்களின் மேலும் போலிக்கன்றுகளின் மேலும் ஆயர்களுக்கு உண்டானது எம்பெருமான் கொண்ட வடிவ மாதலினுலென்பர். எல்லாமாயைகட்கும் மேம்பட்ட மாயை செய்யவல்லாய் நீ யென்பது குறிப்பு. 'என்னோ' என்ற வியப்பு, உனது எதிரில் மாயைசெய்ய வந்தவனுக்கும் உனதுபெருமாயைகள் அறியப்படமாட்டாமற் போயினவே யென்பதைச் சுட்டும். "கற்றின மாயவை காளையர் வான்கண்டு மீணினைவ, கற்றினமாயமு நீ கன்றுகாளையராகிப் பல்ப,கற்றின மாயர் பரிவுறச்சேரி கலந்தமையுங், கற்றின மாயவொண்ணு வரங்கா செங்கமலற்குமே" என்றூர் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும். வண்மை - அழகுமாம். கண்மாயம் - கண்ணைமறைத்து ஒன்றை வேறுகத் தோற்றுவிக்கும் மாயவித்தை. (௫௪)

௫௫. நெடுங்கானிலத்துடன்கோவலர்தாமிகநின்றுநெஞ்ச
நடுங்காதிமைத்திடுங்கண்களெல்லாமென்றுநண்ணலர்மேல்
விடுங்காலநேமியங்கையரங்கா கண்விழிக்குமுன்னே
சுடுங்கானநல்லனறுற்றவம்மாயமென்சொல்லுகவே.

(இ - ள்.) நண்ணலர்மேல் - பகைவர்மேல், விடும் - பிரயோகிக்கின்ற, காலநேமி-(அவர்க்கு) யமனையொத்த சக்கரத்தையேந்திய, அம்கை-அழகிய திருக்கையையுடைய, அரங்கா—!—நெடு கான் நிலத்து-பெரியகாட்டினிடத்தில், கோவலர் உடன் மிக - இடையர்கள் மிகத்திரண்டிருக்க, நின்று - (நீ அவர்கள் நடுவே) நின்று, (அவர்களை நோக்கி), 'நெஞ்சம் நடுங்காது-மனம் அஞ்சாமல், கண்கள் எல்லாம் இமைத்திடும் - கண்களையெல்லாம் மூடிக்கொள்ளுங்கள்,' என்று - என்றுகூறி, (அவர்கள் அவ்வாறே தங்கள்கண்களை மூடிக்கொண்டு), கண்விழிக்கும் முன்னே - (அவர்கள்) கண்களைத் திறப்ப

தற்குமுன்பே, சுடும்-வெப்பம் பொருந்திய, கானம் நல் அனல்-பெருங்காட்டுத்தீயை, முற்ற - முழுதும்விழுங்கியருளிய, அ மாயம் - அந்த மாயத்தை, என் சொல்லுக - என்னவென்று சொல்லுக ?(எ - று.)

'நெஞ்சம் நடுங்காது கண்கள் இமைத்திடும்'என்ற தொடரில் - நீங்கள் கண்களை மூடாதிருந்தால்,இக்கனலைப்பார்க்கும்போது அச்சமுண்டாகுமாதலால் அப்படி அச்சமுண்டாகாதவாறு கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்களென்றும், இப்போது யான்கொள்ளும் விராட்ஸ்வரூபத்தைக் கண்டால் நீங்கள் நெஞ்சம்நடுங்குவீர்க ளாதலால் அவ்வண்ணம் நேராதபடி கண்களைமூடிக்கொள்ளுங்களென்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தந்திரமாகக் கூறின னென்பது தோன்றும். இவ்வரலாற்றால், அடுத்தவர்களை யாதரிக்கும் கண்ணனது அற்புதசக்திவெளியாம். கோவலர்-கோபாலரென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு: பசுக்களைக் காப்பவரென்பது பொருள்; கோ-பசு. இனி, கோவைக்காத்தலில்வல்லவ ரென்றுமாம். நண்ணலர் - தன்னை விரும்பாதவர். தாம் - அசை. (ருரு)

ருசு. வானாடரிற்சிலர்சென்றுகண்டாரில்லை மற்றதனிற்
போனாரின்மீளப்புவியில்வந்தாரில்லை பூவின்மங்கை
யானாதசெல்வத்திருவரங்கா கொச்சையாயரெல்லா
மேனாட்பரமபதத்தினிற்போயெங்ஙன்மீண்டதுவே.

(இ - ள்.)பூவின் மங்கை-தாமரைமலரில்தோன்றிய திருமகளது,ஆனாத செல்வம்-நீங்காத செல்வத்தையுடைய, திரு அரங்கா—!—வான் நாடரில்- தேவலோகத்தவர்களுள், சிலர்-சிலரும், (பரமபதத்தை), சென்று கண்டார் இல்லை - போய்ப் பார்த்தவர் இலர்; அதனில் போனாரில் - அந்தப்பரமபதத்துச் சென்றவர்களுள், மீள - திரும்பவும், புவியில் - பூமியில், வந்தார் - திரும்பிவந்தவர், இல்லை - ஒருவரும் இலர்; (அங்ஙனமிருக்கவும்),கொச்சை ஆயர் எல்லாம்-கீழ்மையையுடைய இடையரெல்லாரும், மேல் நாள் - முற்காலத்தில், பரமபதத்தினில் போய்—, மீண்டது - மறுபடியுந் திரும்பிவந்தது, எங்ஙன் - எவ்வாறு! (எ-று.)

என்றது, யமுனையில் தீர்த்தமாடுகின்றசமயத்தில் ஓரசுரனால் வருணலோகத்திற் கொண்டுபோ யொளிக்கப்பட்ட நந்தகோபனை, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்குஎழுந்தருளி மீட்டுவந்தபொழுது, தன்னைப் பூஜித்து உத்தமகதியை யடைய விரும்பிய சகல கோபாலர்களுக்கும் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து, தமது திவ்வியதேஜோமயமான ஸ்வரூபத்தையும், பரமபதம் முதலிய ஸர்வபுண்ணியலோகங்களையுங் காணும்படி கண்ணன் அருளிய வரலாற்றை உட்கொண்டு.

விலங்குகட்கும் மனிதர்கட்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ, அவ்வளவு வேறுபாடு உண்டு, தேவர்கட்கும் மனிதர்கட்கும்; இப்படி ஜீவாத்மாக்களுள் மிகவும் உயர்ச்சிபெற்ற தேவர்களும் கண்டறியமுடியாத பரமபதத்தை விலங்கோடொத்த ஆயர்கள் கண்டதே ஓராச்சரியம் : பரமபதத்தைப் போய்க் கண்டறிந்தவர்கள் 'நசபுநராவர்த்ததே [மீண்டுந்திரும்புவதில்லை]' என்று சாஸ்திரத்தில் விதித்திருக்கவும்,அந்தப் பரமபதத்தைக் காண்பதற்கு

ஒருசிறிதும் ஸ்வரூபயோக்யதையில்லாத அந்த இடையர்கள் அதனைக் கண்டதோடு நில்லாமல் சாஸ்திரத்திற்கும் மாறாக அங்குநின்றும் மீண்டுவந்தன ரென்றால், இவ்வாறெல்லாம் செய்வித்த உனது நிலைமையைப்பற்றி எவ்வாற்றானும் பேசமுடியாதென்பதாம். சாஸ்திரங்களெல்லாம் எம்பெருமானது ஆஜ்ஞாரூபமே யாதலால், ஸ்வதந்த்ரனான அப்பெருமானே ஒன்றைச்செய்கையில் அதுவே சாஸ்திரத்தோடு மாறுபட்டதாகா தென்க. 'பூவின்மங்கை யானுதசெல்வம்' என்பதனைத் திருவரங்கத்துக்கு அடைமொழியாகக் கொள்ளலு மொன்று. கொச்சை - திருந்தாத மழலைச்சொற்களாகவுமாம். 'கொச்சையாயர்' என்றது, இடங்கை வலங்கை யறியாத அவர்களது தகுதியின்மையைச் சுட்டுதற்கு. பரமபதம் - மிகவும் மேலான ஸ்தானம், மோக்ஷம்; 'மீளாவுலகம்' எனப்படுவது. மற்று-வினைமாற்று. எங்ஙன் - எங்ஙனமென்பதன் விகாரம். (ருகூ)

ருஎ. கூனந்துலாவயற்கோயிலுள்ளேபள்ளிகொள்ளுமெங்க
ளானந்தவாரிதிருக்குழலூதவறத்தடிந்த
கானந்தழைத்தன கால்வரைநெக்கன கார்முகிறோய்
வானமயர்த்தன வையமெல்லாமெய்ம்மறந்தனவே.

(இ-ள்.) கூன் நந்து உலா வயல்-வளைவாகிய சங்கங்கள் உலாவுகிற கழனிகளையுடைய, கோயிலுள்ளே - திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில், பள்ளிகொள்ளும்-(ஆதிசேஷசயனத்தின்மீது)பள்ளிகொண்டுயோகநித்திரைசெய்தருளுகின்ற,எங்கள் ஆனந்தம் வாரி-எங்களதுபேரின்பக்கடலாகிய கண்ணபிரான், திரு குழல் ஊத - அழகிய வேய்ங்குழலை ஊதும்பொழுது,—அற தடிந்த கானம் - முற்றவும் [வேரோடு] உலர்ந்த காடுகள், தழைத்தன—; கால் வரை - சாரல்களையுடைய மலைகள், நெக்கன - உருகின; கார் முகில் தோய் - கரிய மேகங்களுலாவுகின்ற, வானம் - வானுலகம், அயர்த்தன - சோர்ந்தன; வையம் எல்லாம் - நிலவுலகமுழுதும், மெய் மறந்தன - பரவசமாயின; (எ - று.)

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வேணுகானஞ்செய்கையில் சேதநாசேதநங்கள் யாவும் அந்த வேய்ங்குழலின் இன்னிசையி லீடுபட்டன வென்பதாம். சங்கீதசாஸ்திரலக்ஷணத்துக்கு நன்குபொருத்தமான மிக இனிய இசைப்பாட்டைக் கேட்டமாத்திரத்தில் பட்டுப்போன மரங்களும் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்தலும், கருங்கல்லும் நெகிழ்ந்து கரைந்து உருகுதலும் இயல்பு; "கலைத்தொழில்படவெழீஇப் பாடினாள் களிர், நிலைப்பொழில் குரங்கின வீன்ற தூண்டளிர்," "உருகின மரமுங் கல்லு மோர்த்தெழீஇப் பாடுகின்றான்" என்றார் சிந்தாமணியார்: "ஆயர், தறித்த மரமத்தனையுந் தழைத்தலர்ந்து பழுத்துதவ,......கருங்கற்றான் வெண்ணெயெனக் கரைந்தோட......தொனித்தகுழ லிசைத்தோய் கேள்" என்பது அழகர்கலம்பகம். "படுமரன்களு நறிய பசிய தண்டளிர் தழைய, வடைவுறுங் கழையி னிசை யமுதமுஞ் செவிநிறைய," "நின்றுயர்வரையுமுருக" என்பர் பாகவதத்தும்.

இச்செய்யுள் - கிருஷ்ணபகவானது வேய்ங்குழலின் இன்னிசையைப் பற்றி உள்ளபடி இனிதாக வருணித்தலால், தன்மைநவிற்சியணியாம். ஆனந்த

மயாதிகாரத்தில் பரப்பிரமத்தை ஆநந்தமயமென்றுகூறியிருத்தலால், அந்தப் பரப்பிரமத்தின் சொரூபமான திருவரங்கனை 'ஆநந்தவாரி' என்றார். வாரி-நீர்; இங்குக் கடலுக்கு இலக்கணை. அறத்தடிந்த கானம் என்பதற்கு - நன்றாக வெட்டப்பட்டுப் பட்டுப்போன காடு என்றும் பொருள்கூறுவர். கால்-மலையைச்சுற்றிலு மிருக்கின்ற குன்றுகள்: அவற்றிற்கு வடமொழியிற் பாதமென்று பெயர். கால்வரை=பாதசைலம். வானம் - அங்குள்ள உலகத்துக்கு ஆகுபெயர். (௫௭)

நு௮. ஊருந்திரைப்பொன்னிநன்னீரரங்க வுருப்பலவாய்க்
காருந்தடித்துங்கலந்ததுபோலிடைக்கன்னியர்கள்
யாருங்களிக்கவிடையிடையேகலந்தின்பநலங்
கூருந்திருநடமாடியமாயமென்கூறுகவே.

(இ-ள்.) ஊரும் - மேன்மேல்வருகின்ற, திரை-அலைகளையுடைய, பொன்னி - காவேரியினது, நல் நீர்-நல்லநீரால் சூழப்பட்ட, அரங்க-திருவரங்கத்துநாதனே!—(நீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில்), இடை கன்னியர்கள் யாரும் களிக்க - இளமையான இடைப்பெண்கள்யாவரும் மகிழும்படி, பல உரு ஆய் - பலதிருவுருவங்கொண்டு, இடை இடையே -(அவர்களது) நடுநடுவே, காரும் தடித்தும் கலந்தது போல்-மேகமும் மின்னலும் ஒருசேரக் கலந்து தோன்றியதுபோல, கலந்து—, இன்பம் நலம் கூரும் - சிறந்தஇன்பமிகுகின்ற, திருநடம்-திருநடனத்தை, ஆடிய—,மாயம்-மாயையை, என் கூறுக-என்னவென்று சொல்லுக! (எ - று.)

கார் - கண்ணனுக்கும், தடித்து-இடைக்கன்னியருக்கும் உவமை. திருநடமாடியமாய மென்றது-கோபஸ்திரீகள்யாவரும் வட்டமாய்நின்றுசெய்த ராஸக்கிரீடையில் அவர்யாவருந் தன்பக்கத்திலேயே நிற்க மனமுள்ளவராய்த் தன்பக்கத்தை விடாதிருந்ததனால்,கண்ணன் யாவர்க்கும்பக்கத்திலிருந்தவன்போலக் காணப்பட்டதனை. அப்பொழுது ஒவ்வொருத்தியது இவ்விருகைகளிலுந் தன்கைபொருந்தும்படி அவ்வவரது இருபக்கங்களிலும் நின்று நின்று சுற்றி வந்ததனால், 'இடையிடையே கலந்து' என்றார். இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆடிய கூத்து, தமிழ்மொழியில் 'குரவைக்கூத்து' எனப் பெயர்பெறும்; "குரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது, திவாகரம்; இதனை, வடமொழியில் 'ராஸம்' என்பர். பல நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாக நின்று சித்திரமான தாளலயங்களுடன் மெதுவாகவும் உன்னதமாகவுங் கூத்தாடுதல், இதன் இலக்கணம்; 'குரவையென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்து ஆடுவது', "குரவையென்பது கூறுங்காலைச், செய்தோர் செய்த காமமும் விறலும், எய்தக் கூறு மியல்பிற் றென்ப" என்பவற்றை இங்கே அறிக. (௫௮)

நு௯. மின்போலிடையிடைமாதரெல்லாமுன்றன்மெய்தழுவி
நன்போகசாகரத்துள்ளேமுழுகவு நாண்மலரா
டன்போகமேமகிழ்தாரரங்கா வண்டர்தாமவரை
யன்போடணைத்துத்துயின்றதெம்மாயமறிந்திலமே.

(இ-ள்.) காள்மலராள் தன்-எந்நாளும்மலர்ந்ததாமரைமலரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற திருமகளது, போகமே - இன்பத்தையே, மகிழ்-மகிழ்கின்ற, தார் - திருமாலையையுடைய, அரங்கா—!—மின் போல் இடை - மின்னல்போன்ற இடையினையுடைய, இடை மாதர் எல்லாம் - கோபகன்னிகைகள் யாவரும், உன்தன்மெய்தழுவி - உன்னுடைய திருமேனியை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு, நல் போகம் சாகரத்துள்ளே-சிறந்தஇன்பமாகியகடலிலே, முழுகவும்-அழுந்திக்கிடக்கவும்,—அண்டர்-(அவர்களது கொழுநரான) இடையர்கள், அவரை அன்போடு அணைத்து - (அம்மங்கையரிடத்துச் சிறிதும் குற்றம்பாராட்டாமல்) அவர்களை விருப்பத்தோடு ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, துயின்றது - தூங்கியது, என மாயம் - என்ன மாயை? அறிந்திலம் - (அதனை யாம்) தெரிந்தோமில்லை; (எ - று.)

திருமால் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்கையில் அவனது திருமேனியைத் தழுவுதற்குவிரும்பிய தண்டகாரணியமுனிவர் முதலிய யாவர்க்கும் ஏகபத்நீவ்ரதங்கொண்டுள்ள தான் வேறொரு திருவவதாரத்தில் தனது ஆலிங்கனத்தைத் தருவதாக வாக்களித்திருந்தனனாதலால், அதற்கேற்பக் கோபகன்னிகைகளாய்ப் பிறந்த அவர்கட்கெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்த தான் தனது வாக்கின்படியே செய்தனனல்லது போகத்தில் இச்சையினால் அவர்களைத்தழுவினனல்லனென்பது, இங்குக் கருதத்தக்கது. தருமத்தை ஸ்தாபிக்க அவதரித்த எம்பெருமான் தருமவிரோதமாக இவ்வனஞ்செய்வது ஒக்குமோ? அக்கன்னிகைகளுக்கும் இதனால் பாதகமுண்டாகாதோ? எனின்,—அப்பெருமான் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுடைய சகலபாபங்களையும் போக்கடிக்கும்படியான பரிசுத்தியுடையவனாதலாலும், வேதாந்தநிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்தவேண்டுமிடத்திலேயே அக்கன்னியர் அன்பு செலுத்தினார்களாகையாலும், அவர்கட்குச் சகலபாபநிவிருத்தியேயல்லது பாவமுண்டாவதில்லை. எம்பெருமானுக்கோ, ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாவது போலே பாபபந்தம் உண்டாகாது; ஏனெனில்:— ப்ருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப்பிராணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ, அப்படியே, ஸ்வாமி அந்தப்பெண்களினிடத்தும் அவர்களது கணவர்களிடத்தும் மற்றுமுள்ள ஆத்மகோடிகளிலும் வியாபித்திருக்கும்பரமாத்மாவாகையாலே, அவனுக்குப் புதிதாக ஒருசம்பந்தம் வந்ததில்லை யென்க. மேலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன்னைப்பாவஞ்சாராத ஏழு பிராயத்திற்குள் உபநயநமாதற்கு முந்தித் திருவாய்ப்பாடியி லிருந்தபொழுது இவ்வனம் கோபகன்னிகைகளுடன் கலந்திருந்தானே யன்றி உபநயநமானபின்பு அக்கன்னிகைகளைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தலுஞ் செய்திலனென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. இன்னும் பலவகையாகவும் ஏற்றசமாதானம் ஆன்றோராற் கூறப்பட்டு வழங்கும். (ருக)

கூ0. நீரிற்புகுங் கண்டுதேரினைப்பார்க்கு நிறுத்தியபொற்
றேரிற்றொழும் பின்னை நீரினிறகானுஞ் சிறந்தபச்சைக்
காரிற்றிறமெய்யரங்கனுஞ்சேடனுங்கஞ்சவஞ்ச
னூரிற்செலவுடன்போமக்குரூரன்றனுண்மகிழ்ந்தே.

(இ-ள்.) நிரந்த—, பச்சை காரின்-நீலமேகம் போன்ற, நிறம் - தன்மை யையுடைய, மெய் - திருமேனியையுடைய, அரங்கனும் - கண்ணபிரானும், சேடனும் - ஆதிசேஷனது அவதாரமாகிய பலராமபிரானும், வஞ்சன் கஞ்சன் -வஞ்சகனாகிய கம்ஸனுடைய, ஊரின் - ஊராகிய வடமதுரைநகரத்துக்கு, செல - எழுந்தருளினபொழுது;—உடன் போம் - கூட (அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு)போகின்ற, அக்குரூரன்-அக்குரூரரென்னும் யாதவபாகவதர்,— நீரில்-(வழியிலுள்ள யமுநாநதியின்) தீர்த்தத்துக்குள்ளே, புகும்-(மாத்தியாந்நிகஆராதனத்திற்காகப்)போய் நீராடுவர்; கண்டு - (அங்குப் பலராமனையுங் கண்ணனையும்) பார்த்து, தேரினை பார்க்கும் - (அங்கிருந்து உடனே ஓடிக் கரைக்குவந்து) திருத்தேரைப்பார்ப்பர்; நிறுத்திய பொன் தேரில் (கண்டு)- (கரையிலே) நிறுத்தப்பட்ட பொன்மயமான அந்தத் தேரிலே (அவர்கள்) எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு, தன் உள் மகிழ்ந்து தொழும் - தாம் மனமகிழ்ந்து (அவர்களை) வணங்குவர்; பின்னை - மறுபடியும் (நீரிலேபோய் முழுகிநிற்க), நீரினில் காணும் - (அவர்களை) அச்சலத்தினுள்ளே பார்ப்பர்.

கிருஷ்ணபலராமர்களை எப்படியாவது கொல்லவேண்டுமென்று பல அசுரர்களை யேவிப் பார்த்தும் தான்கருதியசெயல் நிறைவேறாததனால், கம்சன் முடிவில் வில்விழாவென்று ஒருவியாஜம் வைத்து அதற்கு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களை அன்போடு அழைக்கிற பாவனையாக அக்குரூரரைத் திருவாய்ப்பாடிக்குத் தூதனுப்ப, அவ்வக்குரூரரால் அழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனுடனே பிரயாணப்பட்டுப் போகையில் அக்ரூரர் மத்தியான்னக் கடனைமுடிப்பதற்காக வழியிலெதிர்ப்பட்ட காளியமடுவின் கரையில் கிருஷ்ணபலராமர்களை யேற்றிவந்த தேரை நிறுத்திவிட்டு அம்மடுவில் இறங்கி ஸ்நாநஞ்செய்கையில் அந்நீரினுள்ளே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களைக் கண்டு 'தேரிலிருக்கின்றவர்கள் இங்கு எப்படி வந்தார்கள்?' என்று சங்கித்துக் கரையேறிச்சென்று தேரைப்பார்த்தனராக, அங்கும் அவர்களைக் கண்டு, இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் நீரிலும் தேரிலுங் கண்டு முடிவில் எம்பெருமானது செயலை வியந்து வாயாரவாழ்த்தின ரென்பதாம். கஞ்சன் - கம்ஸன் என்பதன் சிதைவு. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களைக் கொல்வதற்காக அழைத்துவரும்படி அக்குரூரருக்குக் கட்டளையிட்டவனாதலால், வஞ்சனெனப்பட்டான். அக்ரூரன்- கொடுந்தன்மையில்லாதவன், யாதவபாகவதன். (௯௦)

௯௧. நாமமிகும்புகழ்யாதவர்வாழுநகரிலும்பர்
தாமருவுஞ்சவைதத்தமவாய தளையவிழுந்
தேமருவும்பொங்கரரங்கேசருக்கிரசேனனுக்கு
மாமுடிவைக்கும்படிபடிமேற்கொடுவாவெனவே.

(இ-ள்.) தளை அவிழும் - (அரும்புகள்)கட்டவிழப்பெற்ற, தேன் மரு- தேன் பொருந்திய, பொங்கர் -சோலைகளையுடைய, அரங்கேசர்-திருவரங்கத்துநாதர்,—உக்கிரசேனனுக்கு-உக்கிரசேனமகாராஜனுக்கு, மா முடி வைக்கும்படி - பெரிய கிரீடத்தைச் சூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தருளும்படியாக, படிமேல் கொடுவா-இப்பூமியின்மேற் கொண்டுவா, என-என்று (வாயுதேவனைநோக்கி) நியமித்தருள,—நாமம் மிகும்புகழ் - பேர்மிக்க கீர்த்தியை

யுடைய,யாதவர் - யதுவம்சத்தார், வாழும் - வாழ்கின்ற, நகரில் - வடமதுரா நகரத்தில், உம்பர்தாம் மருவும் - தேவர் வீற்றிருத்தற் கிடமாகிய, சபை - (சுதர்மையென்கிற) சபாமண்டபம், தத்தம ஆய - தங்கள்தங்களதாயிற்று [யாதவரெல்லார்க்கும் உரியதாயிற்று என்றபடி]; (எ - று.)

கண்ணன் கம்ஸவதஞ்செய்த பின்பு, மகனிழந்தவனும் தன் மாதாமகனுமாகிய உக்கிரசேனமகாராஜனைத் தளையினின்றும் விடுவித்து வடமதுரையிற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தவுடனே வாயுவை நினைக்க, அவனும் உடனே ஸ்வாமிஸந்நிதிக்கு வந்துநிற்க, அவனை நோக்கி 'ஓ வாயுவே! ஸுதர்மையென்கிறதேவசபையானது நம்முடைய உக்கிரசேன மகாராஜாவுக்கே ஏற்றது; அதில் யதுவம்சத்தார் வீற்றிருக்கத்தகுந்தவர்; ஆதலால், ஒப்பற்ற அந்தச் சபையை மகாராஜாவுக்கு அனுப்பிவிடு என்று இந்திரனுக்கு என்கட்டளையைத் தெரிவித்துச் சபையைக்கொண்டுவா' என்று நியமித்தவுடனே, அக்கட்டளையை வாயு சிரசில் வகித்துப்போய்ப் புரந்தரனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் அச்சபையைச் சமீரணன்கையிற் கொடுத்துவிட, உடனே வாயு அதைக் கொண்டுவந்து சுவாமிசந்நிதியிற் சமர்ப்பிக்க, அதனைச் சுவாமி உக்கிரசேனனுக்குப் பிரசாதித்தருள, அச்சபையிலே யாதவர் யாவரும் வீற்றிருந்தார்களென்பதாம்.

யாதவர்-தத்திதாந்தநாமம். சவை - ஸபை. தத்தமவாய - தத்தமதாயது என்பதன் விகாரம். இனி, தளையவிழும் என்பதனை உக்கிரசேனனென்பதனோடு கூட்டி, தளையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட என்றுமாம்; தளை - கால் விலங்கு. உக்கிரசேனன் - கொடியசேனைகளை யுடையவன். (கூக)

கூஉ. மறியாவெழுந்திரைமாநீர்மதுரையின்மன்னவரைக்
குறியாதவன்படைவந்தவந்நாட் செழுங்கோகனகப்
பொறியாடரவணைத்தென்னரங்கா வொருபூதருமங்
கறியாவகைத்துவராபதிக்கேயெங்ஙனுய்க்கினையே.

(இ - ள்.) செழு கோகனகம் பொறி-செழித்த செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளையுடைய, ஆடு அரவு அணை - படமெடுத்தாடுகின்ற ஆதிசேஷனாகிய சயனத்திற் பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, தென் அரங்கா—! மறியா எழும் - மடங்கி யெழுகின்ற, திரை-அலைகளையுடைய, மா நீர்-மிக்க நீர்வளத்தையுடைய, மதுரையில்-வடமதுரையில், மன்னவரை குறியாதவன் - வேற்றரசர்களை ஒருபொருளாக மதியாத காலயவனனது, படை-சேனை, வந்த அ நாள்-(யுத்தஞ்செய்ய) வந்தபொழுதில்,—ஒரு பூதரும் அறியாவகை-ஒருவரும் அறியாதபடி, (மதுரையிலிருந்த சகலபிரஜைகளையும்), துவராபதிக்கே - துவாரகா நகரத்திலே, எங்ஙன் ஆக்கினை - எப்படிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாய்? (எ - று.)

காலயவனனென்னும்யவனதேசாதிபதி யாதவர்மேற்படையெடுத்தற்காக அநேகமிலேச்சரோடு மதுரைக்கு வந்த தருணத்தில், கண்ணன் காலயவனனும் ஜராசந்தனுஞ் சேர்ந்து யாதவசேனையை நாசஞ்செய்யக்கூடுமென்று நினைத்துச் சமுத்திரராஜனைப் பன்னிரண்டுயோசனைதூரம் இடம்

விடும்படி கேட்டு, அவன்விட்ட அவ்வளவு பூமியிலே த்வாரகையை நிருமித் தருளி, மதுரையிலிருந்த தன்னுடைய பிரஜைகளை அந்நகரத்திற் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து, யதுவம்சமானது சத்ருபய மற்றதாயிருக்கும்படி செய்தனனென்று புராணம் கூறும். மது வென்பவன் கைக்கொண்டிருந்தது பற்றியும், கண்ணுக்கினிமையானது பற்றியும், மதுரையெனப் பெயர். ஒருபூதர் - ஒருவரென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. அங்கு - அசை. துவராபதி-த்வாரவதி யென்றவடசொல்லின் திரிபு; விசாலமான வாயிலையுடையது என்று காரணப்பொருள் பெறும்; இது, முத்திதரும் நகர மேழனுள் ஒன்று. (கூஉ)

கூ௩. நறைத்துளவம்புனைநம்பெருமாள்விறலுஞ்சொல்வதோ
மறைப்பரிபூட்டியமாநிலத்தேரில்லை வாளெயிற்றின்
கறைப்பணிநாணுடைமேருவில்லில்லை கடும்பவனச்
சிறைத்தழலம்பில்லை யொன்னாரறுபுரஞ்செற்றதற்கே.

(இ-ள்.) (கண்ணன்), ஒன்னார் - பகைவர்களுடைய, அறு புரம் - ஆறு பட்டணங்களை, செற்றதற்கு-அழித்ததற்கு,—(சிவபிரானது திரிபுரசங்காரத்துக்குப்போல), மறை பரி பூட்டிய - நான்குவேதங்களாகிய குதிரைகளைக் கட்டிய, மா நிலம் தேர் - பெரிய பூமியாகிய இரதம், இல்லை—; வாள் எயிற்றின்-வாள்போலும் பற்களையும், கறை - விஷத்தையுமுடைய, பணி - சர்ப்பமாகிய, நாண் உடை - நாணியையுடைய, மேரு வில் - மகாமேருபர்வதமாகியவில், இல்லை—; கடு பவனம் - கடிய காற்றுப்போன்ற வேகத்தையுடைய, சிறை-இறகுகளையுடைய, தழல்-நெருப்பைக்கக்குகின்ற, அம்பு—, இல்லை—; (ஆதலால்),—நறை துளவம் புனை - வாசனையையுடைய திருத்துழாய்மாலையைச் சூடிய, நம்பெருமாள் - நம்பெருமாளது, விறல் - வல்லமையானது, நாம் சொல்வது ஓ - நம்மாற் சொல்லப்படுந் தன்மையதோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)

இச்செய்யுளில் சிவபெருமான் முப்புரஞ்செற்றதற்கும் திருமால் அறுபுரஞ்செற்றதற்கு முள்ள வேறுபாட்டைத் தெரிவித்தது, வேற்றுமையணியாம்: இதனால், திருமால் அறுபுரஞ்செற்றது, சிவபெருமான் முப்புரஞ்செற்றதினும் பாராட்டத்தக்க தென்பது, கருத்து. நறை - தேனுமாம். பணி - பணத்தையுடையது; பணம் - படம். தழலம்பு - தழல்போன்ற அம்பென்றுமாம். பரமசிவனது திரிபுரசங்காரத்துக்குத் திருமால் கணையாக இருந்து துணையாயினாற்போல, கண்ணன் அறுபுரமழித்தற்குச் சிவனது துணை சிறிதுமில்லை யென்பார், 'கடும்பவனச்சிறைத்தழலம்பில்லை' என்றார். ஒன்னார் - ஒன்றாரென்பதன் மரூஉ; இணங்காதவர். (கூ௩)

கூச. அருட்கொண்டலன்னவரங்கர்சங்கோசையிலண்டமெல்லாம்
வெருட்கொண்டிடர்படமோகித்துவீழ்ந்தனர் வேகமுடன்
றருக்கொண்டுபோகப்பொறாதேதொடருஞ்சதமகனுஞ்
செருக்கொண்டமுப்பத்துமுக்கோடிதேவருஞ்சேனையுமே.

(இ-ள்.) தரு கொண்டு போக - பாரிஜாதவிருக்ஷத்தைப் பெயர்த்து(த் துவாரகைக்குக்) கொண்டுபோக, பொறாதே - (அதனை) மனம்பொறாமல், வேகமுடன் தொடரும் - வேகத்தோடு பின்தொடர்ந்துவந்த, சதமகனும் - நூறுயாகங்களையுடைய இந்திரனும், செரு கொண்ட - யுத்தஞ்செய்துநின்ற, முப்பத்துமுக்கோடி தேவரும்—, சேனையும் - (அவர்களது) சேனைகளும்,— அருள் கொண்டல் அன்ன - கருணையாகிய மழையைப்பொழிகின்ற மேகத்தை யொத்த, அரங்கர் - திருவரங்கநாதரது, சங்கு ஓசையில் - சங்கத்தினது நாதத்தினால், அண்டம் எல்லாம் - அகிலாண்டங்களும், வெருள் கொண்டு - அச்சங்கொண்டு, இடர் பட - துன்பமடையாநிற்க, மோகித்து வீழ்ந்தனர்—.

அண்டம்-ஆகுபெயர். செரு - செருக்கு என்பதன் விகாரமுமாம். முப்பத்துமுக்கோடி தேவர் - ஆதித்தர்பன்னிருவரும், உருத்திரர்பதினொருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், மருத்துவர் இருவரு மாகிய முப்பத்து மூவரையுந் தலைவராகவுடைய முப்பத்துமூன்று கூறாகிய தேவர்கள். "பலவயினானு மெண்ணுத்திணை விரவுப்பெய, ரஃறிணை முடிபின செய்யுளுள்ளே" என்றதனால், 'சதமகனும் செருக்கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடிதேவரும் சேனையும்' என உயர்திணையும் அஃறிணையுங் கலந்து எண்ணி 'வீழ்ந்தனர்' என்று உயர்திணையான் முடிந்தன. (கூச)

கூரு. நிணக்கோலநேமித்திருவரங்கேச நினக்கினிய
குணக்கோகனகையுங்கண்டனளோ மணிக்குன்றில்வைகுங்
கணக்கோதையர்பதினாறுயிரவரைக்கைப்பிடிக்க
மணக்கோலமும்பதினாறுயிரங்கொண்டுவாழ்ந்தவன்றே.

(இ - ள்.) நிணம் - (பகைவரது) கொழுப்புத் தோய்ந்த, கோலம் - அழகிய, நேமி - சக்கரத்தையுடைய, திருவரங்கேச—!—(நீ), மணி குன்றில் வைகும் - இரத்தின பருவதத்திலே தங்கியிருந்த, கணம் கோதையர் பதினாறு ஆயிரவரை - கூட்டமாகிய பதினாறுயிரங் கன்னிகைகளை, கை பிடிக்க - பாணிக்கிரகணஞ் செய்தருள, மணம் கோலமும் பதினாறுஆயிரம் கொண்டு - அத்தனையாயிரங் கலியாணத்திருமேனியையெடுத்து, வாழ்ந்த அன்று - மகிழ்ந்திருந்த அப்பொழுது,—நினக்கு இனிய - உனது திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாகிய, குணம் - நற்குணத்தையுடைய, கோகனகையும் - திருமகளும், கண்டனளோ - (உன்னைப்) பார்த்தாளோ ? (எ - று.)

தான்ஒருத்தி மனைவியாயிருக்க, நீ பதினாறுயிரவரை மணந்ததை இலக்குமி கண்டிருப்பளாகில், தான் ஆறியிருப்பளோ? என்பது, த்வநி. கண்ணபிரான் நரகாசுரவதஞ்செய்து, அவனாற் கொண்டுபோகப்பட்ட மந்தரகிரியினுடைய சிகரமான இரத்தினகிரியிற் பலதிசைகளிலிருந்துங் கொணர்ந்து சிறைவைக்கப்பட்ட பதினாறுயிரங் கன்னிகைகளையும் ஒவ்வொருவருக்குந் தனித்தனி ஒவ்வொருகணவனாயிருக்கும்படி அத்தனையாயிரந் திருமேனியெடுத்துப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து அவரவர் மாளிகைகளிலெழுந்தருளி அவர்களை மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தன னென்பதாம்.

கோகனகை- செந்தாமரையாள்: கோகனகம் - கோகநதம் என்பதன் விகாரம்; அதற்கு - சக்கரவாகங்கள் இனிமையாகப் பேசப்படுவதென்பது

பொருள். பதினாறாயிரத்தொருநூற்றுவ ரென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திற் காணப்படுகின்றது. கணக்கோதையர் - தேவர், சித்தர், கந்தருவர் முதலிய தேவகணங்களுடைய கன்னிகைக ளென்றுமாம். 'நிணக்கோலநேமித்திரு வரங்கேச' என்றது-பகைவனைக்கொன்று பதினாறாயிரவரையும்சிறையினின் றும் மீட்டற்கு ஏற்ற கருவி படைத்தவனே! என்ற குறிப்பு. (கூ௫)

கூகூ. விடந்தோயரவிற்றுயிலரங்கேச விசும்புமுட்ட
நடந்தோகைதன்னுடனாரதன்காணநகைக்குமுத்து
வடந்தோய்வனமுலையெண்ணிரண்டாயிரமாதர்தங்க
ளிடந்தோறுநின்றெழில்வேறாயிருந்ததங்கெவ்வண்ணமே.

(இ - ள்.) விடம் தோய் - விஷம்பொருந்திய, அரவில் - ஆதிசேஷசயன த்தில், துயில் - யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, அரங்கேச—!—(நீ),— அங்கு - ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தில், நாரதன்—, விசும்பு முட்ட நடந்து - ஆகாயத்தை யளாவச் சென்று, ஓகைதன்னுடன் - மகிழ்ச்சியோடு, காண - பார்க்கும்படி,—நகைக்கும் - ஒளிவிடுகின்ற, முத்து வடம் - முக்தாஹாரங் கள், தோய் - நிறைந்த, வனம் முலை - அழகிய தனங்களையுடைய, எண் இரண்டு ஆயிரம் மாதர்தங்கள்-பதினாறாயிரம் மகளிரது, இடம்தோறும்—, வேறு எழில் ஆய் - வெவ்வேறு ரூபமாய், நின்று இருந்தது - நிலைபெற்றிருந் தது, எ வண்ணம் - எவ்வாறு? (எ - று.)

நாரதபகவான், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்துக் கொண்டு வந்த பதினாறாயிரங் கன்னிகைகளையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் விவாகஞ் செய் ததைக் கேள்வியுற்று,கண்ணன் அவர்கள் யாவருடனுஞ் செய்யுஞ் செய்கை களை யெல்லாங் கண்டு சேவிக்கவேண்டுமென்று அவரவர்களுடைய கிருகங் களிலெல்லாஞ் சென்று, அவ்வக்கிருகங்கள்தோறும் எம்பெருமான் ஒவ் வொரு திவ்வியஸ்வரூபத்தை வகித்துத் திருவிளையாடல் செய்தருளுவதைக் கண்டு அதியாச்சரிய மடைந்து துதித்து மகிழ்ந்தன ரென்பதாம்.

தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்வதைக் கேட்டு 'இது பகைவர்செய்யும் ஒலியோ?' என்று பொங்கும் பரிவால் அஸ்தாநே பயசங்கைகொண்டு சீறி விஷத்தைக் கக்குபவன் ஆதிசேஷ னாதலால், இங்கு, அவனை 'விடந்தோய ரவு' என்றார்; "ஆங்காரவாரமதுகேட் டழலுமிழும், பூங்காரரவணையான்" என்றார் முதலாழ்வாரும். ஓகை - உவகை யென்பதன் மரூஉ. நாரதன் - ஒரு தேவமுனி. நாரம்-மனிதர் கூட்டம்: அதனை, தன்-பேதிப்பவன்; அன் றிக்கே, நாரம்-மநுஷ்யதர்மத்தை, தன்-கொடுப்பவன் [ஆத்மஞானத்தை உபதேசிப்பவன்] என்றுமாம். 'நின்றெழில்' என்றும்பாடம். அங்கு - அசை. (கூகூ)

கூஎ. பாவிக்கொணாதபெருமாள்விநோதம்பகருமதோ
வாவிக்குணாரதனாதியாயொருமன்னவன்ற
னாவிக்குலக்கொடியாய்நெடுங்காலத்தழிவிலின்ப
மேவிக்குடும்பத்திடும்பையெல்லாமெய்திவிட்டனனே.

(இ - ள்.) பாவிக்க ஒணாத - எண்ண முடியாத, பெருமாள் - நம்பெரு மாளது, விநோதம் - திருவிளையாட்டு, பகருமதோ-எளிதிற் சொல்லத்தகும

தோ? [அன்று என்றபடி]; (அத்திருவிளையாட்டினால்), வாவிக்குள் - ஒரு குளத்திலே, நாரதன்-நாரதமுனிவன், நாரதி ஆய் - நாரதி யென்னும் ஒரு மகளாகி, ஒரு மன்னவன்தன்-ஓரரசனது, ஆவி - உயிரையொத்த, குலம் கொடி ஆய் - சிறந்த பூங்கொடிபோன்ற மனைவியாய், நெடுங் காலத்து-பல நாள், அழிவு இல் இன்பம்-குறைவில்லாத சிற்றின்பத்தை, மேவி-அடைந்து, குடும்பத்து இடும்பை எல்லாம் - குடும்பங்களி லுண்டாகின்ற துன்பங்களை யெல்லாம், எய்திவிட்டனன் - அடைந்தான்; (எ - று.)

பிரமவிருடிகளையும் மயக்கவல்லது எம்பெருமானது மாயையென்று வியந்து கூறியவாறு. வேதபுருஷன் எம்பெருமானது குணங்களுள் ஆனந்த குணமொன்றை ஆராயத்தொடங்கி முழுதும் ஆராயமுடியாமல் "யதோ வாசோநிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸாஸஹ[பரம்பொருளைக் கிட்டமுடியாமல் வாக்குக்கள் மனத்துடன் திரும்புகின்றன]" என்று கூறுகின்றானென்றால், மற்றையோர் அப்பிரானை உள்ளபடியுணர்தல் கைகூடாத காரியமென்பது தேற்றமாதலால், 'பாவிக்கொணாதபெருமாள்' என்றார். பாவிக்கவொண்ணாத-தொகுத்தல். 'பாவிக்கொணாதபெருமாள் விநோதம் பகருமதோ' என்று கூறியதைப் பின்மூன்றடிகள் சமர்த்தித்து நிற்றலால், இச்செய்யுள்-தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணியாம். நாரதி-நாரதனென்பதன் பெண்பால். வாவி-வாபீ: வடசொல். குலக்கொடி - அடையடுத்தஉவமவாகுபெயர். ஆவிக்குலக்கொடி - உயிர் போன்ற மிக இனிய மனைவி. (௬எ)

௬அ. தண்டுளவம்புனைதாரரங்கா வைவர்தையலுக்கு
வண்டுகிலொன்றவைக்கண்ணுற்றபோதுதன்மன்னர்முன்னே
கண்டுளிசோரத்தொழுதுநின்பேர்கட்டுரைத்தபின்னை
யொண்டுகில்கோடிகுவிந்ததெம்மாயமுரிந்துரிந்தே.

(இ - ள்.) தண் துளவம் புனை - குளிர்ந்த திருத்துழாயினால் தொடுக்கப்பட்ட, தார் - மாலையையுடைய, அரங்கா—! அவைக்கண் - (துரியோதனனது) சபையிலே, உற்றபோது - (அவனது தம்பியாகிய துச்சாதனனால் இழுத்து வந்து) சேர்ந்த பொழுது,—தன் மன்னர் முன்னே - தனது கணவர்களாகிய பாண்டவர்களின் முன்பாக, கண் துளி சோர - கண்ணீர்த்துளி சிந்தும்படி (அழுது), தொழுது - வணங்கி, நின் பேர் - உன்னுடைய திருநாமத்தை, கட்டுரைத்த பின்னை - உறுதியாகச் சொன்னபின்பு, ஐவர் தையலுக்கு - அப்பாண்டவரது மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு, வண் துகில் ஒன்று - (துரியோதனனது ஏவலினால் துச்சாதனன் உரிந்த) அழகிய ஆடையொன்றுதானே, ஒள் துகில் கோடி - ஒள்ளிய அநேகவஸ்திரங்களாக, உரிந்து உரிந்து - கழன்று கழன்று, குவிந்தது - திரண்டது, எ மாயம் - எவ்வகையான மாயமோ?

துச்சாதனன் துகிலுரியத் தொடங்கியபோது திரௌபதியானவள் தனக்குநேரும் மானபங்கத்தைச் சிந்தித்துக் கண்ணீர்ஆறாய்ப்பெருகவும், துச்சாதனன் பிடித்துஇழுத்துவந்தபோது அவிழ்ந்த கூந்தல் அவ்வாறே விரிந்துபுரளவும், அவன்வலி அவிழ்த்தஆடையைத் தன்னாலானவரையுந் தகைந்துபார்த்தும் முடியாமல் தளர்ந்து அச்செயலொழிந்து தலைமேற்கை

குவியவும், தன்வசந்தப்பிப் பரவசமாய், தத்துவஞானமுதிக்கப்பெற்றவளா தலின் பர்த்தாக்களாவது பிறதெய்வங்களாவது உதவுவார்களென்ற கரு த்தை விட்டு 'பெரிய ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுபவன் திருமாலே' என்று துணிந்து அப்பெருமானது திருநாமத்தையே உச்சரிக்கும்போது மெய்ப் பாட்டினால் உடம்புகுளிரப்பெற்று நாவில் அமிர்தூஊற, பக்தியின்மேலீட் டினால் உடம்புபுளகமுற, மனம்நெக்குஉருகிக் கிருஷ்ணனைப் பிரார்த்தித்த பிறகு அவனது திருவருளால் ஆடை மேன்மேல் வளரப்பெற்றன ளென்ப தாம்.

இதுவரையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் செய்தருளிய மாயாசேஷ்டிதங் களைக் கூறிவந்த கவி, இச்செய்யுளினால் அப்பரமன் தன்சங்கற்பத்தினாற் செய்த காத்தல்தொழிலைக் கூறினாரென்க. உலகத்தில் விதிவசத்தாற் சுற்ற மாகின்றவர் யாவரும் ஆபத்துக்காலத்தில் உதவமாட்டாரென்றும்,எவர்கள் வேறொன்றையும் உபாயமாகப்பற்றாது தன்னையே நம்பித் தன்மீது காப்பாற் றும் பாரத்தை வைக்கின்றார்களோ அவர்கட்கு எம்பெருமான் தவறாமல் உத வுகின்ற ஆபத்பந்துவாவ னென்றும் இச்செய்யுளில் ஏற்படுதலைக் குறிப் பாக நோக்குக. 'மகத்தான ஆபத்து நேருங்காலத்தில் பகவானாகிய திரு மால் தியானிக்கத்தகுந்தவனென்று வசிஷ்டமுனிவர் கூறியுள்ளதை நினைத் துத் திருமாலைக்குறித்துத் திரௌபதி முறையிடுபவளானாள்' என்று வியாச பாரதம் கூறும். 'ஸ்திரீகளுக்குப் பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் தர்மபுத்ராதிகள்பக்கலிலும் நளன்பக்கலிலும் காணலாம்' என்ற ப்ரபந்ந பரித்ராணம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

திருநாமத்தின் மகிமை இருந்தபடி என்னே! என்று வியந்தவாறு. அத்திருநாமம், கோவிந்த னென்பது. " ஆறாகி யிருதடங்க ணஞ்சனவெம் புனல் சோர வளகஞ்சோர, வேறான துகிறகைந்த கைசோர மெய்சோர வேறோர் சொல்லுங், கூறாமற் கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றரற்றிக் குளிர் ந்து நாவி, லூறாத வமிழ்தூற வுடல் புளகித் துள்ளமெலா முருகினாளே " என்னும் பாரதச்செய்யுளை நோக்குக. எம்பெருமானுக்குப் பல திருநா மங்க ளிருக்கவும் கோவிந்த னென்ற இப்பெயரால் விளித்தது, இந்தி ரன் விடாப்பெருமழையைப் பொழிவித்தபோது தம்மாலும் தம்மைப்பாது காத்தற்கு உரிய இடையராலும் காக்கமுடியாமல் தவித்துஅலைகிற நிலையி லே பசுக்களையெல்லாம் யாதொருகுறைவுமின்றிக் கோவர்த்தனமலையைக் கொண்டு உனதுபேரருளினாற் காப்பாற்றியதுபோலவே, என்னாலும் என் னைப்பாதுகாக்கவேண்டிய பர்த்தாக்களாலும் பாதுகாக்கமுடியாமல் தவி த்து அநந்யகதியாய் உன்னையே சரணமாகநம்பியிருக்கிற என்னை நீ பேரருள் கொண்டு காக்கவேண்டுமென்ற குறிப்பு. ("இனி, அரைகுலையத் தலைகுலைய அலமாக்கும்படியாக முடிசூடின பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள்; 'கோவிந்த - தன் ஆஶ்ரிதரை நோவுபட விட்டிருக்குமவனையோ நான் ஆஶ் ரயித்தது? 'கோவிந்த - நீ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிக் கோப்தாவாயிரு க்க, ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி யிருப்பதென்?' 'கோவிந்த - நீ ஆஶ் ரிதரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்க, "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா" என்றிருக்கிற என்னை

க்ருபைபண்ணுதொழிவதென்?' 'கோவிந்த - நாராயணுஎன்று உன்சிறுபேரையோ நான் சொல்லிற்று?......உன்னிலும்அதிகமான உன்பேரையன்றோ நான் சொல்லிற்று!' 'கோவிந்த - என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு மலையெடுக்க வேணுமோ? கண்ணாலே நோக்க அமையாதோ?'' என்ற வியாக்கியான வாக்கியங்கள், இங்கு நோக்கத்தக்கன.)

துளவம்-துளஸீ. ஐவர்-தொகைக்குறிப்பு. இனி, துகில் ஒன்று அவைக் கண் உற்றபோது எனப் பிரித்து, சபையில் ஒருதுகில் காணப்பட்டபோது என்றுமாம். (கூஅ)

கூகூ. இசையளவிட்டவரங்கேசரைவர்தம்மேவலிற்போய்
வசையளவிட்டமகிபன்முன்னேவளருந்திரடோ
டிசையளவிட்டன பாரளவிட்டனசேவடி வான்
மிசையளவிட்டனபொன்முடி மேலென்விளம்புவதே.

(இ - ள்.) இசை - கீர்த்தியானது, அளவிட்ட - எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென்று சேரப்பெற்ற, அரங்கேசர்—, ஐவர்தம் ஏவலின் - பஞ்சபாண்டவர்களது கட்டளையினால், போய் - (தூது) சென்று, வசை அளவிட்ட - இகழ்ச்சிச் சொற்களை மிகுதியாகச் சொல்லிய [அல்லது அபகீர்த்தி மிகுந்த], மகிபன்முன்னே - துரியோதனனது முன்பே, வளரும் - மேன்மேல் வளர்ந்த, திரள் தோள்-திரண்ட (அவரது) தோள்கள், திசை அளவிட்டன - திக்குக்களை அளாவின; சே அடி-சிவந்த திருவடிகள், பார் அளவிட்டன-பூமியை அளாவின: பொன்முடி - பொன்மயமான கிரீடமணிந்த தலைகள், மிசை - மேலாக, வான் - தேவலோகத்தை, அளவிட்டன—; மேல் - இதனினும் மேலாக, என் விளம்புவது-யாது சொல்வது ? (எ - று.)

இங்குக் குறித்தது, துரியோதனன் தனது சபையில் பாண்டவர்க்குத் தூதாகவந்த கண்ணனைப் பங்குழி பாய்ச்சிச் சிறையிடத்தொடங்குகையில் கண்ணன் விசுவரூபங்கொண்டபோது உண்டான நிகழ்ச்சியை. துரியோதனனே வசையொன்றையே அளவிட்டனன்; நீயோ தோள்களால் திசையையும், சேவடியால் பாரையும், முடியால் வானையும் அளவிட்டாய் என ஒருசமத்காரந்தோன்றக் கூறியமை காண்க. துரியோதனனை 'வசையளவிட்ட மகிபன்' என்றது, கல்வி ஒழுக்கம் முதலிய புகழ்க்குக்காரணமான மேன்மைகளைச் சிறிதும்பெறாது இழிகுணத்தையே பாராட்டி மிகக் கொண்டவனாதலினால்;''இசையினும் பெருகநன்றெனத் தனதியற்கையால் மிகவளர்த்திடும், வசை'' என்பர் பாரதத்தும். அளவிட்டன என்ற சொல் ஒரேபொருளிற் பலமுறை வந்ததனால், சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம்.

அளவிடுதல்-அளாவிடுதல்; இனி, அளவுவிட்ட என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, எண்ணிறந்த கீர்த்தியை யுடைய அரங்கேச ரென்றுமாம். மஹிபன் - பூமியைக் காப்பவன் ; வடசொல் : மஹீ - பூமி. முடியாயிரங் கொண்ட மூர்த்தி யாதலால், 'அளவிட்டன பொன்முடி' எனப் பன்மையாற் கூறினர். (கூகூ)

எ௦. மாயிருஞாயிறுபாரதப்போரின்மறையவங்ஙன்
பாயிருணீதந்ததென்னகண்மாயம் பவளநெற்றிச்
சேயுயர்மாமதில்சூழரங்கேச திரண்டுதித்த
வாயிரகோடிதிவாகரன்போலொளிராழிகொண்டே.

(இ - ள்.) பவளம் நெற்றி - பவழத்தாலாகிய உச்சியையுடைய, சேய் உயர்-நெடுந்தூரம் உயர்ந்த, மா மதில் - பெரிய மதிலால், சூழ்-சூழப்பட்ட, அரங்கஈச - திருவரங்கத்துநாதனே! நீ—, பாரதம் போரில் - பாரதயுத்தத்தில், திரண்டு உதித்த - ஒருங்கே உதயமாகிய, ஆயிரம் கோடி திவாகரன் போல்- பலகோடி சூரியர்போல, ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, ஆழிகொண்டு - சக்கரத்தினால், மா இரு ஞாயிறு - மிகவும் பெரிய சூரியன், மறைய - மறையும்படி, அங்ஙன் - அவ்வாறு, பாய் இருள் - பரவிய இருட்டை, தந்தது - உண்டாக்கியது,என்ன கண்மாயம்-என்ன கண்கட்டுவித்தையோ? (எ - று.)

அருச்சுனனைக் காத்தற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தனது திருக்கையிலுள்ள சக்கரத்தினாற் செய்த செயலை இச்செய்யுளினாற் கூறினார்.

மிக்கஒளிமயமான சூரியனை இருள்மயமானதொரு பொருளைக்கொண்டு மறைப்பதன்றியே, "ஸுதர்ஸநம் பாஸ்கரகோடி துல்யம்" என்னும்படி கோடிசூரியபிரகாசமமைந்த திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு மறைத்தது என்னே! என்று வியந்தவாறு. இனி, கோடிசூரியபிரகாசமான திருவாழியைக்கொண்டு சூரியனைமறைத்தல் எங்ஙனந்தான் கூடுமெனின்,—சூரியனுடையஒளி கண்ணாலே காணலாம்படி அளவுபட்டிருத்தலால் இருட்டைப் போக்கும், அப்படியில்லாமல் திருச்சக்கரத்தினொளி நேராகக்கண்கொண்டு காணமுடியாதவாறு அளவுபடாத மிக்கபேரொளியை யுடைமையால் மிகவும்பளபளப்புக்கொண்டு கண்களை இருளப்பண்ணுமெனச் சமாதானங் கூறினர் ஆன்றோர்.

அருச்சுனனும் துரியோதனனும் கண்ணனைத் தத்தமக்குப் பாரதயுத்தத்திற் படைத்துணைசெய்யவேண்டுமென்று அழைத்தபோது, "போரிற் படையெடாதொழிமின்" என்று வேண்டிய துரியோதனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "நடையுடைப்புரவித்திண்டேர் நானிவற்கூர்வதன்றி, மிடைபடையேவி நும்மோடமர்செயேன் வேந்த" என்று வாக்குதத்தஞ்செய்துள்ளதையும் மறந்து இங்ஙனஞ் சக்கராயுதத்தைக்கொண்டு தொழில்செய்ததனால், தனது வாய்மை தவறியாயினும் அடியார்கட்கு வருகின்றஆபத்தைப் போக்கி அவர்களைக் காத்தருள்கிற பகவானது பேரருளுடைமை வெளியாகின்றது; "வஞ்சினை மறந்து நேமியுந்தரித்து", "எழிற்படையெடுக்கிலேனென்றிசைத்த நின்மொழி விட்டு.....முறுகுவெஞ்சினத்த வாழி, யழற்படையெடுத்தா யன்பர்க்களியை நீ பெரிதுமன்றே" என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன. இங்குக் கண்ணன் தனது திருவாழியினால் வெயிலைமறைத்தது, "மமப்ராணாஹி பாண்டவா: [எனக்குப் பிராணன்களன்றோ பாண்டவர்கள்]" என்று கண்ணபிரான்தானே அருளிச்செய்துள்ளபடி தர்மிஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்கள்பக்கல் அவன்கொண்டுள்ள பெருங்கருணையினாலே

யே. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநங்களே திருவவதாரத்தின் நோக்கமாதலால், துரியோதனன்பக்கத்தவனான சயத்திரதனைத் தொலைத்தற்காக இதுசெய்தனன். எம்பெருமானுக்குத் திவ்வியாயுதமான திருவாழி வேண்டியபொழுதெல்லாம் வேண்டியவாறெல்லாம் உதவுதல் இயல்பே.

பாரதர் - சந்திரகுலத் தரசனாகிய பரதனுடைய மரபிற் பிறந்தவர்; அவர்-துரியோதனாதியரும், பாண்டவரும்; இவர்களுள் நிகழ்ந்த போர்,பாரதப்போர். திவாகரன் - தனது உதயஅஸ்தமனங்களாற் பகலிரவுகளை உண்டாக்குபவன்; திவா-தினம் ; பகலுமாம். மாஎன்பது உரிச்சொல்லாதலின், அதன்முன் யகரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. (எ0)

எக. நெட்டரவின்பெருமூச்செழவீசுநெருப்பில்வெந்து
பட்டகடம்புந்தழைத்ததுமீளப் பசுந்துளவின்
மட்டவிழ்தொங்கலரங்கர்பொற்றாள்பட வாளிவெந்தீச்
சுட்டகருங்கட்டையும்பெற்றதாருயிர் சொல்வதென்னே.

(இ - ள்.) பசு துளவின்-பச்சைத் திருத்துழாயினாலாகிய, மட்டு அவிழ்-வாசனை வீசுகின்ற, தொங்கல் - மாலையையுடைய,அரங்கர்-திருவரங்கநாதரது, பொன் தாள் - அழகிய திருவடி, பட - மேற்பட்டமாத்திரத்தில்,—நெடு அரவின் - பெரிய (காளியனென்னும்) நாகத்தினது, பெரு மூச்சு—, எழ-எழும்படி, வீசும் - வீசுகின்ற, நெருப்பில் - விஷாக்கி ஜ்வாலையில், வெந்து பட்ட - எரிபட்டு அழிந்த, கடம்பும் - கடப்பமரமும், மீள தழைத்தது - மறுபடியும் தளிர்த்து வளர்ந்தது;வாளி வெம் தீ-(அசுவத்தாமன் எவிய)அஸ்திரத்தினது கொடிய நெருப்பினால், சுட்ட - சுடப்பட்ட, கரு கட்டையும்-தீந்துபோன கரிய கட்டையும், அரு உயிர் பெற்றது-(மீளவும்)அரிய உயிரை அடைந்தது; சொல்வது என் - (அத்திருவடிகளின் மகிமையைக்குறித்துச்) சொல்வதென்னே ? (எ - று.)

கொடிய காளியனென்னும் பாம்பினது விஷாக்கினியினாற் கருகிக்கிடந்த கடப்பமரமும், அசுவத்தாமனது அம்பின் வெப்பத்தினாற் கருகிப்போன கருப்பிண்டமும் கண்ணபிரானது திருவடி பட்டமாத்திரத்தால் முறையே தளிர்த்தும் உயிர்பெற்றும் வளர்ந்தமை கூறி அவ்வெம்பெருமானது அகடிதகடநாசாமர்த்தியத்தை இச்செய்யுளில் விளக்கியவாறு.

மீள என்பதனை 'ஆருயிர்பெற்றது' என்பதனோடுங் கூட்டுக. வாளி - அபாண்டவாஸ்திர மென்பர். சுட்ட கருங்கட்டை - அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரையின் வயிற்றுக்கரு. 'மீளஉருப்பெற்றது' என்றது, இளங்குழந்தையாகி நன்றாக வளர்ந்தமையை. அவ்வாறு வளர்ந்தவனே பிறகு பரீக்ஷித்துமகாராஜனாயினனென அறிக. (எக)

எஉ. தாளாற்சகங்கொண்டதாரரங்கா பண்டுசாந்திபன்சொற்
கேளாக்கடல்புக்கசேயினைமீட்டதுங் கேதமுடன்
மாளாப்பதம்புக்கமைந்தரைமீட்டது மாறலவே
மீளாப்பதம்புக்கபாலரைநீயன்றுமீட்டதற்கே.

(இ - ள்.) தாளால்-திருவடியால், சகம் கொண்ட-உலகங்களை அளந்து வசப்படுத்திக்கொண்ட, தார்-மாலையையுடைய, அரங்கா—! பண்டு-முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], நீ—, சாந்திபன்-சாந்திபினியென்னும் ஆசாரியனது, சொல்-வார்த்தையை, கேளா-கேட்டு, கடல் புக்க சேயினை-கடலில்முழுகி யிறந்துபோன (அவனுடைய) புத்திரனை, மீட்டதும் - திரும்பவுங்கொண்டு வந்து (குருதக்ஷிணையாகக்) கொடுத்ததும்,—கேதமுடன் - வருத்தத்தோடு, மாளா பதம் - புகுதற்கரிய பாதாளலோகத்தை, புக்க-அடைந்த, மைந்தரை- (இரணியகசிபுவின் குமாரரும் தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர்ந்தவருமாகிய) அறுவரையும், மீட்டதும் - திரும்பவும் (தனதுதாயானதேவகி காணும்படி) கொண்டுவந்துகொடுத்ததும்,—அன்று - அந்நாளில், மீளா பதம் - மீண்டுந் திரும்பவொண்ணாத பரமபதத்தை, புக்க - அடைந்த, பாலரை - (வைதிக னொருவனது) புத்திரரை, மீட்டதற்கு - திரும்பவுங் கொண்டுவந்து கொடுத்ததற்கு, மாறு அல - ஒப்பாகமாட்டா; (எ - று.)

இதனால், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தானே நடந்துசென்று இறந்தவுயிரை மீட்டுப் பாதுகாத்தமை சொல்லப்பட்டதென்க. கடலிற்புக்கசேயும் பாதாளத்திற்புக்க மைந்தரும் மீளுதற்குஉரிய இடத்திற் சென்றனராதலால் அவர்களை மீட்டலில் ஓர்அருமைப்பாடு இல்லை; பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகள் நால்வரோ மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்திற் புக்கனராதலால் அவர்களை மீட்டுக்கொடுத்தது முன்னையசெயல்களினும் மிகவும்பாராட்டத்தக்கதொன்று என்பது கருத்து. இனி, மீளாவுலகம்புக்க மைந்தர் மீண்டது எங்ஙனமோ வெனின்,—பரமபதஞ்செல்லுதற்குத் தூமாதிமார்க்கமென்றும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்றும் இரண்டுவழிகள் உள்ளன; பகவானைத்தியானித்ததன் பயனாக அந்தஎம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைகின்றவர் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாற் செல்லுதலால் மீளுதலிலராவர்; தூமாதிமார்க்கத்தாற்சென்றாலோ மீண்டுவரலாம்; பிராட்டிமார் கிருஷ்ணாவதாரத்தின் வடிவழகைத் தாம் தரிசிக்கவேணுமென்று கருதித் தூமாதிமார்க்கத்தால் அப்பிள்ளைகளை யெடுத்துப்போய் வைத்தனராதலின், அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானால் மீட்டுக்கொணரப்பட்டனரென்பர். இச்செய்யுளில் மீளாப்பதம் புக்கபாலரை மீட்டலாகிய மேற்செயலோடு ஒப்பிடுகையில் கடல்புக்கசேயினை மீட்டதும் மாளாப்பதம்புக்கமைந்தரை மீட்டதும் குறைவுள்ளனவாமெனக்கூறியதனால், யலர்ச்சியணி தோன்றுதல் காண்க; இது, வடமொழியில் 'உல்லாஸாலங்காரம்' எனப்படும். சாந்திபன் - விகாரம். கேளா மீட்டதென்க.

("மாதவத்தோன்புத்திரன்போய்மறிகடல்வாய்மாண்டானை, யோதுவித்ததக்கிணையாவுருவுருவேகொடுத்தான்," "வேதவாய்மொழியந்தணனொருவன்எந்தைநின்சரண்என்னுடைமனைவி, காதல்மக்களைப்பயத்தலுங்காணாள்கடியதெய்வங்கொண்டொளிக்குமென்றழைப்ப,ஏதலார்முன்னேயின்னருளவற்குச்செய்து உன் மக்கள்மற்றிவரென்றுகொடுத்தாய்," "பூவைபோலத், தேவகிவந்துசெவ்வாய்திறந்தனள்செப்பலுற்றாள்", "துஞ்சியபுதல்வற்கொண்டுதேணையறுகுரவற்குய்த்தாய், வெஞ்சினவுருமேறன்னவெகுளியங்களிநல்யாளைக், கஞ்சன்முன்கோறல்செய்தகருங்கடற்பவளச்செவ்வாய்,மஞ்

சுரைத்தருகவென்றுமனங்குழைந்துரைத்துநைந்தாள்," "இளங்கிளிமழலையன்னை யிசைத்தசொற் கேட்டலோடும், உளங்கசிந்துருகவின்னேயுய்த்து நீகாண்டியென்னாக், களங்கனிவண்ணன் யற்றைக்கலைமதிவண்ணனோடு, வளங்கெழுசுதலலோகம்வல்லையிற்சென்றுசார்ந்தான்", "காவலனாகிமற்றுக்கண்ணகலுலகங்காக்கும், மாவலியெதிர்கொண்டேத்திமலரடியிரண்டினானே, மூவகையுலகங்கொண்டமுழுமுதலுற்றவண்ணம், யாவதோவென்னப்பூவைவண்ணனுங்கினிதியம்பும்", "ஆறறிமரீசிமைந்தராறுவருமலரோனீன்ற, நாறிணர்க்கோதைகொங்கைநயந்தனரென்றுதக்கார், வீறினால் விரிஞ்சன்சாவவிளைவினாலவுணராகி, யீறிலாவுணர்வுகுன்றியிரணியற்குதித்தாரன்றே", "சிறந்தவெண்முறுவற்செவ்வாய்த்தேவகியகட்டின்மீட்டும், பிறந்தனர்பிறங்குஞாங்கர்ப்பெரும்படைக்கஞ்சன்வீட்ட, இறந்தனர்வந்து நின்பாலிருந்தனர்தருகவென்றாங், குறைந்தவர்தமைக்கொண்டெய்தியுய்த்தனனன்னைக்கன்றே","முந்துநூலும்முப்புரிநூலும்முனீந்த, அந்தணாளன் பிள்ளையைஅந்நான்றளித்தான்", "ஒதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்புமுனக்குமுன்தந்த அந்தணனொருவன், காதலென்மகன்புகலிடங்காணேன் கண்டு நீதருவாயெனக்கென்று, கோதில்வாய்மையினானுனைவேண்டியகுறைமுடித்தவன்சிறுவனைக்கொடுத்தாய்", "சப்பினபிள்ளைகளைத்தனமிகுசோதிபுகத் தனியொருதேர்கடவித்தாயொடுகூட்டிய, வென்னப்ப", "பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்தபிள்ளைகளைநால்வரையும், இறைப்பொழுதிற்கொணர்ந்து கொடுத்தொருப்படுத்தவுறைப்பன்","மாமறையோன் பால்தோன்றி,மாண்டாரைப்பண்டழைத்தார்"என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன.) (எ௨)

எ௩. பொருங்கேதனப்படைமன்னரைமாய்த்துப்புவிமடந்தை
பெருங்கேதநீக்கிநடந்தது மீளப்பிறங்குபுள்ளின்
வருங்கேசவன்சக்ரமாயோனரங்கன்வரவிடுத்த
கருங்கேசமொன்றுதன்னிச்சையிலேசெய்தகாரியமே.

(இ - ள்.) பொரும் - போர் செய்கின்ற, கேதனம் படை - துவசங்களோடுகூடிய படையையுடைய, மன்னரை - அரசரை, மாய்த்து - அழித்து, புவி மடந்தை-நிலமகளது, பெரு கேதம்-பெரிய துன்பத்தை, நீக்கி—,மீள நடந்தது-திரும்ப நடந்தொழிலானது,—பிறங்கு புள்ளின் வரும்-விளங்குகின்ற பெரியதிருவடியின்மேல் எழுந்தருளுகின்ற, கேசவன் - கேசவனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், சக்ரம் - சக்கரத்தையுடைய, மாயோன்-மாயையையுடையவனும், அரங்கன்-திருவரங்கநாதனுமாகிய திருமால், வரவிடுத்த - வரும்படி அனுப்பியருளிய, கரு கேசம் ஒன்று - கரிய உரோமமொன்று, தன் இச்சையிலே செய்த காரியம் - தனது விருப்பத்தின்படி அலட்சியமாகச் செய்த தொழிலாகும் ; (எ - று.)

கவி இச்செய்யுளோடு கிருஷ்ணாவதாரத்தை முடிக்கின்றனராதலின், அவதாரகாரணத்தையும் அதன்பயனையும் இப்பாசுரத்திற் கூறினாரென்க. பொரும் படை யென்று கூட்டுக. கேதம் - அதிகபாரத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையா லுற்ற துன்பம். கேசவன் என்பதற்கு - கேசியென்கிறஅசுரனைக் கொன்றவ னென்றும், பிரம ருத்திரர்கள் தன்னிடத்தி லுண்டாகப்

பெற்றவ னென்றும், பிரம ருத்திரர்கள் தன்னிடத்தி லிருக்கப்பெற்றவ னென்றும், அழகிய மயிர்முடியை யுடையவ னென்றும் காரணப்பொருள் கள் படும்; வடசொல்.

பூமிதேவி, தன்மேலிருக்கின்ற பெரிய அசுரர்களா லுண்டான மிகுந்த பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவளாய்த் துன்ப முற்றுப் பிரமதேவன் முதலான தேவர்களின்முகமாய் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதிசெய்து பிரார்த்திக்க, அவ்வெம்பெருமான் தமது திருமேனியினின்றும் வெண்மையுங் கருமையுமான மயிர்கள்போற் காணப்பட்ட தேஜசுகளை யெடுத்து, 'இந்த எனது தேஜசுகள் பூமியில் தேவகியின்கருப்பத்தில் அவதரித்துப் பூமிக்குப் பாரத்தினு லுண்டாகின்ற துன்பத்தை நீக்கும்' என்று நியமித்து விட, அந்தத் தேஜசுகளே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்களாய்த் திருவவதாரஞ்செய்து மிகவுங் கொடிய அசுரரையும் அரசரையு மெல்லாஞ் சங்கரித்தருளிப் பூமிபாரத்தை நீக்கின வென்பது, இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயம். (எங)

[ஸ்ரீவேதவ்யாஸாவதாரம்.]

எச. அராவணையிற்றுயிறென்னரங்கா மறையாயும்வண்ணம்
பராசரன்மாமகனாகியநீபண்டுபாரதப்போர்
பொராவிழுநூற்றுவர்சேனையெல்லாம்புனற்கங்கைவெள்ளத்
தராதலமேல்வரக்காட்டியவாதந்தைசந்திக்கவே.

(இ - ள்.) அரா அணையில் துயில் தென் அரங்கா—!—மறை ஆயும் வண்ணம் - வேதங்களை ஆராய்ந்து சீர்திருத்தும்படி, பராசரன் மா மகன் ஆகிய - பராசரமுனிவரது சிறந்த புத்திரராகிய வியாசமுனிவராக அவதரித்த,நீ—, பண்டு - முன்னே, பாரதம் போர்-பாரதயுத்தத்தில், பொரா - போர்செய்து, விழும்-இறந்துகிடந்த, நூற்றுவர்-துரியோதனாதியர் நூற்றுவரது,சேனை எல்லாம்-எல்லாச் சேனைகளையும், தந்தை சந்திக்க-(அவர்களது) தாதையாகிய திருதராட்டிரன் கூடிக் காணும்படி, கங்கை புனல் வெள்ளம் தராதலமேல் - கங்காஜலத்தின்பிரவாகத்தினிடத்தின்மேல், வர-வரும்படி, காட்டிய ஆ - காண்பித்த விதம், (என்னே!) (எ - று.)

திருமாலின் தசாவதாரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஆசிரியர் இடையே வேதவ்யாஸமுனிவரது அவதாரத்தைக் கூறியது, இவர் விஷ்ணுவின் அம்சமேயாதலாலும், கிருஷ்ணாவதாரகாலத்தோடு சமகாலத்தவராதலாலும்,பாண்டவதுரியோதனாதியர்க்கு உறவினராய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப்போலவே அவர்கட்கு ஹிதாஹிதங்களை உபதேசித்துவந்தமையாலு மென்னலாம். வேதங்களெல்லாம் சிதறி ஒன்றோடொன்று கலந்து ஓதற்கரிதாகியிருந்த நிலையில், திருமால் வியாசரென்னும் பெயருடன் பராசரமுனிவர்க்குப் புத்திரராகத் திருவவதரித்து அவற்றைச் செம்மைப்படுத்தி ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வணங்க ளென்று நான்காகப் பகுத்தன ராதலால், 'மறையாயும் வண்ணம் பராசரன் மாமகனாகிய நீ' என்றார்: இவ்வாறு வேதங்களைப் பகுத்ததனால்தான், இவரை வ்யாஸரென்றும், வேதவ்யாஸரென்றும் வழங்குவரென்க. பராஶர என்ற வடசொல்,பரர்களான [பகைவர்களான] குத்ருஷ்டிகளை ப்ராமாணிகமான தர்க்கங்களாலே நன்றாக ஹிம்ஸிப்பவ னென்று

காரணப்பொருள்படும். பராசரபகவான் - வசிஷ்டமகாரிஷியினது பௌத்திரர்; புலஸ்திய முனிவரது அனுக்கிரகத்தால் சகல சாஸ்திரஞானமும் பெற்று, வசிஷ்டருபதேசத்தால் தத்துவஞானியாகி, பராசரஸ்மிருதியென்று வழங்கப்படும் கலியுகதர்மசாஸ்திரத்தையும் புராணரத்நமெனப்படும் விஷ்ணுபுராணத்தையும் உரைத்தருளினர். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். என்னே என வருவித்து முடிக்க. (எச)

[கல்கியவதார வைபவம்.]

எரு. தருமந்தவிர்ந்துபொறைகெட்டுச்சத்தியஞ்சாய்ந்துதயை
தெருமந்துதன் பூசனைமுழுதுஞ்சிதையக்கலியே
பொருமந்தகாலக்கடையினிலெம்பொன்னரங்கனல்லா
லருமந்தகற்கியென்றூரேயவைநிலையாக்குவரே.

(இ - ள்.) தருமம் தவிர்ந்து-தருமங்கள் விட்டு விலகி, பொறை கெட்டு-பொறுமை அழிந்து, சத்தியம் சாய்ந்து - உண்மையொழிந்து, தயை தெருமந்து-அருள் நிலைகலங்கி, தன் பூசனை முழுதும் - தனது திருவாராதன முழுவதும், சிதைய-கெட, கலியே பொரும்-பாவமே வெல்லுகின்ற, அந்த காலம்-அந்தக் கலியுகத்தினது, கடையினில்-முடிவில்,—எம் பொன் அரங்கன் அல்லால்-எமது அழகிய திருவரங்கநாதனல்லாமல், அருமந்த - கிடைத்தற்கரிய தேவாமிருதத்தையொத்த, கற்கி என்று-கற்கியென்று திருவவதாரமெடுத்து, அவை-அத்தருமம் முதலியவற்றை, ஆரே - வேறு யாவர்தாம், நிலை ஆக்குவர்-நிலைபெறச் செய்வர்? [ஒருவருமில்லை]; (எ - று.)

திருமாலினது தசாவதாரங்களுள் மத்ஸ்யாவதாரம் முதலியவற்றில் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநங்கள் முக்கியமானவை யென்றும், இந்தக் கல்கியவதாரத்தில் தர்மஸம்ஸ்தாபநமே முக்கியமா மென்றும் உணர்க.

பொன் அரங்கன் - அழகிய அரங்கன்; அன்றிக்கே, கிடைத்தற்கரிய பொன்போன்ற அரங்கன்: இலக்குமிக்குக் கணவனாகிய திருவரங்கநாதனுமாம். அருமந்த - அருமருந்தன்ன என்பதன் மரூஉ. கற்கி-கல்கி; குதிரை. இது, எம்பெருமானது பத்தாந் திருவவதாரம். சந்தவின்பம் நோக்கி, அந்த காலமென இயல்பாயிற்று. (எரு)

[அந்தர்யாமி வைபவம்.]

எசு. தெள்ளும்புனற்பொன்னிநன்னீரரங்கர்சிலாகிக்குமா [டத்
றெள்ளுங்கரந்துறையெண்ணெயும்போலெண்ணில்கோடியண்
துள்ளும்புறம்புமொழியாதுநின்றுமுகங்கடோறுங்
கொள்ளுந்திருவுருவெல்லாமவரறிகோலங்களே.

(இ - ள்.) தெள்ளும் - தெளிவாகிய, பொன்னி புனல் - காவேரிநதியினது, நல் நீர் - நல்ல நீர் சூழ்ந்த, அரங்கர்-திருவரங்கத்துநாதர்,—சிலாகிக்கும் ஆறு-(யாவரும்)புகழும்படி,எண் இல்-அளவில்லாத, கோடி அண்டத்து-அண்டகோடிகளது, உள்ளும் - உள்ளிடத்திலும், புறம்பும் - வெளியிடத்திலும், எள்ளும்—, கரந்து உறை - (அதற்குள்ளே) மறைந்து தங்குகின்ற, எண்ணெயும் போல்—, ஒழியாது நின்றும் - நீங்காது பொருந்தியிருந்தும், உகங்கள்தோறும் - யுகங்களிலெல்லாம், கொள்ளும் - கொள்ளுகின்ற, திரு

உரு எல்லாம் - அழகிய ரூபங்களெல்லாம், அவர் அறி கோலங்களே - அவர் தமது இச்சையினு லெடுத்த திருவவதாரங்களேயாம்;(எ-று.)—ஏ-தேற்றம்.

எம்பெருமான் உலகத்திலுள்ள சேதநாசேதநப்பொருள்களது உள்ளேயும் புறம்பேயும் பிரியாமல் உடனுறையுந் தன்மை, இச்செய்யுளின் முதல் மூன்றடிகளிற் குறிக்கப்பட்டது. எம்பெருமான் 'ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டும், துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கும்பொருட்டும், தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் யுகங்கள்தோறும் திருவவதரிக்கிறேன்' என்று அருளிச்செய்தபடி அவ்வப்போது கொள்ளும் அவதாரங்களெல்லாம் தன் விருப்பத்தினுற் கொள்வனவன்றிப் பத்தசேதநரைப்போலக் கருமவசத்தினுலாவன வல்ல என்னும் உண்மையை ஈற்றடியால் விளக்கினுர். (எசு)

[தத்துவவுண்மை.]

எஎ. உம்பர்க்கரியபெருமாளரங்கர்தமுண்மையெல்லா
மிம்பர்க்குலகில்வெளியிட்டவே சரணில்லையென்றோர்
கும்பக்கடகயங்கூப்பிடச்சென்றதுங் கோளரியாய்த்
தம்பத்துதித்ததுந் தாழிக்குவீட்டினைத்தந்ததுமே.

(இ - ள்.) கும்பம் - குடம்போன்ற, கடம் - மஸ்தகத்தையுடைய, ஓர் கயம் - ஒப்பற்ற கஜேந்திராழ்வான், சரண் இல்லை என்று கூப்பிட - (தடாகத்தில் முதலையாற் பிடிப்புண்டு)'(எனது) உபயசரணமல்லாமல் (எனக்கு) வேறுசரண மில்லை' என்று அழைக்க,—சென்றதும் - (அதனைப் பாதுகாத்தற்குப் பெரியதிருவடியின்மேலேறிப்) போனதும்,—கோள் அரி ஆய்-வலிமையையுடைய நரசிங்கமாய், தம்பத்து - கம்பத்தில், உதித்ததும் - திருவவதரித்ததும்,—தாழிக்கு - (ததிபாண்டனது) தயிர்த்தாழிக்கு,வீட்டினை-பரமபதத்தை, தந்ததும் - கொடுத்ததும்,—உம்பர்க்கு - தேவர்களுக்கும், அரிய-காணுதற்கரிய, பெருமாள் அரங்கர்தம் - பெரியபெருமாளது, உண்மை எல்லாம்-தத்துவத்தின் இரகசியங்களையெல்லாம், இம்பர்க்கு உலகில்-இவ்வுலகத்திலுள்ளார்க்கு, வெளியிட்ட - வெளிப்படுத்திவிட்டன; (எ - று.)

கஜேந்திராழ்வானைப் பாதுகாத்து நற்கதியளித்தது முதலிய எம்பெருமானது செயல்கள், மற்றைத்தேவரன்றித் திருமாலே பரம்பொருளென்னுந் தத்துவத்தை விளக்கு மென்பது கருத்து. உம்பர்க்கரியபெருமா ளென்ற சொற்போக்கில், அன்பர்க்கெளிய பெருமாளென்பது தொனிக்கும். கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்று விளித்தபோது அதற்குச் சேவைசாதித்ததனுல் திருமாலே பரம்பொருளென்பதும், இங்கில்லையோவென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப அங்கு அப்பொழுதே தோன்றியமையால் அப்பிரானது அந்தர்யாமித்வமும்,தாழிக்கு முத்தியளித்ததனுல் மோக்ஷப்ரதத்வமும் வெள்ளிடைமலைபோலத் தெள்ளிதிற் புலனுதல் காண்க. கயம் - கஜம், தம்பம் - ஸ்தம்பம்; வடசொற்கள். (எஎ)

[எம்பெருமானது பரிக்ரஙகள்.]

எஅ. பொங்கரவென்பதுமெல்லணை யூர்திவெம்புள்ளரசு
பங்கயமின்றொடுபார்மகடேவி படைப்பவன்சேய்
கிங்கரர்விண்ணவர் சாதகநாடிறை கேழலொன்று
யங்கணெடும்புவியெல்லாமிடந்தவரங்கருக்கே.

(இ - ள்.) கேழல் ஒன்று ஆய்-ஒப்பற்ற வராஹஸ்வரூபியாய், அம் கண்-அழகிய இடத்தையுடைய, நெடு - நீண்ட, புவி எல்லாம் - பூமிமுழுவதையும், இடந்த-கோட்டாற் குத்தியெடுத்த, அரங்கருக்கு—,—பொங்கு அரவு என்பது-சீறுகின்ற ஆதிசேஷன், மெல் அணை-மெல்லிய படுக்கை [மெத்தை;] வெம் புள் அரசு-உக்கிரமான பெரியதிருவடி, ஊர்தி - வாகனம்; பங்கயம் மின்னொடு பார்மகள் - தாமலரமலரில் தோன்றிய மின்னல்போன்ற திருமகளும் நிலமகளும், தேவி - மனைவியர்; படைப்பவன்-படைப்புத்தொழிலையுடைய பிரமன், சேய் - புத்திரன்; விண்ணவர் - தேவர்கள், கிங்கரர்-ஏவல் செய்பவர்; சாதக நாடு - பரமபதம், இறை - வீற்றிருக்குமிடம்; (எ - று.)

மின் - உவமவாகுபெயர். "போனகம் பதினலு புவனந் திருப்பள்ளி பொறியரவணைப் பாற்கடல் பூமடந்தையு நிலமடந்தையுந் தேவியர் புராதனமறைக்கு மெட்டா, வானகம் பேரின்பமுடன் வீற்றிருக்கு மிடம் வாகனம் வயினதேயன் மலர்வந்த நான்முகன் திருமைந்த னவன்மைந்தன் மதிசூடி வாசவன்முதற், றேனகுந் தொடைமௌலி முப்பத்து முக்கோடி தேவருன தேவல்செய்வோர்" என்பர், திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். ஸாதகர்-உபாஸனை செய்வோர்; அவர் தாம்செய்யும் உபாசனையினாற் பெறுதற்கு உரிய நாடாதலின், பரமபதத்தை 'சாதகநாடு' என்றார். (எ௯)

[இதுவும் அது.]

எ௧. சிங்காதனம்பொற்கிரி திருமஞ்சனந்தெய்வவிண்ணீர்
கொங்கார்தொடையுடுத்தாமஞ் சுடருடைக்கோள்விளக்கம்
பொங்காழிமண்டிருப்போனகமாக்கினர் புண்டரிகை
தங்காதலர்நம்பெருமாளரங்கர்தமக்குமுன்னே.

(இ - ள்.) புண்டரிகைதம் காதலர் - திருமகள்கேள்வராகிய, நம்பெருமாள் அரங்கர்—,—முன்னே - முற்காலத்தில். தமக்கு—,பொன்கிரி-மேருமலையை, சிங்காதனம்-ஸிம்ஹாஸநமும், தெய்வம் விண் நீர் - தேவலோகத்திலுள்ள கங்கையை, திருமஞ்சனம் - அபிஷேகமும், உடு தாமம் - நக்ஷத்திரங்களின் வரிசையை, கொங்கு ஆர் தொடை - வாசனைநிறைந்த மாலையும், சுடர் உடை கோள் - ஒளியையுடைய கிரகங்களை, விளக்கம் - தீபமும், பொங்கு ஆழி மண் - பொங்குகின்ற கடல்சூழ்ந்த பூமியை, திரு போனகம் - இனியஉணவும், ஆக்கினர் - ஆகச் செய்துகொண்டனர்; (எ - று.)

சிங்காதனம்=ஸிம்ஹாஸநம்; சிங்கந் தாங்குவதுபோலச் செய்யப்பட்ட பீடம். சுடருடைக்கோள் - சூரியசந்திரர்களாகவுமாம். 'பொங்காழிமண்' என்றதனால், மண் - உணவும், ஆழிநீர் - பருகும்நீருமாகு மெனக. (எ௧)

[தேவிமார்களின் சிறப்பு.]

௮௦. தேமாமலர்க்கயஞ்சூழ்கோயின்மேவுந்திருவரங்கர்
தாமாதரித்ததிருத்தேவிமாரிற்றரங்கவுடைப்
பூமாதுநாளும்புரத்தேசமந்துபுரக்கு மலர்
மாமாதுசெல்வங்கொடுத்தேயுயிர்களைவாழ்விக்குமே.

(இ - ள்.) தேன் - தேனையுடைய, மா - பெரிய, மலர் - பூக்கள்நிறைந்த, கயம் - தடாகங்கள், சூழ்-சூழ்ந்த, கோயில் - திருவரங்கம்பெரியகோயிலில், மேவும் - எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, திரு அரங்கர்—, தாம் ஆதரித்த - தாம் அன்புவைத்த, திரு தேவிமாரில்-அழகிய(திருமகள் நிலமகளென்னும்) உபய தேவியர்களுள்,—தரங்கம் உடை-கடலை உடுக்குமாடையாக வுடைய, பூமாது - நிலமகள், நாளும் - எந்நாளும், உயிர்களை—, புறத்து-தனதுஉடம்பின்மேலே, சுமந்து - தாங்கி, புரக்கும் - காப்பாற்றுவாள்; மலர் மா மாது - தாமரையில் தோன்றிய திருமகள், செல்வம் கொடுத்து வாழ்விக்கும் - (அவ்வுயிர்கட்குச்) செல்வத்தைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவாள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது வலப்பக்கத்தில் ஸ்ரீதேவியும், இடப்பக்கத்தில் பூதேவியும் எப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் உடன் உறைவரென்க. திருமால் காத்தல்தொழிற்கடவுளாதலால் அவனது தேவிமார்தாமும் தமது கொழுநனுக்கு ஏற்ற குணமுடையவராய்க் காத்தல்தொழிற்கு உபகாரப்பட்டிருப்பரென்று இப்பாசுரத்தால் அருளிச்செய்கிறார். தரங்கம் - ஆகுபெயர். பூ, மா - வடசொற்கள். மா - இலக்குமி. 'புறத்தே' என்றும் பாடம். (அ௰)

[திருவெட்டெழுத்து: பெரிய திருமந்திரம்.]

அக. நம்பெருமாளெழுத்தெட்டின்பெருமைநவிலுமதோ
சம்பரன்மாயம்புரோகிதர்சூழ்வினைதாரணிவாள்
வெம்படைமாசுணமாமதவேழம்விடந்தழல்கா
லம்பரமேமுதலானவைபாலனுக்கஞ்சினவே.

(இ - ள்.) சம்பரன் - சம்பரனென்னும் அசுரனது, மாயம் - மாயையும், புரோகிதர் சூழ் வினை - புரோகிதர்கள் (கொல்லும்படி) ஆலோசித்துச் செய்த செயல்களும், தார் அணி வாள் வெம் படை - வெற்றிமாலையை யணிந்த வாள் முதலிய கொடிய ஆயுதங்களும், மாசுணம் - பெரும் பாம்புகளும், மா மதம் வேழம் - பெரிய மதயானைகளும், விடம் - விஷமும், தழல் - அக்கினியும், கால் - காற்றும், அம்பரம் - கடலும், முதலானவை—, பாலனுக்கு - (திருவஷ்டாக்ஷரத்தின்மகிமையை அறிந்து உச்சரித்த)சிறுவனாகிய பிரகலாதாழ்வானுக்கு, அஞ்சின - பயந்து நடந்தன; (என்றால்),—நம்பெருமாள் - அந்த நம்பெருமாளது, எட்டு எழுத்தின் - ஸ்ரீ அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தினது, பெருமை - மகிமை, நவிலுமதோ - (என்போல்வாரால்) சொல்லுந்திறமுடையதோ? (எ - று.)

புரோகிதர்-பின்னே வரும் நன்மைதீமைகளைமுன்னேதெரிந்துசொல்பவர். இரணியன்பேச்சைக்கேட்டுப் பிரகலாதனைக்கொல்லும்படி மகாமாயாவியான சம்பராசுரன்செய்த மாயைகளையெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனது நியமனத்தினாலே திருவாழியாழ்வான் அவனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு அங்கே யெழுந்தருளித் தகித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டதனால், சம்பரன்மாயமும்; மிகவும்பயங்கரமாகக் காணப்படும்படி புரோகிதர் உண்டாக்கிமேலே யேவின கிருத்தியை வந்து ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாதே திரும்பிப்போய் அப்புரோகிதர்மேலேவிழுந்து தகிக்கஆரம்பித்ததனால்,புரோகிதர்சூழ்வினையும்; அங்கிருந்த அசுரர்களெல்லாரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து பலவித ஆயுதங்களை

யெடுத்துப் பிரகாசித்துவதைக்கும்படி யத்தனிக்க அவன் அவற்றினாற் கிஞ்சித்தும் வேதனையுறாமல் விளங்கியதனால், தாரணிவாள்வெம்படையும்; தக்ஷகன் முதலான கொடிய மகாசர்ப்பங்கள் உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டுவந்து அவனுடைய சகல அவயவங்களிலுங் கடிக்கவும் அவனுடையதேகத்திலுள்ள தோலிற் கிஞ்சித்தாயினுஞ் சேதமுண்டாகவில்லை யாகையால், மாசுணமும்; திக்கஜங்கள் அவனைப் பூமியிலேவீழ்த்தித் தந்தங்களினாலேபாய்ந்து இடிக்க அத்தந்தங்கள் முறிந்து பொடியாய்ப்போனதனால், மாமதவேழமும்; பாகஞ்செய்வோர் போஜனங்களிலெல்லாங் கலந்து கொடுத்த மகாவிஷமானது அந்த நாமோச்சாரணப்ரபாவத்தாலே நிர்வீரியமாகி அவனுடைய உதரத்தில் ஜீர்ணமாய்விட்டதனால், விடமும்; அசுரர்கள் அக்கினியை வளர்த்தி அவனை அதிலே மறையவைத்து அனலை மூட்டிக் கொளுத்த அவ்வக்கினி கொஞ்சமாகிலும் அவனைத் தகிக்கமாட்டாமல் அதிசீதளமானதனால், தழலும்; ஸம்சோஷகனென்ற வாயு அதிகசீதளமும் அதிக உக்கிரமுமுள்ளவனாகிச் சகிக்கக்கூடாத விதமாய்ப் பிரஹ்லாதனுடைய திருமேனிக்குள்ளே பிரவேசிக்க அந்தச் சம்சோஷகனை அவனது இருதயத்தி லெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமஜ்ஜநார்த்தனன் விழுங்கி ஒரு க்ஷணமாத்திரத்திலே நாசஞ்செய்தருளினதனால், காலும்; தைத்தியர்கள் நாகபாசங்களினாலே கட்டிக் கடலிலே போகட அவன் அதில்வீழ்ந்து அசைந்துகொண்டு அதனைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில் வந்துவிட்டதனால், அம்பரமும் அஞ்சின வென்க. இதனால், அநிஷ்டநிவாரணத்திற்குத் தப்பாத உபாயமானபடியை விளக்கினாரென்க. 'முதலானவை' என்றதனால், பருவதம் முதலியன கொள்க.

பெரியதிருமந்திரத்தின் மகிமைக்கு ஓர் உதாரணம் எடுத்துக்காட்டியவாறு; அதன் மகிமையை, வேதங்களும் ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும் சிறப்பித்துக்கூறியிருப்பனவற்றைச் சம்பிரதாய நூல்களிற் காணலாம். "ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:—கதிரஷ்டாக்ஷரோந்ருணா மபுநர்ப்பவகாங்க்ஷிணாம்", "ஆர்த்தாவிஷண்ணாஶ்ஶிதிலாஶ்சபீதா: கோரேஷுசவ்யாதிஷுவர்த்தமாநா: - ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஶப்தமாத்ரம்விமுக்ததுக்காஸ்ஸுகிநோபவந்தி", "நாராயணேதிஶப்தோஸ்திவாகஸ்திவஶவர்த்திநீ - தாபிநரகேகோரேபதந்தீதிகிமத்புதம்" என்னும் வடநூல்மேற்கோள்களால் அம்மந்திரோச்சாரணத்தின்பயனை அறிக. "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும் அடியார்படுதுயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும், நலந்தருஞ்சொல்லை நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும்நாமம்" என்ற பெரியதிருமொழிப்பாசுரமும் இங்குக் கருதத்தக்கது. (௮க)

[துவாதசாக்ஷரமகாமந்திரம்.]

௮௨. அத்தாவரங்கத்தமர்ந்தவனே யெழுத்தாறிரண்டின்
வித்தாயநின்னருள்கொண்டல்லவோ வினைவொன்றறியா
வுத்தானபாதன்மகன்சலியாதுலகுள்ளளவு
மெத்தாரகைக்குமுனிவர்க்குமேற்சென்றிருக்கின்றதே.

(இ - ள்.) அத்தா—தலைவனே! அரங்கத்து அமர்ந்தவனே - திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே!—விளைவு ஒன்று அறியா - உண்டாவதனைச் சிறிதும் அறியாத, உத்தானபாதன் மகன் - உத்தானபாதமகாராசனது குமாரனாகிய துருவன், சலியாது - சஞ்சலமில்லாமல், உலகு உள்ள அளவும் - லோக முள்ளவரையிலும், எ தாரகைக்கும் முனிவர்க்கும் மேல் சென்று இருக்கின்றது - எல்லாநக்ஷத்திரங்களுக்கும் இருடிகளுக்கும் மேலான ஸ்தானத்திற் போய் அடைந்திருக்கின்றது,—எழுத்து ஆறு இரண்டின்-ஸ்ரீ துவாதசாக்ஷரமகாமந்திரத்தினது, வித்து ஆய - விதையாகிய, நின் அருள்கொண்டு அல்லவோ - உனது கருணையினாலன்றோ? (எ - று.)

துவாதசாக்ஷரமகாமந்திரத்தின் பிரபாவத்திற்கு ஓர்உதாரணம் எடுத்துக்காட்டியவாறு. அம்மந்திரம் - 'நிறைந்தமகிமை துணிவு கீர்த்தி ஐசுவரியம் ஞானம் வைராக்கியம் என்பவற்றையுடையனான வாசுதேவனுக்கு நமஸ்காரம்' என்னும் பொருளையுடையது. தன்னைஉச்சரித்துஜபிப்பவர்க்கு இஷ்டசித்தியைக் கொடுக்கவல்லது. துருவன் அந்தமந்திரத்தின் மகிமையால் விமானத்தின்மீதுஏறிக்கொண்டு தேவயாநமார்க்கமாய் நவக்கிரகங்களுக்கும் மூன்றுலோகத்திற்கும் ஸப்தருஷிகளுடையஸ்தானத்துக்கும் மேலேயுள்ள விஷ்ணுபதமென்கிற இடத்திற் சேர்ந்தானென்பதை ஈற்றடியால் விளக்கினர். காமவெகுளிமயக்கங்களை யொழித்துப் பரம்பொருளினிடத்தே மனத்தை உறுதிப்படுத்திய யோகிகளுக்கு இருவினைத்தொல்லைகள் யாவும் தொலைந்தபோது அடையத்தக்க இடம் அது. அங்குச்சென்றவர்கள் மறுபடி பிறப்படையாமற் பிரமனுடனே முத்திபெறுவார்கள் என அறிக. உத்தானபாதன் - சூரியகுலத்தில்தோன்றிய பிரசித்திபெற்ற ஓர் அரசன்.

விளைவு ஒன்று அறியா - இன்னது செய்தால் இன்னது வருமென்று அறியாத. இது - துருவனுக்கு அடைமொழி. இவ்வடைமொழி, துருவனது தவஞ்செய்தற்குத் தகாத மிக்க இளமையைக் காட்டும். இனி, இவ்வடைமொழியை உத்தானபாதனுக்கே கூட்டவுமாம்; தனதுமனைவியர் இருவரில் இளையாளிடத்து அன்புமிக்குப் பக்ஷபாதமாகநடப்பது பெருந்தீங்கிற்குக் காரணமென்பதைப் பகுத்துணராமல் நடந்துகொண்டனனாதலின். 'சலியாது' என்றது, பிரமகற்பம்வரையில் துருவன் சிறிதும் ஊறடையாது நின்றமையை வற்புறுத்தும் உள்ளளவு - விகாரம். (௮௨)

[திருவாயுதங்கள்.]

௮௩. புடைக்குங்குடமுலைப் பூமகளார்தம்பொருட்டுமுந்நீ
ரடைக்கும்பெரியபெருமாளரங்கரவர்கரத்துப்
படைக்குங்கமலமளிக்கு மின்னாழிப்படைபடைக்குந்
துடைக்குங்கதை முத்திமாற்றுதுநல்குஞ்சுரிசங்கமே.

(இ - ள்.) புடைக்கும் - (மேன்மேற்) பருக்கின்ற, குடம் முலை - குடம்போன்ற தனங்களையுடைய, பூமகளார்தம் பொருட்டு - (இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட) ஜாநகிப்பிராட்டியை மீட்பதற்காக, முந்நீர் - கடலை, அடைக்கும் - திருவணை கட்டியருளிய, பெரிய பெருமாள் அரங்கர் அவர் -

நம்பெருமாளது, கரத்து - திருக்கையில், படைக்கும் - தரிக்கின்ற, கமலம்- தாமரைமலர், அளிக்கும் - காக்கும்; மின் ஆழி படை - மின்னல் போல விளங்குகின்ற சக்கராயுதம், படைக்கும் - (உலகங்களைச்) சிருஷ்டிக்கும்; கதை - கதாயுதம், துடைக்கும் - அழிக்கும்; சுரி சங்கம் - உள்ளே சுழியைக் கொண்ட வலம்புரிச்சங்கம், முத்தி - பரமபதத்தை, மாற்றாது - கைம்மாறு கருதாமல், நல்கும் - கொடுக்கும்; (எ - று.)

பூமகள் - தாமரைப்பூவிலுள்ள திருமகள்; சீதாபிராட்டி இலக்குமியின் அம்சமானவளென்பதுபற்றி, இவ்வாறுகூறியது; அன்றிக்கே, பூ-வடசொல்லாய், பூமியின்மகள்; இது, அப்பிராட்டி கலப்பையுழுபடைச்சாலினின்று தோன்றியவளென்பதைச் சுட்டும். 'யோகிகள் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைத் தியானிக்கும்போது சதுர்ப்புஜபக்ஷத்தில், சங்கசக்கரகதைகளும் தாமரைமலரும் ஏந்தியதாய்த் தியானிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் கூறுமாறு காண்க. (அ௩)

[திருச்சக்கரப்படை.]

அ௪. ஞாலத்திகிரிமுதுநீர்த்திகிரிநடாத்துமிந்தக்
காலத்திகிரிமுதலானயாவுங் கடல்கடைந்த
நீலத்திகிரியனையாரரங்கர்நிறைந்தசெங்கைக்
கோலத்திகிரிதலைநாளினிற்கொண்டகோலங்களே.

(இ - ள்.) ஞாலம் திகிரி - பூசக்கரமும், முதுநீர் திகிரி - ஜலசக்கரமும், நடாத்தும்-(இவற்றை) நடத்துகின்ற, இந்த காலம் திகிரி-இந்தக்காலசக்கரமும், முதலான - முதலிய, யாவும் - எல்லாம்,—கடல் கடைந்த-திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தருளிய, நீலம் திகிரி அனையார் - நீலமலையை யொத்தவராகிய, அரங்கர்-அரங்கநாதரது, நிறைந்த - (உத்தமவிலக்கணங்கள்) அமைந்த, செம் கை - சிவந்த வலத்திருக்கையிலே தரித்த, கோலம் திகிரி-அழகிய சக்கரம், தலைநாளினில் - முற்காலத்தில், கொண்ட - எடுத்த, கோலங்கள்- திருவுருவங்களாம்; (எ - று.)

இதனால், காலசக்கரம்முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் திருவாழியாழ்வானே முதற்காரணமென்று கூறியவாறு. முன்செய்யுளால் திருமால் தமது திருக்கைகளிலேந்திய ஆயுதங்களின்தன்மைகளைப் பொதுவாகக்கூறி, இச்செய்யுளினாலும் அடுத்த செய்யுளினாலும் திருச்சக்கரத்தின் தன்மையைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன ரென்க.

வட்டவடிவா யிருத்தலாலும், வட்டமாகச் சூழ்ந்திருத்தலாலும், மாறி மாறிச் சுழன்றுவருதலாலும்—ஞாலமும்,நீரும், காலமும், 'திகிரி' எனப்பட்டன. முதுநீர் - கடல்; பழையநீர். 'காலத்தினாலேயே மலைகள் சமுத்திரங்கள் முதலான சகல சராசரங்களுக்கும் வளர்தல் நசித்தல் முதலானவை உண்டாகும்' என்று புராணங்களிற் கூறுதலால், 'நடாத்து மிந்தக் காலத்திகிரி' என்றார். 'முதலான' என்றதனால், சிம்சுமாரசக்கரம் முதலியன கொள்க. (அ௪)

[இதுவும் அது.]

அ௫. மோதித்திரைதவழ்நன்னீரரங்கர்முடிமுதலாஞ்
சாதிக்கதிர்மணிப்பேரணியாகித் தனஞ்சயன்போர்
பேதித்திரவுபகலாகவிண்ணிற்பிறழ்ந்து செங்கேழ்
சோதித்திகிரி திருமேனியெங்குஞ்சுடர்விடுமே.

(இ - ள்.) திரை மோதி தவழ் - அலை யெறிந்து வருகின்ற, நல் நீர் - நல்ல காவேரிநதியாற் சூழப்பட்ட, அரங்கர் - திருவரங்கத்துநாதரது, செம் கேழ் சோதி - சிவந்த நிறமமைந்த ஒளியையுடைய, திகிரி-சக்கரமானது,—முடி முதல் ஆம் - கிரீடம்முதலிய, சாதி கதிர் மணி பேர் அணி ஆகி-சிறந்த ஆகரத்தில்தோன்றிய ஒளியையுடைய இரத்தினங்களாலாகிய பெரிய ஆபரணகோடியிலேயாகி, தனஞ்சயன் போர் - அருச்சுனனுடைய (பதினொன்காநாள்) யுத்தத்தில், பகல் இரவு ஆக - பகல் இரவாகும்படி, பேதித்து - வேறுபடுத்தி, விண்ணில் - ஆகாயத்தில், பிறழ்ந்து - விளங்கி, திருமேனி எங்கும்-(அவரது)திருமேனி முழுவதிலும், சுடர் விடும் - ஒளிவீசும்; (எ - று.)

எம்பெருமானது திவ்வியாயுதங்கள் அன்பர்கட்கு ஆபரணகோடிகளாகத் தோன்றி அல்லாதார்க்கு ஆயுதமாக நின்று நிரசனஞ்செய்யு மென்னும் வரலாறு விளக்கப்பட்டது. தநஞ்ஜயன் - சயத்தையே தனமாகவுடையவன் ; வடசொல்: தருமபுத்திரன்செய்த இராஜசூயயாகத்திற்காக அருச்சுனன் பலதேசத்தரசர்களேயும் வென்று மிக்கபொருள் கொண்டுவந்ததனால், அவனுக்குத் தநஞ்ஜயனென்று பெயர். (அ௫)

[திருவனந்தாழ்வான்.]

அ௬. ஓலாழிசூழ்புவியுச்சியிலேந்து முகக்கடையிற்
காலானநற்குணமூர்த்தியைக்காலு மக்காலமெல்லா
மேலாவிளங்கும் புவிமீதிலென்றன்விழுத்துணையா
மாலாமரங்கமணவாளர்கண்டுயின்மாசுணமே.

(இ - ள்.) என்தன் விழு துணை ஆம் - எனது சிறந்த துணையாகிய, மால் ஆம் - ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதரான, அரங்கம் மணவாளர் - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற அழகியமணவாளப்பெருமாள், கண் துயில் - யோகநித்திரை செய்தற் கிடமாகிய, மாசுணம் - பெரும்பாம்பு [ஆதிசேஷன்],—ஓல் ஆழி சூழ் புவி - ஆரவாரத்தையுடைய கடல் சூழ்ந்த பூமியை, உச்சியில் ஏந்தும் - (தனது) முடிமேல் தாங்கும்; உகம் கடையில்-யுகாந்த காலத்தில், கால் ஆன நல் குணம் மூர்த்தியை காலும் - (தன்)சுவாசத்தினின்றும் பொருந்திய நல்ல குணங்களேயுடைய காலாக்கினிருத்திர மூர்த்தியை உண்டாக்கும் ; அ காலம் எல்லாம் - அந்தப்பிரளயகாலமுழுதும், புவிமீதில் மேலா விளங்கும் - பூமியின்மேல் வந்து விளங்கும்; (எ - று.)

பிரளயகாலத்தில் ஆதிசேஷன் தன்சுவாசத்தினின்றும் பகவானுடைய அம்சமாகிய காலாக்கினிருத்திரனே யுண்டாக்கிப் பாதாளங்களே யெல்லாந் தகித்துக்கொண்டு பூமிக்கும் வந்து அதனேயுங் கொளுத்திவிடு மென்பதாம். ஓல்-ஓலம்என்பதன்கடைக்குறை. விழு-விழுமம்என்ற உரிச்சொல்லின்சிதைவு;"விழுமம் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடும்பையும்" என்பது தொல்காப்பியம்.

[இதுவும் அது.]

அஎ. சென்றாற்குடையாங் கடற்புணையாந் திருத்தீவிகையா
நின்றாலிருதிருப்பாதுகையா நித்திரைக்கணையாங்
குன்றாமணியொளியாசனமாம் புனைகோசிகையா
மன்றாலிலையிற்றுயிலரங்கேசர்க்கரவரசே.

(இ - ள்.) அன்று-அக்காலத்தில் [பிரளயகாலத்தில்], ஆல்இலையில்—, துயில்-யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற, அரங்கேசர்க்கு - திருவரங்கநாதனுக்கு,—அரவு அரசு - (அவரும் பெரியபிராட்டியாருங் கூடிக் கண்ணுற்றுத் துகைத்துப் பரிமாறுகைக்கு யோக்கியமான வடிவையுடைய) திருவனந்தாழ்வான்,— சென்றால் - (உகப்புக்குப் போக்குண்டாக அவர்) உலாவியருளப் புக்கால், குடை ஆம் - (மழை வெயில் படாதபடி) குடையாகும்; கடல் - கடலிலே (கண்வளர்ந்தருளும்போதைக்கு), புணை ஆம் - திருப்பள்ளிமெத்தையாகும்; திரு தீவிகை ஆம்-(ஏதேனுமொன்றை விளக்கிட்டுக்காண அபேக்ஷிதமானபோது) மங்களதீபமாகும்; நின்றால் - (ஸ்வேச்சையாலே) எழுந்தருளி நின்றால், இரு திரு பாதுகை ஆம் - இரண்டு திருவடிநிலைகளாகும்; நித்திரைக்கு அணை ஆம் - (சாய்ந்தருளின போதைக்கு(ப் பிராட்டிமார் சீறுமாறு என்னும்படி) திருவணையாகும்; குன்றா மணி ஒளி ஆசனம் ஆம் - (தன்னிச்சையாலே எழுந்தருளியிருந்தால்) குறைவுபடாத ஒளியினையுடைய இரத்தினமயமான திவ்விய சிங்காசனமாகும்; புனை கோசிகை ஆம் - (சாத்தியருளத் திருப்பரியட்டம் அபேக்ஷிதமான சமயத்தில் பும்ஸ்த்வாவஹமாகிய) அழகிய திருப்பரியட்டமாகும்; (எ - று.)

திருவநந்தாழ்வான் எம்பெருமானுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்களையுஞ் செய்தலை இங்கு எடுத்துக்கூறினார். "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றான் மரவடியாம் நீள்கடலு - ளென்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு, மணையாம் திருமாற் கரவு" என்றார் பெரியாரும். இப்படித் திருவனந்தாழ்வான் மிக்க உவப்போடு பலவடிவங்களையெடுத்துக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்திகளை [அடிமைத்தொழில்களை]ச் செய்வதனால்தான், 'சேஷன்' எனப்படுகின்றான்; இங்கு, "நிவாஸ ஶய்யாஸந பாதுகாம்ஶுக உபதாநவர்ஷாதபவாரணாதிபி: - ஶரீர பேதைஸ் தவ ஶேஷதாம்கதை: யதோசிதம் ஶேஷ இதீர்யதேஜநை:" என்ற ஆசார்ய ஸூக்தியும் உணர்க. புணை - தெப்பம். தீவிகை - தீபிகை. பாதுகை - மரவடி. கோசிகை - பட்டாடை. அரவரசு - சர்ப்பராஜன்.

இச்செய்யுளில் 'அரங்கேசர்க்குஅரவரசு' என்னுஞ் சொற்கள் முன்னர்ப் பலவிடத்துஞ்சேர்ந்து, கடைநிலைத்தீவகவணியின்பாற்படும். (அஎ)

[பெரியதிருவடி.]

அஅ. சிரஞ்சேதனன்விழிதேகஞ்சிறைபின்சினைபதங்கந்
தரந்தோள்களுருவடிவம்பெயரெசுர்சாமமுமாம்
பரந்தேதமதடியார்க்குள்ளபாவங்கள்பாற்றியருள்
சுரந்தேயளிக்குமரங்கர்தமூர்திச்சுவணனுக்கே.

(இ - ள்.) தமது அடியார்க்கு - தமது பக்தர்களுக்கு, பரந்து உள்ள - பரவி யிருக்கின்ற, பாவங்கள் - தீவினைகளை, பாற்றி-அழியச்செய்து, அருள் சுரந்து அளிக்கும் - கருணை பொழிந்தருளுகின்ற, அரங்கர்தம் - நம்பெருமாளது, ஊர்தி - வாகனமாகிய, சுவணனுக்கு-பெரியதிருவடிக்கு,—சிரம்-தலை, சேதனன் - உயிர், விழி - கண்கள், தேகம் - உடல், சிறை - சிறகுகள், பின்னை - பின்புறம், பதம் - பாதங்கள், கந்தரம்-கழுத்து, தோள்கள்—, ஊரு-தொடை, வடிவம் - உருவம், பெயர் - திருநாமம், (இவைகளெல்லாம்), எசுர் சாமமும் ஆம்-யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவற்றின்ஸ்வரூபங்களாம்; (எ-று.)

கருடன் வேதமயனானதனால், இவ்வாறு கூறினர். "வேதாத்மாவிஹகேஶ்வர:," "வன்னாதப்புள்" என்றார் பெரியாரும். 'கருத்மானுக்கு த்ருவ்ருத்தென்பது சிரஸ், ஸ்தோமமென்பது ஆத்மா, காயத்ரியென்பது கண், ஸாமமென்பது உடல், ப்ருஹத் ரதந்தரம் என்பவை இரண்டும் இரண்டு சிறகுகள், யஜ்ஞாயஜ்ஞியமென்பது தோகை, மற்றைச் சந்தஸுகள் மற்றையவுறுப்புக்கள், பெயர் யஜுஸுக்கள்' என்று வேதத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது ; ஆகவே, இச்செய்யுள் மறைப்பொருளாதல் காண்க. கந்தரம் - தலையைத் தரித்துநிற்பது எனக் கழுத்துக்குக் காரணப்பெயர்; கம் - தலை. சுவணன் - ஸுபர்ணன் என்பதன் சிதைவு ; அழகியஇறகுகளையுடையவனென்பது அவயவப்பொருள். ஊர்தி - ஏறிநடத்தப்படுவதெனக் காரணக்குறி. (அஅ)

[சேனைமுதலியார்.]

அகூ. ஆளிலமரரரங்கேசர்சேவைக்கணுகுந்தொறுங்
கோளிற்றிரளைவிலக்கும்பிரம்பின்கொனைபடலாற்
றோளிலடித்தழும்புண்டசுரர்க்கச்சுரர்தொழலாற்
றாளின்முடித்தழும்புண்டுநஞ்சேனைத்தலைவருக்கே.

(இ - ள்.) அமரர் - தேவர்கள், ஆளில் - அடிமைசெய்வதற்காக, அரங்கேசர் - நம்பெருமாளது, சேவைக்கு—, அணுகும் தொறும் - சமீபிக்கும் பொழுதெல்லாம், கோளின்-வலிமையுடைய, திரளை-கூட்டத்தை, விலக்கும்-விலக்குகின்ற, பிரம்பின் - (ஸ்ரீசேனைமுதலியாரது திருக்கையில் தரித்த) பிரம்பினது, கொனை - நுனி, படலால்-தாக்குதலால்,—அசுரர்க்கு-அந்தத் தேவர்களுக்கு, தோளில்—, அடி தழும்பு-அப்பிரம்படிபட்ட காயம், உண்டு—; அசுரர் தொழலால் - அத்தேவர் வணங்குதலால், நம் சேனைத்தலைவருக்கு-நமது சேனைமுதலியாருக்கு, தாளில்-திருவடிகளில், முடி தழும்பு-(அத்தேவர்களது) கிரீடங்கள் பட்ட காயம், உண்டு—; (எ - று.)

சேனைத்தலைவர் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியமுக்தர்களின் திரளுக்குத் தலைவர், சேனாபதியாழ்வார்: இவர், விஷ்வக்ஸேநரென்றுங் கூறப்படுவர். எக்காரியம் தொடங்கினாலும் அத்தொடக்கத்தில் விக்கின நிவிருத்தியின் பொருட்டுச் சைவர்கள் விநாயகபூஜைசெய்வதுபோல வைஷ்ணவர்கள் விஷ்வக்ஸேநாராதநஞ் செய்யவேண்டுதல் மரபாதலை அறிக. நமது குருபரம்பரையில் எம்பெருமான்பிராட்டிகட்குப்பின்னே நம்மாழ்வார்க்கு முன்னே

விளங்கும் பிரதானஆசாரியர் இவர். எம்பெருமானது திருவோலக்கத்தில் சேவிப்பதற்குநெருங்கிவரும் தேவர்களின் திரளை யிலக்கும்போது இவரது கைப்பிரம்பினடி அத்தேவர்களின் தோள்களிலும், அவர்கள் இவரைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்குகையில் அவர்களதுமுடித்தழும்பு இவரதுதிருவடிகளிலும் விளங்குமென்று சமத்காரமாகக் கூறப்பட்டது. (அக)

[சிறியதிருவடி.]

கூ0. ஆதித்திருவெழுத்தைந்துடைத்தாயுமராவணிந்துஞ்
சோதித்திருக்கண்கண்மூன்றுடன்றோன்றுஞ் சுருதிசொன்ன
நீதிக்கிசையநடவாமனிதரைநேமிகொண்டு
வாதித்தருளும்பெருமாளரங்கர்தம்வாகனமே.

(இ - ள்.) சுருதி சொன்ன - வேதங்கள் கூறிய, நீதிக்கு - விதிவிலக்குக்களுக்கு, இசைய-பொருந்தும்படி, நடவா - நடவாத, மனிதரை—,நேமி கொண்டு - சக்கரத்தால், வாதித்தருளும் - அழித்தருளுகின்ற, பெருமாள் அரங்கர்தம்-நம்பெரியபெருமாளது, வாகநம்-வாகனமாகிய சிறியதிருவடி,— ஆதி திரு எழுத்து ஐந்து உடைத்து ஆயும்-முதன்மையாகிய பஞ்சாக்ஷரமகா மந்திரத்தை யுடையதாகியும், அரா அணிந்தும் - சர்ப்பங்களை (ஆபரணமாக) அணிந்தும், சோதி திரு கண்கள் மூன்றுடன் - (சூரிய சந்திர அக்கினிக ளென்னும்) முச்சுடர்வடிவமாகிய மூன்று திருக்கண்களோடும், தோன்றும்—; (எ - று.)

திருவெழுத்தைந்து - பஞ்சாக்ஷரமகாமந்திரம்; இது, சிவபிரானுக்கு உரியது. சோதித்திருக்கண்கள்மூன்று-"இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடர்." இராவணனது இம்சையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தேவர்கள்யாவரும் திருமாலைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் தான் தசரதமகாராஜனுக்குப்புத்திரனாகத் திருவவதரிப்பதாக வாக்களித்து, தேவர்களை அக்காலத்துத் தனக்குத்துணையாக உதவும்படி கட்டளையிட்டபடியே தேவர்கள் வானரசாதியிற் பலபடியாகப் பிறக்கையில் சிவபெருமான் தனது அம்சத்தினால் அநுமானை உண்டாக்கினனென்பது, வரலாறு. சிறியதிருவடி பரமசிவனது அம்ச மாதலால், இவ்வாறு கூறினார்; அதனை, " புராரிமற்றியானே வாத, சேயெனப்புகன்றான் " எனக் கம்பராமாயணத்திற் கூறியதனாலு முணர்க. இனி, வாதித்து அருளும் எனப் பிரித்து, துஷ்டர்களை நிக்கிரகித்துச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலிப்பவ ரென்றுமாம். ஶ்ருதி என்ற வடசொல்லுக்கு - எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்திற் கர்ணபரம்பரையிற் கேட்டேவருவது என்று அவயவப்பொருள். வாஹநம்-வடசொல்; தாங்குவது என்று பொருள். (கூ0)

[இதுவும் அது.]

கூக. வல்லாமுலைத்திருவின்பெருமான்விட்டவாகனம்போய்த்
தொல்லாழிநீரைக்கடந்ததுதாளின் சுடரிரண்டுஞ்
செல்லாதவூரைத்திரிபுரங்கண்டது சேனைவெள்ள
மெல்லாமுயக்கொண்டது மருந்தார்கிரியேந்திவந்தே.

(இ -ள்.) வல் ஆம் முலை - சூதாடுகருவியை யொத்த தனங்களையுடைய, திருவின் - திருமகளுக்கு, பெருமான் - தலைவனாகிய நம்பெருமாள், விட்ட - (ஸ்ரீராமாவதாரத்திற் சானகியைத் தேடுவதற்காக) அனுப்பிய, வாகனம் - தமது வாகனமாகிய சிறிய திருவடி,—போய்—, தொல் ஆழி நீரை-பழைய சமுத்திரஜலத்தை, தாளின் - தனது பாதங்களால், கடந்தது-தாண்டிற்று; சுடர் இரண்டும் செல்லாத ஊரை - சூரியசந்திரர் இருவரும் (இராவணனாஜ்ஞையாலே) நுழைந்து மறியாத இலங்கையை, திரிபுரம் கண்டது-திரிபுரங்களைப்போல எரியச்செய்தது;(அவ்விலங்கையில் யுத்தம்நடந்தபொழுது), மருந்து ஆர் கிரி - (ஸஞ்சீவிநியென்னும்) ஒஷதியுள்ள (துரோணமென்னும்) மலையை, ஏந்தி வந்து - எடுத்துக்கொண்டுவந்து, சேனை வெள்ளம் எல்லாம் - (ஸ்ரீராமபிரானது எழுபது) வெள்ளஞ் சேனைகளையும், உய கொண்டது - பிழைக்கச்செய்தது; (எ - று.)

இச்செய்யுளில் அநுமான்செய்த செயற்கருஞ்செயல்களுள் மூன்றைக் கூறி அவனது போராற்றலை விளக்கியவாறு. வல் - மெய்யுவமை; இனி, வலிமையாகிய என்றுமாம். 'சுடரிரண்டுஞ்செல்லாத' என்றது, சூரிய சந்திரர்கள் பிறவிடங்களிற்போலத் தமது மிக்கவெப்பத்தோடுந் தட்பத்தோடுஞ் செல்லாமல் இலங்கையில் இராவணனிடத்து அச்சத்தால் ஒடுங்கிச்செல்வரென்னுங் கருத்தால். முச்சுடர்களுள் இருசுடர் செல்லாத ஊரை அநுமான் மற்றொரு சுடருக்கு வசமாக்கினன் என்பதாம். அநுமான் மருந்து மலையை ஏந்தி வந்தது, இராமன் முதலியோர் இந்திரஜித்தின் அஸ்திரங்களால் மூர்ச்சித்துக்கிடந்தபொழுதி லென்க. வெள்ளம் - ஒருபெருந்தொகை. (கூக)

[ஸ்ரீவைகுண்டம்.]

கூஉ. தொல்லைக்கமடத்தலநவகண்டந்தொடுகடனீ
ரெல்லைக்கிரிதனக்கிப்புறத்தெண்கிரியப்புறத்தின்
மல்லைப்பரிதியின்மண்டலநாகமவ்வான்முகட்டூ
ரல்லப்புறத்துவைகுந்தம்பொற்கோயிலரிக்கிடமே.

(இ - ள்.) (முதலில்),தொல்லை கமடம் தலம்-ஆதிகூர்மந் தாங்குகின்ற கீழுலகம்; நவ கண்டம் - (அதன்மேல்) ஒன்பது கண்டங்கள்; தொடு கடல் நீர்-(அவற்றைச் சூழ்ந்த) சமுத்திர ஜலம்; எல்லை கிரி - (அவற்றைச் சூழ்ந்த) சக்கரவாள பருவதம்; தனக்கு - அதற்கு, இப்புறத்து - இப்புறத்தில், எண் கிரி - அஷ்டகுல பர்வதங்கள்; அப்புறத்தில்—, மல்லை பரிதியின் மண்டலம் - வட்டமாகிய சூரியமண்டலம்; நாகம் - (அதன்மேல்) சுவர்க்கலோகம்; அ வான் முகடு ஊர் - (அதன்மேல்) அம்மேலுலகங்களினுச்சியிலுள்ள சத்தியலோகம்; அல்-(அதற்கு வெளியில்) அந்தகாரம்; அப்புறத்து - அதற்குமேலுள்ள, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் நகரமானது,— பொன் கோயில் அரிக்கு - அழகிய திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெருமாளுக்கு, இடம் - (பரத்துவம் விளங்கும்படி) எழுந்தருளியிருக்கும் தலமாம்; (எ - று.)

ஐயங்கார் வைகுண்டம் இன்னவிடத்திலுள்ளதென்று ஒருவாறு ஊகித்துணர்தற்பொருட்டுப் பூகோளநிலையை இப்பாசுரத்திற் சுருக்கிக் கூறுகின்றார்; 'எல்லாவற்றிற்கும் கீழிருந்துகொண்டு உலகங்களையெல்லாம் ஆதிகூர்மம் தாங்குகின்றது; அவற்றையடுத்து அதலம் முதலிய கீழேழுலகங்கள் இருக்கின்றன : அவற்றிற்குமேல் அஷ்டகுலாசலங்களோடுங் கூடிய ஜம்பூத்வீபம் முதலிய நவத்வீபங்களைக் கொண்ட பூமி பெரும்புறக்கடலினாலும் சக்ரவாளமலையினாலும் சூழப்பட்டதாயிருக்கின்றது; இதற்குமேல் சூரியமண்டலமும் அப்பால் புவர்லோகம் முதல் ஸத்யலோகம் ஈறாக வுள்ள லோகங்களும் இருக்கின்றன: இவ்விடத்தோடு ப்ரக்ருதிமண்டலம் முடிந்திடுதலால் அந்தகாரமயமான வெளியொன்று அங்கு இருக்கின்றது ; அப்பால், தேஜோமயமாயும் ஆநந்தமயமாயு முள்ள திருமாலின் ஸ்ரீவைகுண்டலோகமென்பது இருக்கின்றதென்பதாம்; இம்முறையே உலகம் அமைந்திருப்பதென்பதை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்.

எம்பெருமானது ஐவகைநிலைகளுள் பரத்துவநிலை விளங்குந் தானம் இது. வைகுந்தம்-வைகுண்டம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. தடையென்னும் பொருளுடைய 'குடி' என்னும் வடமொழித்தாதுவினடியாப்பிறந்து 'வி' என்னும் எதிர்மறையுபசர்க்கம்பெற்ற 'விகுண்டா:' என்ற பதம் ஞானசக்தியாதிகளில் தடையில்லாத நித்தியசூரிகளைக் குறிக்கும்; அவர்கள் வாழ்கின்றதானம் - வைகுண்டம்; இனி, ஞானசக்தியாதிகளில் தடையில்லாத எம்பெருமானது தானமென்றும் பொருள்கூறுவர் ஆன்றோர். இன்னும், இச்சொல்லுக்கு — ஒருகாலத்தில், திருமால் தன்னைப் புதல்வனாகப்பெற விரும்பித் தன்னைக்குறித்துத்தவஞ்செய்த சுப்பிரமுனிமனைவியான விகுண்டையென்பவளிடத்தில் ஒரு குமாரனாக அவதரித்ததனால், அப்பெருமானுக்கு 'வைகுண்டன்' என்று ஒருதிருநாமம். அப்பெயர்தானே அவளது வேண்டுகோளின்படி அவனது உலகத்துக்கும் பெயராக இட்டுவழங்கப்பட்டது என்று கூறப்படுவதும் காண்க.

நவகண்டம் - இந்திரம், கசேரு, தாமிரபருணம் கபஸ்திமான், நாகம், சவுமியம், காந்தருவம், வாருணம், பாரதம்என்பன; கீழ்விதேகம், மேல்விதேகம், வடவிதேகம், தென்விதேகம், வடவிரேபதம், தென்னிரேபதம், வடபரதம், தென்பரதம், மத்திமம் என்பாருமுளர். அரி - ஹரி, (அடியவர் அருவினைகளை) அழிப்பவன் ; அன்றிக்கே, (துஷ்டர்களை) நிக்கிரகிப்பவன். தொடுகடல் - (சகரபுத்திரர்களால்) தோண்டப்பட்ட கடல். (கஉ)

[இதுவும் அது.]

கங. எந்தவுலகத்துமேலது நித்தியவின்பத்தது
பந்தநசிப்பது நித்தருமுத்தரும்பாரிப்பது
முந்தைமறையினின்றல்லாதெத்தேவர்க்குமுன்னவரி
தந்தமில தரங்கன்மேவுவைகுந்தமானதுவே.

(இ - ள்.) அரங்கன்—, மேவு - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வைகுந்தமானது - ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமானது,— எந்த உலகத்தும் மேலது - எல்லாவுலகங்கட்கும் மேலிடத்தி லுள்ளது ; நித்தியம் இன்பத்தது - எப்

பொழுதும் அழியாதுள்ள பேரின்பத்தையுடையது; பந்தம் நசிப்பது - (அங்குச்செல்பவர்க்கு) ஸம்ஸார பாசபந்தம் அழியப்பெறுவது; நித்தரும் முத்தரும் பாரிப்பது-நித்தியர்களும் முக்தர்களும் வாழப்பெறுவது; முந்தை மறையின் நின்று அல்லாது - பழமையாகிய வேதங்களைகொண்டல்லாமல்,(வேறு வகையால்),எ தேவர்க்கும்-எத்தகைய தேவர்களுக்கும், முன்ன அரிது - நினைத்தற்கும் அரிய தன்மையது; அந்தம் இலது - அழிவில்லாதது; (எ - று.)

மேலது - மேற்பட்ட தன்மைய தென்றுமாம். நித்தியவின்பம் - என்றும் அழியாத நிரதிசயப்பேரின்பம். பந்தம் - கட்டு; பந்தமாவது - மனைவி மக்கள் வீடு செல்வம் முதலிய சம்பந்தமுடையபொருள்களிடத்து உண்டாகும் மனப்பிணிப்பு. வேதம் எல்லா நூல்கட்கும் மூலகாரணமானதாதலின், அதனை, 'முந்தைமறை' என்றார். நித்தியர் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நிலையாக வாழ்கின்ற அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதியர். முக்தர் - இவ்வுலகங்களினின்று வீடுபெற்றவர். சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத் தாதலால், 'முன்னவரிது' என்றார். வேதங்களின் உதவியினாலேயே முக்தியுலகம் கிடைக்கக்கூடியதென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. (௯௩)

[திருப்பாற்கடல்.]

௯௪. காவுஞ்சுரபியுஞ்சிந்தாமணியுங்கடிக்கமலப்
பூவும்பணிலமும்பொங்கிளமாவும்புகர்த்தடக்கைம்
மாவும்பிறையுமமுதமுமெங்ஙன்மதிலரங்கர்
மேவுந்தரங்கக்கடலில்லையாகிலிவ்விண்ணவர்க்கே.

(இ-ள்.) மதில் அரங்கர் - ஏழு மதில்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளிய நம்பெருமாள், மேவும் - (வியூகநிலையிற்) பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, தரங்கம் கடல்-அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடல், இல்லை ஆகில்—,இவ்விண்ணவர்க்கு-இந்தத்தேவர்களுக்கு, காவும்-கற்பகச்சோலையும், சுரபியும்-காமதேனுவும், சிந்தாமணியும் - சிந்தாமணி யென்னு மிரத்தினமும், கடி கமலம் பூவும்-வாசனையையுடைய தாமரைமலரின் பேர்கொண்ட பதுமநிதியும், பணிலமும்-சங்கநிதியும், பொங்கு இள மாவும்-விளங்குகின்ற இளைய (உச்சைசிரவமென்னும்) குதிரையும், புகர் தட கை மாவும் - செம்புள்ளிகளையுடைய பெரிய துதிக்கையையுடைய (ஐராவதமென்னும்) யானையும், பிறையும் - சந்திரனும், அமுதமும்—,எங்ஙன்-(இவையெல்லாம்)எங்கிருந்து உண்டாகும்? (எ - று.)

எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருத்தலின் அவனது சம்பந்தத்தால் பாற்கடலினின்று தேவர்கட்கு இன்றியமையாத எல்லாப்பொருள்களும் உண்டாயின என்பதாம். திருப்பாற்கடல் - திருமாலினது ஐவகைநிலையுள் வியூகநிலை விளங்குந் தானம். கடி-விளக்கமுமாம். கமலப்பூ-திருமகளுக்கு ஆசனமாகவிருந்த செந்தாமரைமல ரென்றுமாம். இவையெல்லாம், எம்பெருமான் திருவருளால் அவனது சயனத்தலமான திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது அதனினின்று உண்டான தேவலோகத்துச்செல்வங்கள். (௯௪)

[ஏழுமதில்களும், திருவரங்கவிமானமும்.]

கூ௫. அருமறையோதியவோரெட்டெழுத்துமயன்படைத்த
விருநிலமீதினில்யாவருங்காணவிலங்குதுத்திக்
குருமணிநாகத்திலெங்கோன்விழிதுயில்கொண்டருளத்
திருமதிலேழும்விமானமுமாகிச்சிறக்கின்றவே.

(இ - ள்.) அரு மறை ஓதிய - அறிதற்கரிய வேதங்களிற் கூறிய, ஓர் எட்டு எழுத்தும் - ஒப்பற்ற திருவஷ்டாக்ஷரமும்,—அயன்படைத்த-பிரமன் சிருஷ்டித்த, இரு நிலம் மீதினில் - பெரிய நிலவுலகத்தில், யாவரும்—, காண - சேவிக்கும்படி, இலங்கு துத்தி - விளங்குகின்ற படப்புள்ளிகளையும், குரு மணி - பெரிய மாணிக்கங்களையுமுடைய, நாகத்தில் - திருவனந்தாழ்வான்மேல், எம் கோன் - நம்பெருமாள், விழி துயில் கொண்டருள - யோக நித்திரை செய்தருளும்படி, திரு மதில் ஏழும் விமானமும் ஆகி - ஏழுதிரு மதில்களும் திருவரங்கவிமானமுமாகி, சிறக்கின்ற-மேன்மைப்படுகின்றன.

அருமறையோதியஓரெட்டெழுத்து-விஷ்ணுகாயத்ரியில் தலைமையாக எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ள ஸகலவேதஸாரமான திருமந்திர மென்றபடி.குரு-நிறமுமாம். திருவஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரத்தை ஆராய்பவர்க்குக் கடவுளின் தன்மை புலப்படுவதுபோல, ஸ்ரீரங்கத்திற்செல்பவர்க்கும் கடவுள் நேரே புலனாவதலால், அத்திருப்பதியை அந்தத்திருமந்திரமாகவே உத்ப்ரேக்ஷிக்கின்றனர்: அஷ்டாக்ஷரத்திருமந்திரத்துள் பிரணவம் - விமானமும், மற்றையேழுதிருவெழுத்துக்களும்-ஏழுமதில்களுமாயின வென்க. திருவரங்கவிமானம் பிரணவாகாரமாக இருத்தல், இவ்வாறு உத்பிரேக்ஷித்துக் கூறுவதற்குக் காரணம். விழிதுயில்-விழியாநின்று செய்யுந் துயிலென நிகழ்காலவினைத்தொகை; துயிலாத்துயில், யோகநித்திரை. இருள்தருமாஞாலத்தில் ஞானசூனியர்களான மனிதரும் சேவித்துத் தத்துவஞானம்பெறுமாறு அத்திருப்பதியில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியருக்குந்தன்மையைப் பாராட்டி 'இருநிலமீதினில் யாவருங்காண...சிறக்கின்ற' என்றார். (கூ௫)

[இதுவும் அது.]

கூ௬. தாழாதிபஞ்சொல்லவந்தாரரங்கர்தயங்குசெம்பொற்
கேழாவிமானங்கிளர்செம்பொன்மேருகிரிநிகர்த்த
வேழாவரணத்திடையிடைத்தீவுகளிவ்வனைத்துஞ்
சூழாறுமாகடலெவ்வாறுநாமினிச்சொல்லுவதே.

(இ - ள்.) இபம் - கஜேந்திராழ்வான், சொல்ல - (ஆதிமூலமேயென்று) கூப்பிட, தாழாது வந்தார் - காலம்நீட்டியாது [உடனே] அங்கு எழுந்தருளி (அதன் துன்பத்தைத் தீர்த்தருளிய), அரங்கர்-நம்பெருமாளது, தயங்கு செம்பொன் கேழ் ஆ விமானம்-விளங்குகின்ற செம்பொன்மயமாகிய விமானம், கிளர் செம் பொன் மேரு கிரி - விளங்குகின்ற சிவந்த பொன்மயமான மகாமேருமலையையும்,—ஏழ் ஆவரணத்து இடை - ஏழு மதில்களின் நடுவிலுள்ள இடங்கள், இடை தீவுகள் - (கடலின்) நடுவிலுள்ள ஸப்தத்வீபங்களையும்,—இ அனைத்தும் சூழ் ஆறு-இவ்வெல்லாவற்றையுஞ் சூழ்ந்த காவேரி நதி, மா கடல் - பெரிய கடலையும், நிகர்த்த - ஒத்தன ; இனி நாம் எ ஆறு

சொல்லுவது - இனிமேல் நாம் (விமானம் முதலியவற்றைப்பற்றி) வேறு எவ்விதமாக வருணித்துக்கூறுவது? (எ - று.)

ஸ்ரீரங்கத்தைச்சுற்றிச்செல்லுங் காவேரிநதி கடலையும், ஸப்தப்ராகார மத்தியிலுள்ள இடங்கள் கடலினிடையேயுள்ள ஏழுதீவுகளையும், நடுவிலுள்ள பிரணவாகாரமான பொன்மயமாகிய ஸ்ரீரங்கவிமானம் பூமிமத்தியிலுள்ள மேருபருவதத்தையும் போலு மென்பதாம். 'எவ்வாறு நாமினிச் சொல்லுவது' என்றதனால், பூலோக வைகுண்டமாகிய திருவரங்கத்தின் மகிமை வருணித்துச் சொல்வதற்கு எவ்வாற்றாலும் இயலாது என்றவாறு. இடம் - வடசொல். 'ஆம் விமானம்' என்றும் பாடம். (கசு)

[சயனத்திருக்கோலம்.]

கஎ. ஞாலத்திகிரிபகலிரவாகநடத்துமிந்தக்
காலத்திகிரிநடக்கவற்றோ வெங்கனலுமிழ்வா
யாலப்பணியணைமீதேயரங்கத்தமர்ந்துறையு
நீலக்கடல்கண்விழித்துறங்காவிடினிச்சமுமே.

(இ - ள்.) அரங்கத்து - திருவரங்கத்தில், வெம் கனல் உமிழ் வாய் - கொடிய நெருப்பை யுமிழ்கின்ற வாயினையும், ஆலம் - விஷத்தையுமுடைய, பணி - திருவனந்தாழ்வானாகிய, அணைமீதே - சயனத்தில், அமர்ந்து உறையும் - விரும்பி யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, நீலம் கடல் - நீலநிறமாகிய கடல் போன்ற நம்பெருமாள், நிச்சமும்-தினந்தோறும், கண்விழித்து உறங்காவிடின் - யோகநித்திரை செய்து விழியாவிட்டால்,—ஞாலம் திகிரி - பூமி சக்கரத்தை, பகல் இரவு ஆக - பகலும் இரவுமாக, நடத்தும் - நடத்துகின்ற, இந்த—, காலம் திகிரி - கால சக்கரம், நடக்க வற்றோ - இடையறாது நடத்தற்கு வன்மையையுடைய தாகுமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

யாவும் நம்பெருமாளது சங்கல்பத்தின்படியே நடக்குமென்றவாறு. நீலக்கடல் கண்விழித்து உறங்குதல் - கரியகடல்போன்ற திருமேனியையுடைய நம்பெருமாள் (ஜகத்ரக்ஷணசிந்தையோடு) செய்யும் அறிதுயிலென்க. இங்ஙனம் எம்பெருமான் உலகத்தை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னுஞ் சங்கல்பத்துடனே யோகநித்திரை செய்வதனால்தான் இவ்வுலகில் பகலிரவுகள் தோன்றி இவ்வுலகத்துஉயிர்களை வாழ்விக்கின்றன என்பதாம். யோகநித்திரை என்ற தொடர் உலகத்தைப் பாதுகாத்தற்கு உபாயத்தைத்தேடுகின்ற துயில் என்று பொருள்படுதலும்அறியத்தக்கது; "உறங்குவான்போல்யோகு செய்த பெருமான்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலுங் காண்க. வற்று - வல் என்னும் பண்படியாப் பிறந்த குறிப்பு முற்று. நிச்சம் - நித்யம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. நீலக்கடல் - உவமவாகுபெயர். (கஎ)

[இதுவும் அது.]

கஅ. தாமக்கடையுகத்துள்ளேவிழுங்கித்தரித்தபழஞ்
சேமப்புவனஞ்செரிக்குமென்றே சிவன்மாமுடிக்கு
நாமப்புனறந்தபொற்றாளரங்கர்நலஞ்சிறந்த
வாமத்திருக்கரமேலாகவேகண்வளர்வதுவே.

(இ - ள்.) சிவன் மா முடிக்கு - சிவபிரானது பெரிய தலைக்கு, நாமம் புனல் - பரிசுத்தமாகிய கங்காதீர்த்தத்தை, தந்த - உண்டாக்கிக்கொடுத்தருளிய, பொன் தாள் - அழகிய திருவடிகளையுடைய, அரங்கர்—, நலம் சிறந்த - அழகுமிக்க, வாமம் திரு கரம் - இடத்திருக்கை, மேல் ஆக - (தமக்கு) மேலாயிருக்க, கண் வளர்வது - பள்ளிகொண்டருளுவது,— தாம்—, அ கடை யுகத்துள்ளே-அந்த யுகாந்தகாலத்தில், விழுங்கி - உட்கொண்டு, தரித்த -தமதுவயிற்றில் வைத்திருக்கின்ற, பழ சேமம் புவனம் - தம்மாற் காக்கப்படுகின்ற பழைய உலகங்கள், செரிக்கும் என்றே - ஜீர்ணித்துவிடுமென்னுங் கருத்தாலேயாம் ;(எ - று.)

'வாமத் திருக்கர மேலாக' என்றதனால், வலத்திருக்கரம்கீழாகக்கண் வளர்ந்தருளுகின்றனர் என்றதாயிற்று; "மின்னிலங்கு தொடிவலய வியன் வலக்கை கீழ்கொடுத்துத், தென்னிலங்கைத் திசைநோக்கித் திருநயனந் துயில்வோய்" என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தில். இடக்கை கீழ்கொடுத்து வலக்கை மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளினால், தமது வயிற்றில் இடப்பக்கத்திலுள்ள ஜாடராக்கினியின் சுவாலை பட்டு அங்குத் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அண்டங்களெல்லாம் அழிந்துவிடுமென்று கருதி, நம்பெருமாள் அங்ஙனமன்றி வலக்கை கீழ்கொடுத்து இடக்கை மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளினரென்பதாம். இது, திருவரங்கநாதன் இயற்கையில் வலக்கை கீழாகவும் இடக்கை மேலாகவும் பள்ளிகொண்டிருத்தற்கு ஓர் ஏதுவைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணியாம்; தேற்றேகாரம், இதன் உருபாகும்: இவ்வணியினால், எம்பெருமான் காத்தற்றொழிலிற் கருத்தாயிருக்குந்தன்மை வெளியாம். என்றே என்னும் ஏகாரத்தை வினாவாகக் கொண்டு பொருளுரைத்தலுமாம். திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் மேலேசென்ற திருமாலினது திருவடியைப் பிரமன் தனதுகைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அத்தீர்த்தமே கங்காநதியாகப் பெருகி வானத்தினின்று பூமிக்கு வருகையில் சிவபிரான் தனதுசடைமுடியில் ஏற்றனனாதலால், 'சிவன்மாமுடிக்கு நாமப்புனல்தந்த பொற்றாளரங்கர்' என்றார். இனி, நாமப்புனல் - பிரசித்திபெற்ற கங்காநதி யெனினுமாம். (கூஅ)

[திருக்கைகள்.]

கூகூ. கதிராருநீண்முடிசேர்ந்தகைப்போதெக்கடவுளர்க்கு
மதிராசனானமைகாண்மினென்றேசொல்லுமாயபொன்மா
மதிலாரரங்கர்பொற்றாளார்திருக்கரமற்றிதுவே
சதுராननன்முதலெல்லாவுயிர்க்குஞ்சரணென்னுமே.

(இ - ள்.) பொன் ஆய மா மதில் ஆர் அரங்கர் - பொன்னாலாகிய பெரிய மதில்கள் பொருந்திய திருவரங்கத்து நாதரது, கதிர் ஆரும் நீள்முடி சேர்ந்த - ஒளி நிறைந்த நீண்ட கிரீடத்தைப் பொருந்திய, கை போது - தாமரைமலர்போன்ற வலத்திருக்கையானது,—'எ கடவுளர்க்கும் - எல்லாத்தேவர்களுக்கும், அதிராசன் ஆனமை - (இப்பெருமான்) தலைவனானதன்மையை, காண்மின் - பாருங்கள்,' என்றே சொல்லும்—; பொன் தாள்

ஆர் - அழகிய திருவடிகளைப் பொருந்திய, திரு கரம்-இடத்திருக்கையானது, 'இதுவே - இத்திருவடியே, சதுர்ஆனனன் முதல் - நான்குமுகமுடைய பிரமன் முதலிய, எல்லா உயிர்க்கும்—, சரண் - புகலிடம்,' என்னும் - என்று சொல்லும்; (எ - று.)

சயனத்திருக்கோலத்தில் நம்பெருமாளது திருமுடியைச்சேர்ந்த முடக்கிவைத்த வலத்திருக்கையானது 'எல்லாத்தேவர்க்கும் இவனே இறைவன்' என்பதையும், திருவடியைச்சேர்ந்த நீட்டிவைத்த இடத்திருக்கையானது 'பிரமன்முதலிய எல்லாவுயிர்கட்கும் இத்திருவடிகளே புகலிடம்' என்பதையும் குறிப்பிக்கு மென்பது கருத்து. எம்பெருமான் திருக்கைகளை வைத்திருக்குந்தன்மைக்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொருகருத்தைக்கற்பித்துக்கூறும் மரபுக்கு ஏற்ப இவ்வாறு இங்குக் கூறுகின்றனரென்க. கிரீடம் தலைமைக்கு அறிகுறியாதல், கருதத்தக்கது. 'கதிர்' என்னுஞ் சொல் ஆகுபெயரால் ஆயிரங் கிரணங்களையுடைய சூரியனை யுணர்த்துமெனக் கொண்டு, 'கதிராருநீண்முடி' என்ற தொடர்க்கு - சூரியனையொத்துவிளங்குகின்ற நீண்டகிரீடம் என்று உரைப்பினுமாம்; "கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தாலொத்த நீண்முடியன்" என்ற பெரியார்பாசுரத்தையுங் காண்க. பிரமனை ஜீவாத்மாக்களுள் ஒருவனாக வைத்துக்கூறியதனால், திருமால் யாவரினும்மேம்பட்ட பரமாத்மாவென்பது தெற்றென விளங்கும். (கூகூ)

[வியூகமூர்த்தியே ஸ்ரீரங்கநாதன்.]

கoo. மோகத்துயில்புரிமெய்போலக்கண்டமுறையினுக்கிங்
கேகத்திருவுருவென்றறிந்தே னிந்திரையையன்போ
டாகத்துவைத்தருடென்னரங்கா வங்குமிங்குமொக்கப்
போகத்துக்கொண்டபணநாகமொன்றுபொறுத்தபின்னே.

(இ - ள்.) அன்போடு - அன்புடனே, இந்திரையை - பிராட்டியை, ஆகத்து - திருமார்பில், வைத்தருள்-வைத்தருளுகின்ற, தென் அரங்கா—!— அங்கும் - திருப்பாற்கடலிலும், இங்கும் - திருவரங்கத்திலும், ஒக்க—, போகத்து கொண்ட - தனது உடலின்மேற் கொண்ட, பணம் நாகம் ஒன்று - படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வான், பொறுத்தபின் - தாங்கியபின்பு [தாங்கியதனால்],—மோகம் துயில் - பொய்த்துயிலை [யோகநித்திரையை], மெய் புரி (துயில்) போல கண்ட - மெய்யாகச்செய்கின்ற துயிலைப்போலச் செய்தருளுகின்ற, முறையினுக்கு - தன்மைக்கு, இங்கு—, ஏகம் திரு உரு என்று - (அதுவும் இதுவும்) ஒரு ரூபமேயென்று, அறிந்தேன்—; (எ - று.)

திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியுள்ள வியூகரூபமும் திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அர்ச்சாரூபமும் ஒன்றேயென்பது விளக்கப்பட்டது; இருவகைநிலையிலும் திருவனந்தாழ்வானே திருப்பள்ளிமெத்தை யென்க. கண்ட - செய்த; காணுதலென்பது செய்தலென்னும் பொருளதாதலை, 'திருநகரங்கண்டபடலம்' என்ற விடத்துங் காண்க. பாம்பினுடலுக்கு 'போகம்' என்று பெயர். இனி, பணம்கொண்ட நாகம் போகத்துப்பொறுத்தபின் என்றுமாம். (கoo)

[எம்பெருமானது திருமேனியின் நீலநிறம்.]

௧0௧. சோதித்திருவுருவாகாயமாகச்சுருதிநன்னூல்
சாதித்துநின்றுதெளிந்துவிட்டேன் மிக்கதானவரைச்
சேதித்தநேமித்திருவரங்கா சங்கைதீரவுன்ற
னாதித்திருவுருவின்பேரணிநிறமானபின்னே.

(இ - ள்.) மிக்க தானவரை-மிகுந்த [பெருங்கூட்டமான] அசுரர்களை, சேதித்த - அழித்த, நேமி - சக்கரத்தையுடைய, திரு அரங்கா—! உன்தன்-உன்னுடைய, ஆதி - முதன்மையாகிய, திரு உருவின் - திருவுருவத்தினது, பேர் அணி நிறம் ஆன பின் - பெரிய அழகிய நிறமாகிய பின்பு,—சுருதி நல் நூல் சாதித்து நின்று - சிறந்த வேதசாஸ்திரங்களைப் பழகிநின்று,—சோதி திரு உரு - (உனது) தேஜோமயமான அழகிய ரூபம், ஆகாயம் ஆக-ஆகாசம் போன்றதென்று, சங்கை தீர - ஐயமற, தெளிந்துவிட்டேன் - தெளிவுகொண்டேன்; (எ - று.)

நினதுதிருமேனியின்நிறம் ஐம்பெரும்பூதங்களுள்ளும் முதலதாகிய ஆகாயம்போல நீலநிறமானதென்பதாம். இவ்வாறுகூறியது-ஆகாயம் எங்கும்வியாபித்திருப்பதுபோல எம்பெருமானும் ஸர்வவியாபியென்பதையும், மற்றை உலகத்துப்பொருள்களெல்லாம் ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலதாகிய ஆகாயத்தினின்று தோன்றுவதுபோலப் பிரமன்முதலிய எல்லாப்பொருள்களும் அப்பெருமானிடத்தினின்றே தோன்றுமென்பதையும் விளக்கியபடியாம். வேதத்தில் எம்பெருமானை ஆகாயமாகவே கூறியிருக்கின்றது; அவ்வாறுகூறியதற்குக் காரணம் - எம்பெருமானது ஸ்வரூபம் எங்கும் ஒளிவீசுந் தன்மையதாதலா லாகும்; மிக்கபேரொளியுடைமைபற்றி வேதத்தில் எம்பெருமானை ஆகாசமாகக்கூறியிருப்பதற்கு, திருமேனிநிறம் ஆகாசம்போல நீலநிறமுடைமையால்தான் அவ்வாறுகூறியதாக இங்குக் கவி சமத்காரமாக வேறொருகாரணங்கற்பித்துக் கூறினரென்க; இவ்வாறு ஒருகாரணம்பற்றி ஒன்றற்கு ஒருபெயர் கூறியிருப்ப, அப்பெயர்வந்ததற்கு வேறொருவகையாகக் காரணங்கற்பித்துக்கூறுவது - பிறிதினவிற்சியணியின்பாற்படும்; இதனை வடநூலார் நிருக்தியலங்காரமென்பர். எம்பெருமானை ஆகாசமென்றுகூறியிருப்பதை உத்தரமீமாம்ஸையில் ஆகாசாதிகரணத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தால் தெளிக. ஆகாயம் - ஆகாசம். தெளிந்துவிட்டேன் - ஒருசொல். மிகுதல் - திரளுதலாகவேனும், செருக்குதலாக வேனுங் கொள்க. (௧0௧)

[இது முதல் ஐந்து கவிகள் - ஆனந்த அநுபவம்.]

௧0௨. ஓங்காரவட்டத்துமாசுணப்பாயிலுலோகமுண்ட
பூங்கார்விழிக்குப்புலப்பட்டதா லெப்பொழுதுமென்னை
நீங்காதிடர்செய்யுந்தீவினைகா ளினிநின்றுநின்று
தேங்காதுநீருமக்கானிடத்தேசென்றுசேர்மின்களே.

(இ - ள்.) எப்பொழுதும்-எக்காலத்தும், என்னை நீங்காது-என்னைவிட்டுப்பிரியாமல், இடர் செய்யும் - வருத்தத்தை (மேன்மேலுஞ்) செய்கின்ற,

தீவினைகாள் - பாவங்களே!—ஓங்காரம் வட்டத்து - பிரணவாகார விமான த்துள், மாசுணம் பாயில் - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில், உலோகம் உண்ட - லோகங்களை வயிற்றில் வைத்தருளிய, பூ கார் - அழகிய காளமேகம், விழிக்கு-(எனது)கண்களுக்கு, புலப்பட்டது - விளங்கிற்று; ஆல் - ஆதலால், இனி—, நீரும் - நீங்களெல்லாரும், நின்று நின்று தேங்காது - இங்கு நிரைந்து நிற்காமல், அ கானிடத்தே - அந்தக் காட்டினிடத்தே, சென்று சேர்மின்கள் - போய்ச் சேருங்கள்;(எ - று.)

இதுவரையில் நீங்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்தியது போல எம்பெரு மான்திருவருளுக்கு இலக்கான என்னை இனிப் படுத்தமுடியா தென்று தீவினைகளை ஓறுத்தன ரென்பதாம். "நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறுமெறும்பு கள்போல்நிரந்தெங்கும், கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் காலம்பெற வுய்யப்போமின், மெய்க்கொண்டுவந்து புகுந்து வேதப்பிரானார் கிடந்தார்" என்ற திருப்பதிகத்தை அடியொற்றியது இச்செய்யுள். வட்டம், கார் - ஆகு பெயர்கள். அக்கான் - சேர்தற்கரிய காடு என்றபடி. இங்குக் கேளாத தீவினைகள் கேட்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டன; மரபுவழுவமைதி. (௧0௨)

௧0௩. விண்ணிட்டசோலையரங்கத்துமேவியமெய்ப்பொருளைக்
கண்ணிட்டபார்வையிற்கட்டியென்கண்வரக்கண்டுடலாம்
புண்ணிட்டவண்ணக்கிழியுட்பொதிந்துபுறத்துவெள்ளை
மண்ணிட்டிலச்சினையிட்டுவிள்ளாதுள்ளம்வைத்தனனே.

(இ - ள்.) விண் இட்ட சோலை - ஆகாயத்தை யளாவிய சோலைகளை யுடைய, அரங்கத்து - திருவரங்கத்தில், மேவிய - விரும்பி யெழுந்தருளியி ருக்கின்ற, மெய் பொருளை - பரதத்துவத்தை, என்கண் வர கண்டு - என் னிடத்தே வரப் பார்த்து, கண் இட்ட பார்வையின் - கண்வைத்த பார்வை யினால், கட்டி—, புண் இட்ட - ஊன் பொருந்திய, உடல் ஆம் - சரீரமா கிய, வண்ணம் கிழியுள் - அழகிய சீலையுள்ளே, பொதிந்து - வைத்துமூடி, புறத்து-வெளியே, வெள்ளை மண் இட்டு - வெண்மையாகிய மண்ணை அப்பி, இலச்சினை இட்டு - முத்திரைவைத்து, விள்ளாது - விட்டு நீங்காதபடி, உள் ளம் - மனத்திலே, வைத்தனன் - வைத்திட்டேன்; (எ - று.)

கட்டிப்பொன்கிடைத்தால் அதனைக் கட்டிக்கொணர்ந்து கிழியில்வை த்துப் பத்திரப்படுத்தி நம்முடையதென்றுதெரிவித்தற்காக அக்கிழியின்வெ ளியில் மண்ணை யப்பி முத்திரைவைக்கின்ற இயல்பை மனத்திற்கொண்டு இவ்வாறு கூறினர். ஸ்ரீரங்கத்து எம்பெருமானைப் பொற்கட்டியாகவும், அவர்தமக்குச்சேவைசாதித்ததை அப்பொன் காணக்கிடைத்ததாகவும்,தாம் கண்ணாரச்சேவித்துத் தம்மனத்தே பதியவைத்ததனை அப்பொற்கட்டியைக் கட்டிக்கொணர்ந்து பொற்கிழியிலே பத்திரப்படுத்தியதாகவும், அப்பெரு மான் எழுந்தருளியுள்ள உடலின்மேற்புறத்தில் தாம் திருமண்காப்புத்தரித் தலைப் பொற்கிழியின்மேல் மண்ணை அப்பியதாகவும், தாம்திருவிலச்சினை தரிப்பதை முத்திரை வைப்பதாகவும் உருவகஞ்செய்தன ரென்க: இது, ஸாவயவரூபகவணியாகும். "உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தேன்" என்

ரூர்ஆழ்வாரும். திருவரங்கநாதனை 'மெய்ப்பொருள்' என்றதற்கேற்ப இவ்வாறு கூறினர். மெய்ப்பொருள்-நிலையாகிய செல்வம், பரம்பொருள். பார்வையின் - பார்வையாகிய கயிற்றால். கிழி - நிதிவைக்குஞ் சீலை வண்ணக்கிழி - வர்ணச்சீலை யென்றுமாம். வெள்ளைமண் இடுதல் - திருமண்காப்பிடுதல் [புண்ட்ரம்]; இலச்சினையிடுதல் - தோள்களிற் சங்க சக்ர சின்னந் தரித்தல் [ஸமாஶ்ரயணம்] என்கண்-என்கண்ணினிடத்தே யென்றுமாம். (கoங)

கoச. கைத்துப்பழவினை தித்திக்கவென்றன்கருத்தினுள்ளே
பைத்துத்திமெத்தையின்மீதேதுயிலும் பைங்கேழெறிந்து
மைத்துக்குளிர்ந்துமதுரித்துமெத்தென்றுமாமணத்து
நெய்த்துப்புகர்த்துநிகர்க்கும்பொன்மேனிநெடுங்கடலே.

(இ - ள்.) பைங் கேழ் எறிந்து - பசிய ஒளியை வீசி, மைத்து-கறுத்து, குளிர்ந்து—, மதுரித்து - இனியதாகி, மெத்தென்று - மிருதுவாய், மாமணத்து-மிக்கவாசனைவீசப்பெற்று, நெய்த்து-பளபளப்புக்கொண்டு, புகர்த்து - கபிலநிறமுடையதாய், நிகர்க்கும் - (இத்தன்மையெல்லாம்) ஒத்திருக்கின்ற, பொன் - பொன்போன்ற, மேனி - திருமேனியையுடைய, நெடுங்கடல் - பெரிய கடல் [நம்பெருமாள்],—பழ வினை கைத்து - பழைய இருவினைகளைப்போக்கி, என்தன் கருத்தினுள்ளே-எனது மனத்திலே, தித்திக்க-இனிக்கும்படி, பை துத்தி மெத்தையின்மீதே - படங்களையும் புள்ளிகளையுமுடைய (திருவனந்தாழ்வானாகிய) சயனத்தின்மேலே, துயிலும்-யோகநித்திரைசெய்தருள்வர்; (எ - று.)

"ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்றபடி எம்பெருமான் எனக்கு எவ்விதத்திலும் இனிமைதருபவனென்று கருத்து. தாம் அழகியமணவாளனை ஸ்ரீரங்கத்திலே கண்டு ஸேவித்து ஆட்பட்டது முதல் அப்பெருமான் ஐயங்காருடைய மனத்தி லெழுந்தருளியிருத்தலினால் 'என்றன் கருத்தினுள்ளே பொன்மேனி நெடுங்கடல் துயிலும்' என்றார் எனினுமாம்; "பனிக்கடலுட் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து என், மனக்கடலுள் வாழவல்ல மாய மணாள நம்பீ" என்றார் பெரியாழ்வாரும்: 'உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம், இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்' என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணமும் கருதத்தக்கது. கைத்தல்-கோபித்தல்; இங்கு, காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். நெய்த்து-செழித்து, அல்லது வழுவழுத்து என்றுமாம். மேனியாகிய கடலென்றுமாம். இனி, நிகர்க்கும் என்பதனை முற்றாகவுங் கொள்ளலாம். (கoச)

[கருடஸேவை.]

கoரு. தெள்ளாவரும்பொன்னிசூழரங்கா வொருதேவரையு [ணப்
முள்ளாதெனதுள்ளம்யானென்செய்வேன் விண்ணிலோருவ
புள்ளாகிவேதப்பொருளாகியுன்னைத்தன்பொற்கழுத்திற்
கொள்ளாவருகின்றகோலமுள்ளேகண்டுகொண்டபின்னே.

(இ - ள்.) தெள்ளா வரும் பொன்னி சூழ் அரங்கா - தெளிவில்லாமல் [மிகக்கலங்கி] வருகின்ற காவேரிநதி சூழ்ந்த திருவரங்கத்து நாதனே!— விண்ணில் - ஆகாசத்தில், ஓர் உவணம் புள் - ஒப்பற்ற பெரியதிருவடி, வேதம் பொருள் ஆகி - வேதார்த்த ஸ்வரூபியாய், தன் பொன் கழுத்தில் - தனது ஸ்வர்ணமயமான கழுத்தின்மேல், உன்னை—, கொள்ளா - எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு, வருகின்ற - விரைந்தோடி வருகின்ற, கோலம் - அழகை, உள்ளே - என்மனத்திலே, கண்டுகொண்டபின்-சேவித்தபின்பு,— எனது உள்ளம் - என்னுடைய மனம், ஒரு தேவரையும் - வேறொரு தேவரையும், உள்ளாது - (ஒருதெய்வமாக) மதியாது; யான் என் செய்வேன்—?

பரதேவதையாகிய உன்னைக் கண்கூடாகக்கண்டு களித்தபின்பு அபர தேவதைகளும் பொற்பில்லாதவரும் கீர்த்தியில்லாதவரும் ஆற்றலில்லாதவருமான மற்றை க்ஷுத்ர தேவதைகளை நான் ஒருபொருளாக மதியேன் என்பதாம். இதனால், கவி, தமது அநந்யசரணத்வத்தை [வேறொருகடவுளுக்கு ஆட்படாமையை] வெளியிட்டார். தெள்ளாவரும் பொன்னிசூழரங்கன் - "தெளிவிலாக் கலங்கல்நீர்சூழ் திருவரங்கத்துள் ளோங்கு, மொளியுளார்" என்றார் பெரியாரும். இனி, தெள்ளிவருகின்ற பொன்னி யென்றுமாம். உவணப்புள் - கருடப்பறவை. ஆகி - அசை. (க0டு)

க0சு. முன்பாலிலைமகவாகியபோதிந்தமுதண்டங்க
ளுன்பாலொடுங்கியிருந்ததுபோலு முததிமங்கைக்
கன்பாவரங்கத்தென்னாரமுதே யணுவாயிருந்து
மென்பாலகண்டமுமாகியநீவந்திருக்கின்றதே.

(இ - ள்.) உததி மங்கைக்கு அன்பா - திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய திருமகளுக்குக் கணவனே! அரங்கத்து - திருவரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, என் ஆர் அமுதே - எனது கிடைத்தற்கரிய தேவாமிருதமே!—அணு ஆய் இருந்தும் - (எனதுமனம்) மிகச்சிறுமையாயிருந்தும், என்பால் - அந்த என்மனத்தினிடத்து, அகண்டமும் ஆகிய - எல்லாமாகிய, நீ—, வந்து இருக்கின்றது - வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்ற தன்மை,—(நீ), முன்பு - முன்னே, ஆல் இலை - ஆலிலையில், மகவு ஆகிய போது-சிறுகுழந்தையாய்க் கிடந்தருளினபோது, இந்த முது அண்டங்கள்-இந்தப் பழைய அண்டங்களெல்லாம், உன்பால் - உன்னிடத்து, ஒடுங்கி இருந்தது - அடங்கியிருந்த தன்மையை, போலும் - ஒக்கும்; (எ - று.)

ஸர்வவியாபியாய் மிகப்பேருருவமுடைய நீ எனதுமிகச்சிறுமனத்தில் எழுந்தருளியிருக்குந் தன்மை, பிரளயகாலத்தில் சிறுகுழந்தைவடிவான உனது வயிற்றினுள் எல்லாப்பிரபஞ்சமும் ஒடுங்கியிருப்பது போலும் என்பதாம். ஆதாரமாகிய ஆலிலை அணுக்களை விட, ஆதேயமாகிய பரம்பொருளுக்குப் பருமைதோன்றக் கூறியது, மிகுதியணியின்பாற்படும். மக - இளமை. உததி - கடல்; நீர் நிறைந்து தங்குமிடம்: இங்கு, பாற்கடல். உததிமங்கை-அதனிடத்துத் தோன்றிய மங்கையெனத் திருமகள்; உததியாற்சூழ்ந்த மங்கையென நிலமகளாகவுமாம். (க0சு)

[பகவானைப் பிரார்த்தித்தல்.]

க0எ. வலைப்பால்விடம்பிணைக்கண்ணியர்போகத்தின்மாலுறுமென்
றலைப்பாற்கழலருடாரரங்கா பலதாயர்தந்த
முலைப்பாற்கடலுன்றிருக்கழலாணிவெண்முத்தெறியு
மலைப்பாற்கடலினளவாமெனின்மற்றதுவுமன்றே.

(இ - ள்.) தார் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, அரங்கா—!—பல தாயர் தந்த - (இதுவரையில் பல பிறப்புக்களிலும்) பல தாய்மார்கள் கொடுத்த, முலை பால் கடல்-முலைப்பாலினது வெள்ளம்,—உன் திரு கழல்-உனது திருவடிகளில், ஆணி வெள் முத்து-மேன்மையான வெள்ளிய முத்துக்களை, எறியும்-வீசுகின்ற, அலை-அலைகளையுடைய, பால் கடலின்-திருப்பாற்கடலினது, அளவு ஆம் எனின் - அளவினதாகுமென்றால், அதுவும் அன்றே - அதுவும் ஒப்பாகமாட்டாது; [அலைப்பாற்கடலினும் முலைப்பாற்கடல் மிகவும் பெரியது என்றபடி]; (ஆதலால், இனி அப்பால் குடிக்குமாறு பிறவாதபடி)—வலை-வலையும், பால் - அமிருதமும், விடம் - விஷமும், பிணை - பெண்மான் கண்ணும், (ஆகிய இவைபோன்ற), கண்ணியர்-கண்களையுடைய மகளிரது, போகத்தில் - சிற்றின்பத்தில், மால் உறும்-பெருமயக்கமடைகின்ற, என்-எனது, தலைப்பால் - தலையின்மீது, கழல் - (உனது) திருவடிகளை, அருள் - வைத்தருள்வாய்; (எ - று.)

எம்பெருமானைச் சரணமாகப்பற்றும்போது ஜீவாத்மாக்கள் தம்முடைய குற்றங்களையே காணிக்கைப்பொருளாகக்கொண்டு சரணமடையும் மரபின்படியே ஐயங்காரும் மூன்றடிகளினால் தமது குற்றத்தைக் கூறிச் சரண்புகுந்து, இரண்டாமடியால் தம்மை யாட்கொண்டு எம்பெருமான் தனது திருவடிகளைத் தமதுமுடியின்மீது பொறித்தருளுமாறு வேண்டுகின்றனரென்க. "முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றபடி பலபிறப்பெடுத்து உழன்று வருந்திய என்னை இனிப் பிறப்பற்று முத்தியடையுமாறு அருள்செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டியபடி. 'உன்திருக்கழ லாணிவெண்முத்தெறியும்' என்றது, பாற்கடலானது தன்னிடத்திற்சயனித்துள்ளஉனது திருவடிகளில் சிறந்தமுத்துக்களை அலைகளாற்கொழிக்குமென்றவாறு. கண்ட ஆடவர்களைக் கவர்தலால் வலையும், இன்பஞ் செய்தலாற் பாலும், துன்பஞ் செய்தலால் விடமும், மருட்சி பொருந்திய பார்வையாற் பிணையும் - மகளிர்கண்கட்கு உவமை கூறப்படும்; இனி, சுற்றிடம் வெளுத்திருத்தலாற் பாலும், நடுவிடம் கறுத்திருத்தலால் விடமும் உவமையாகவுமாம். பாலும், விடமுஞ் சேர்த்துச்சொல்லப்படுதலால், அவை பாற்கடலிற் பிறந்த தேவாமிருதமும், ஆலாகலவிடமுமாம். பிணை - ஆகுபெயர். (க0எ)

[இதுவும் அது.]

க0அ. தொடைமாறனுந்தமிழ்சொன்மாறனுந்தொழத்துத்தி
வெள்ளைக், குடைமாசுணத்திற்றுயிலரங்கேசகுலவுவைவேற், படை
மாறுகொண்டமைக்கண்ணியர்பால்வைத்தபாசநெஞ்சை, மடைமா
றியுன்றன்றிருவடிக்கேவரவைத்தருளே.

(இ - ள்.) தொடை மாறனும்-(வேப்பம்பூ) மாலையையுடைய பாண்டியனும், தமிழ் சொல் மாறனும் - தமிழினாற் சொல்லுகின்ற (பாமாலையையுடைய) நம்மாழ்வாரும், தொழ - தொழும்படி, துத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, வெள்ளை-வெண்மையாகிய, குடை-குடைபோலக் கவிந்துகொண்டிருக்கின்ற, மாசுணத்தில்-திருவனந்தாழ்வான்மேல், துயில்-பள்ளிகொண்டருளுகின்ற, அரங்கேச—!—குலவு - விளங்குகின்ற, வை - கூர்மையாகிய, வேல் படை - வேலாயுதத்தோடு, மாறு கொண்ட - பகைமைகொண்ட [ஒத்த], மை கண்ணியர்பால் - மையூட்டிய கண்களையுடைய மகளிரிடத்து, வைத்த—,பாசம் நெஞ்சை-அன்பினையுடைய(எனது)மனத்தை, மடை மாறி- மாற்றி, உன்தன் திருவடிக்கே வர - உனது திருவடிகளுக்கே ஆட்படும்படி, வைத்தருள் - அன்புவைத்தருள்வாயாக; (எ - று.)

பாண்டியன் - ஸ்ரீவல்லபதேவ னென்பர். குடைமாசுணம் - சென்றாற் குடையாகும் மாசுண மென்றுமாம். பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலியன செய்யாமல் உலகநடைக்கு மாறாயிருந்ததனால், நம்மாழ்வார்க்கு 'மாறன்' என்று ஒரு திருநாமம். பகைவர்க்கு மாறாயிருந்து வெல்பவனாதலால், பாண்டியன் 'மாறன்' எனப்படுவன். நெஞ்சு விஷயங்களிற் பாய்ந்துசெல்லுந் தன்மைய தாதலால், அதனைப் பெருக்காகக் கொண்டு, 'மடைமாறி' என்றனர். மடைமாறுதல் - ஓரிடத்திற் பாயும் நீரை மற்றோரிடத்துப் பாய்வதற்காக நீர்மடையை மாற்றுதல். (கoஅ)

[அநந்யகதித்வமும், பிரார்த்தனையும்.]

கoகூ.கரணந்தவிர்ந்துவிழிபோய்ச்சுழன்றுகலங்குமென்றன்
மரணந்தனில்வந்துதவுகண்டாய் கொற்றவாளியொன்றா
லரணங்கடந்தவன்காணாவரங்க வென்னாருயிர்க்குன்
சரணஞ்சரணமொழிந்தில்லைவேறித்தராதலத்தே.

(இ - ள்.) கொற்றம் வாளி ஒன்றால் - வெற்றியையுடைய ஒரு பாணத்தினால், அரணம் கடந்தவன் - முப்புரங்களையும் வென்ற பரமசிவனும், காணா-கண்டறியாத, அரங்க—!—என் ஆர் உயிர்க்கு-எனது அருமையான உயிருக்கு, உன் சரணம் ஒழிந்து - உனதுதிருவடி யன்றிக்கே, வேறு சரணம் - வேறு அடைக்கலம், இ தராதலத்து - இவ்வுலகத்தில், இல்லை—; (ஆதலால், நீ),—கரணம் தவிர்ந்து - கரணங்கள் நிலைகுலைந்து, விழி போய்- கண்பார்வை மழுங்கி, சுழன்று - மனஞ் சுழன்று, கலங்கும் - கலங்குகின்ற, என்தன் - எனது, மரணம்தனில் - மரணகாலத்தில், வந்து - எழுந்தருளிவந்து, உதவு - காத்தருள்வாய்; (எ - று.)

நான் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையினாற் செயலற்று ஒடுங்குஞ் சமயத்தில் நீ அஞ்சேலென்று அபயமளித்துக் காக்கவேண்டுமென்பதாம்; அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிவைத்தேன் என்றபடி. கரணம் - ஐம்பொறிகளென்றாயினும், திரிகரணங்க ளென்றாயினும், அந்தக்கரணமென்றாயினுங் கொள்க. அரணம் - மதில். வாளி - விஷ்ணுஸ்வரூபமாகிய அம்பு. "துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே,

ஒப்பிலேனாகிலு நின்னடைந்தே னுனக்குநீயருள்செய்தமையால், எய்ப் பென்னை வந்து நலியும்போ தங்கேது நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன், அப் போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே" என்ற பதிகத்தின் கருத்துக்கொண்டது, இச்செய்யுள். உபாயாந்தரநிஷ் டர்க்குப்போல, ப்ரபந்நர்க்கு அந்திமஸ்மிருதி வேண்டுமென்ற நியமமில்லை யாதலால், இவ்வாறு கூறுகின்றனர். (கoகூ)

[நைரபேக்ஷ்யம்.]

ககo. நீடுந்திகிரிப்படையாயுனைக்கற்றுநின்னையென்றும்
பாடும்படித்தமிழ்ப்பாடற்ந்தாய் பழநான்மறைநூ
றேடுந்திருவரங்கா வடியேனுயிர்செல்லுமந்நாள்
வீடுந்தரவிருந்தா யெனக்கேதினிவேண்டுவதே.

(இ - ள்.) நீடும் திகிரி படையாய் - (விரோதிகளளவே விரைந்து) ஓடு கின்ற சக்கராயுதத்தை யுடையவனே!—பழ நால் மறை நூல் தேடும் - பழைய நான்கு வேதசாஸ்திரங்க ளெல்லாந் தேடுகின்ற, திருவரங்கா—!— உனை கற்று - உன்னைப் படித்து, என்றும் - எந்நாளும், நின்னை - உன்னை, பாடும்படி-(அடியேன்) பாடித்துதிக்கும்படி, தமிழ் பாடல் - தமிழ்ப் பாடல் களை,தந்தாய் - ஈந்தருளினாய்; அடியேன்—, உயிர் செல்லும் அ நாள் - உயிர் விடுகின்ற அக்காலத்தில், வீடும்-மோக்ஷசாம்பிராச்சியத்தையும், தர இருந் தாய் - (அடியேனுக்குக்) கொடுக்க இருந்தாய்; எனக்கு இனி வேண்டுவது ஏது - அடியேனுக்கு இனிமேல் ஒன்றும் பெறவேண்டுவதில்லை; (எ - று.)

தமது ஜாயமாநகடாக்ஷத்தால், எம்பெருமான் தம்மிடத்து நிர்ஹேதுக மாக அருள்செய்தமைபற்றி இனித் தமக்கு ஒன்றுங் குறையில்லாமையால், இதனால் தம்முடைய நைரபேக்ஷ்யத்தை [ஒன்றிலும் விருப்பின்மையை] வெளியிடுகின்றனரென்க. உனைக்கற்று - உன் திருநாமங்களையும் வைபவங் களையுங் கற்றறிந்து என்றபடி. பாடல்தருதல் - பாடும்படி அநுக்கிரகித்தல். தெளிவுபற்றி, இருந்தா யென இறந்தகாலத்தாற்கூறினார்; காலவழுவமைதி. பேறு தப்பா தென்று துணிந்திருத்தல், பிரபந்நனுக்கு அவசியாபேக்ஷித மென்று மேலோர் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. (கoக)

[அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தி.]

ககக. ஆவைக்கல்லாவையெதிரென்றுசொல்லியழுக்கடைந்த
நாவைப்பரிசுத்தம்பண்ணியவே கஞ்சனஞ்சன்விட்ட
கோவைச்சகட்டைப்பகட்டைப்பொருதியகோயிலில்வாழ்
தேவைப்பகர்ந்தசெஞ்சொற்றிருநாமங்கள்சிற்சிலவே.

(இ - ள்.) கஞ்சன் நஞ்சன் விட்ட - விஷம்போன்ற துஷ்டசுவபாவத் தையுடைய கம்ஸன் ஏவியனுப்பிய, கோவை - எருதையும், சகட்டை-சகடா சுரனையும், பகட்டை - (குவலயாபீடமென்னும்) யானையையும், பொருதிய- கொன்று வென்ற, கோயிலில் வாழ் தேவை - திருவரங்கம் பெரிய கோயி லில் நித்திய வாசம் பண்ணுகின்ற திருவரங்கநாதனை, பகர்ந்த - சொல்லித் துதித்த, செம் சொல் திருநாமங்கள் சில சில - சிலசில செஞ்சொற் களாகிய திருநாமங்கள்,—ஆவை - உண்மையான பசுவையும், கல் ஆவை -

கல்லினாற்செய்யப்பட்ட பசுவையும், எதிர் என்று சொல்லி-ஒப்பென்றுகூறி, அழுக்கு அடைந்த - அசுத்தமாகிய, நாவை - (எனது) நாக்கை, பரிசுத்தம் பண்ணிய - முழுதும் சுத்தமாக்கின ; (எ - று.)

ஆவைக் கல்லாவை எதிரென்று சொல்லுதல் - பரதேவதையாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனையும், தேவதாந்தரங்களையும் ஒப்பென்னுதல். பெயர் சொல்லித்துதித்தமாத்திரத்தில் காமதேனுவைப்போல எல்லாப்பயனையும் அளிக்கவல்ல எம்பெருமானைத்துதியாமல் எவ்வளவுகாலம் துதித்து முறையிட்டாலும் சிறிதும்பயன்தருந்திறமையில்லாத கல்லாற்செய்த பசுவையும் மலட்டுப்பசுவையும் போன்ற தேவதாந்தரங்களைத் துதித்தலால், வாய்வலிப்பேயல்லாமல் அபரிசுத்தமும் நேரிடுமென்க. முன்பெல்லாம் தேவதாந்தரங்களைப் போற்றி எனதுவாய் அபரிசுத்தமாயிற்று ; இப்போது எம்பெருமானது திருநாமங்களிற் சிலவற்றைச் சொல்லி அதனால் அவ்வெச்சில்வாயைப் பரிசுத்தமாக்கிக்கொண்டேனென்பதாம். இதனால், யான் இனிப் பிறதேவர்க்கு ஒருபோதும் அடிமைப்பட்டு அவரைத்துதியேனென்பது பெறப்படுதல் காண்க. கோ - விருஷபவேஷம் பூண்டுவந்த அரிஷ்டாசுரன். சகடு - பண்டியில் வந்துஆவேசித்த அசுரன் [சகடாசுரன்.] (கககூ)

ககஉ. மணிதக்கவிமொழியாமங்கைவாழ்மணவாளவள்ளல்
புனிதக்கவிகொண்டுமாலைசெய்தான் புயல்போன்முழங்குந்
தொனிதக்கசங்கந்திருச்சக்கரஞ்சுடர்வாண்முசலங்
குனிதக்கசார்ங்கந்தரித்தாரரங்கர்பொற்கோயிலுக்கே.

(இ - ள்.) புயல் போல் முழங்கும்-மேகம்போல முழங்குகின்ற, தொனி தக்க-பேரொலி மிக்க, திரு சங்கம்-அழகிய பாஞ்சசந்நியத்தையும், சக்கரம்-சுதரிசனத்தையும், சுடர் வாள் - ஒளியையுடைய நந்தகத்தையும், முசலம் - கௌமோதகியையும், குனி தக்க சார்ங்கம் - வளைவு பொருந்திய சார்ங்கத்தையும், தரித்தார் - தாங்கியருளியவரான, அரங்கர் - திருவரங்கநாதரது, பொன் கோயிலுக்கு - அழகிய கோயிலுக்கு,—மணிதக்கவி மொழியா - நரஸ்துதியாகக் கவிபாடாத, மங்கை வாழ் - திருமங்கையில் வாழ்கின்ற, மணவாளவள்ளல் - அழகியமணவாளதாசன், புனிதம் கவி கொண்டு - பரிசுத்தமாகிய பாக்களால், மாலை செய்தான் - ஒருமாலையைச் செய்தான்; (எ-று)

தொனி-த்வநி. முசலம்-முஸலம்; இருப்புலக்கை. மணிதக்கவி - நரகவனம்.மணிதக்கவிமொழியா மணவாளவள்ளல்-"நாக்கொண்டு மானிடம் பாட வந்தகவியேனல்லேன்" என்றதுகாண்க. இது, தன்னைப்பிறன்போலும்நாந்தி கூறுகின்ற பதிகச்செய்யுள் ; சடகோபர் சம்பந்தர் முதலாயினாரும், திவாகரரும், பதினெண்கீழ்க்கணக்குச்செய்தாரும், வடநூலாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவது காண்க. இது, தற்சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும். (ககஉ)

திருவரங்கத்துமாலை முற்றிற்று.

திருவரங்கத்துமாலைச் செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.